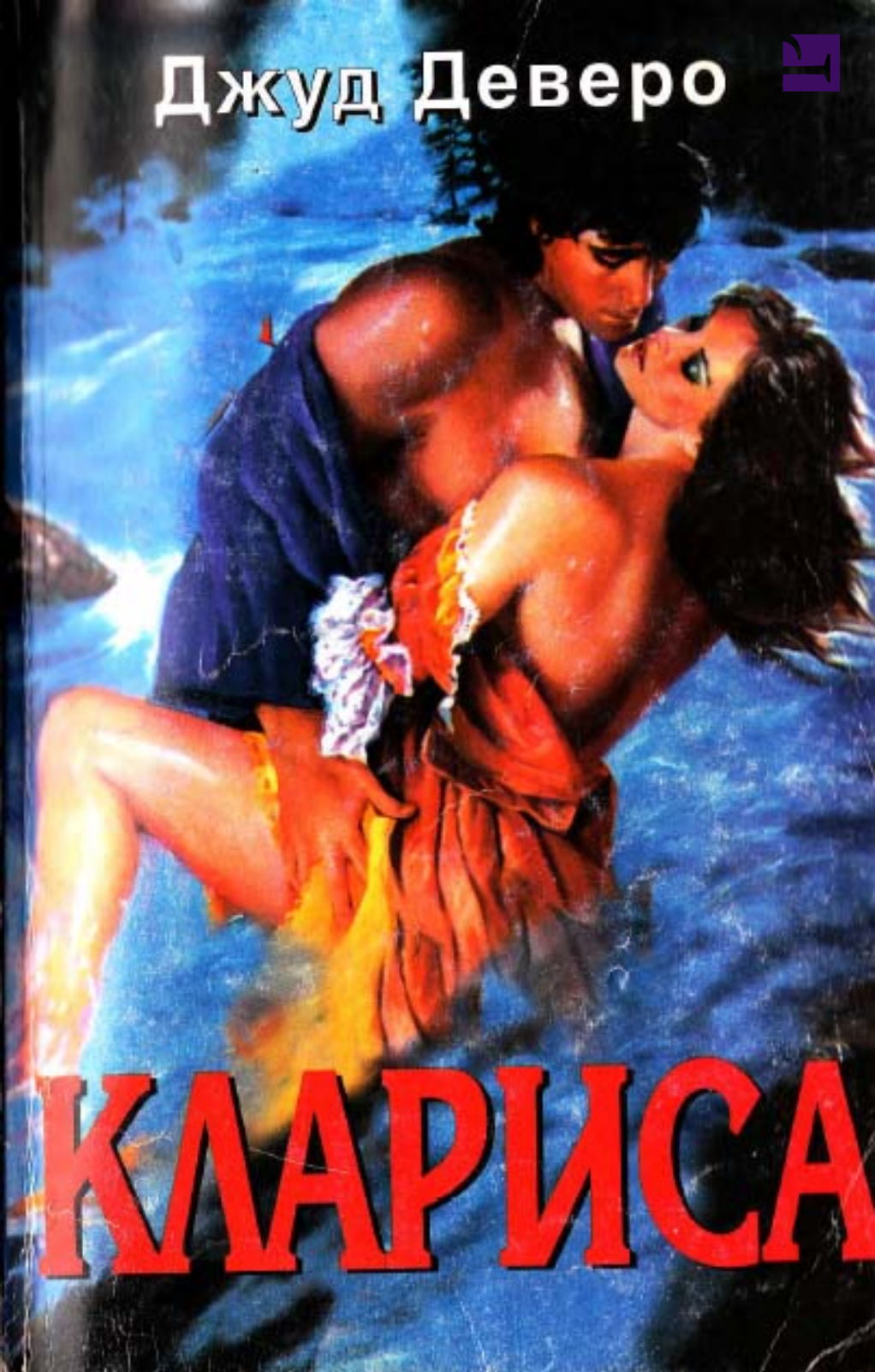

Джуд Деверо

КЛАРИСА

Джуд Деверо

Клариса

ПЪРВА ГЛАВА

Малкото градче Моретон беше оградено с висока каменна стена. Сивите каменни зидове хвърляха дълги сенки върху гъсто струпаните къщи. Улици почти нямаше. Добре утъпкани пътеки свързваха отделните къщи и се събираха в малък площад, над който царуваха устремената към небето църковна кула и величественото, боядисано в бяло кметство. Беше ранно утро и градчето още спеше. Само няколко кучета се бяха разбудили от бледата светлина и се протягаха сънено. След около час десетина размъкнати жени излязоха от къщите си и тръгнаха да вадят вода от градския кладенец. Пред портата застанаха четирима мъже, нарамили брадви, и зачакаха стражите да отворят тежките дъбови крила.

Клариса Блейкит седеше в скромната си, схлупена, свежо варосана къшурка и се вслушваше с всяка фибра на тялото си в скърцането на тежките порти. Когато очакваният шум най-после отзвуча, тя вдигна от пода меките си кожени обувки и се запъти на пръсти към вратата, която за нещастие водеше право в спалнята на баща ѝ. Клариса се бе облякла още няколко часа преди изгрев слънце. Както обикновено, носеше рокля от груба вълна. По изключение, днес не бе разкритикувала ожесточено фигурата си, както правеше всеки ден при обличане. Очевидно беше осъдена да чака още дълго, докато порасне. Кога ли щеше да изглежда като зряла жена, да увеличи малко ръста си или поне да се позакръгли? Не, тя беше вече двадесетгодишна и трябваше най-после да се примири, че ще живее до края на дните си без заветните женски прелести като закръглени хълбоци или пищни гърди. Е, поне не се нуждае от корсет, каза си с въздишка тя.

Клариса хвърли бърз поглед към баща си, за да се увери, че той продължава да спи, праметна през ръката си дългата вълнена пола и прескочи четвъртото стъпало, което скърцаше оглушително.

Щом слезе долу, тя не посмя да отвори капака на прозореца, защото шумът можеше да събуди баща ѝ, а той имаше остра нужда от почивка. Избягна масата, отрупана с документи, мастилница, пера за писане и полуготовото завещание, което трябваше да бъде довършено днес, отиде до отсрещната стена и погледна с копнеж двата инструмента, окачени на куките. Щом си припомни музиката си, всички жални мисли за момичешката ѝ фигура изчезнаха. В главата ѝ вече се оформяше нова мелодия. Нежни, кратки звуци, много подходящи за любовна песен.

– Не можеш ли да решиш? – чу се гласът на баща ѝ от подножието на стълбата. Клариса се втурна към него, прегърна го през кръста и му помогна да отиде до масата. Тъмните кръгове под очите му личаха даже в сумрака на стаята.

– Трябваше да си останеш в леглото. Не е нужно да започваш работа още преди да се е развиделило.

Мъжът улови ръката ѝ, вдигна глава към красивото ѝ лице и се усмихна нежно. Много добре знаеше какво мнение има дъщеря му за фините си черти, за крехката фигура, поради която я оприличаваха с елфите в гората. Той харесваше много леко скосените ѝ виолетови очи, мъничкия нос и красиво извитата малка уста. Достатъчно често беше слушал оплакванията ѝ, но за него всичко в нея беше скъпо и мило.

– Ела тук – подкани я меко той и я бутна към стената. – Избери си инструмента, който подхожда на днешното ти настроение, и се махни от къщата, преди да се появи някой подранил гражданин и да ти проглуши ушите, че непременно му е необходима хубава песен за най-новия наследник.

– Може би е по-добре да остана при теб – пошепна с обич тя и на лицето ѝ се изписа загриженост. От една година насам баща ѝ страдаше от силни болки в сърдечната област.

– Не ставай лоша, Клариса! – проговори предупредително бащата. – Вземи си нещата и изчезвай!

– Разбира се, милорд – отговори тя и го дари с ослепителна усмивка, която разтопи сърцето му. Ъглите на очите ѝ се извиха нагоре, а устата ѝ се оформи в съвършен купидонов лък. С бързо, опитно движение тя откачи от стената дългата цитра със стоманени струни и остави псалтира на мястото му. Обърна се и погледна загрижено баща си.

– Сигурен ли си, че се чувстваш добре? Днес мога и да не излизам.

Решен да не обръща внимание на думите ѝ, мъжът ѝ подаде принадлежностите, без които не можеше нито един музикант – малък пулт, който се слагаше на скута, мастило, перо и хартия.

– Предпочитам да композираш, вместо да си губиш времето със стар и болен човек като мен. Я почакай, Клариса! – Той я сложи между краката си и бързо сплете косата ѝ на дебела плитка. Дъщеря му имаше разкошна коса, гъста, напълно гладка, а цветът ѝ беше неразгадаем дори за него. Имаше чувството, че някое дете е грабнало четката и е оставило върху главата на дъщеря му всички възможни тонове.

По главата ѝ се редяха кичури от блестящо злато, светло-ленено, плътно кестеновочервено, златночервеникаво, сиво-кафяво и дори –

поне така твърдеше Клариса – малко сиво.

Когато сплете косата ѝ, той свали от закачалката наметката ѝ, завърза я на раменете ѝ и нахлупи качулката над лицето ѝ.

– И не се самозабравяй, защото ще наистинеш. Е, тръгвай най-после – подкани я весело той и я обърна към вратата. – Щом се върнеш, искам да чуя нещо особено хубаво!

– Ще направя всичко, за да те зарадвам – обеща засмяно Клариса и излезе навън.

От малката им къща, която се намираще точно до крепостната стена срещу градската порта, Клариса можеше да вижда почти цялата община и сега проследи събуждането на града. Покривите на къщите бяха най-много на половин метър разстояние едни от други, алеята, която минаваше покрай стената, почти не се виждаше. Построени от камъни и тухли, грубо замазани, постройките се редяха една след друга, някои внушителни, като къщата на кмета, други ниски и схлупени, като жилищата на занаятчиите или дома на баща ѝ, градския адвокат. Лек бриз се плъзгаше над покривите и капациите на прозорците потракваха весело.

– Добро утро – извика една жена, която преминаше пред къщата си. – Сигурно работиш над църковната песен за днешната вечерня?

Клариса метна цитрата на рамо и махна приятелски на съседката си.

– И да, и не. Всичко едновременно – отговори весело тя, махна ѝ още веднъж и забърза към градската порта.

След малко обаче трябваше да спре, защото едва не връхлетя право в муцуната на едно муле. Хвърли бърз поглед нагоре и видя, че Джон Торп нарочно ѝ бе препречил пътя.

– Я виж ти, малката Клариса! Няма ли да ме удостоиш поне с една мила дума? – попита ухилено той.

Клариса побърза да се отдръпне от озъбената конска муцуна.

– Клариса! – извика женски глас от другата страна на колата. Мисис Бърбидж опразваше нощните гърнета в общинската кола, на чиято капра седеше Джон Торп. – Ела довечера у нас! Най-малката ми дъщеря страда от разбито сърце. Мислех си, че една нова любовна песен ще я утеши.

– Много добре! – засмя се Джон. – Аз също имам нужда от нова любовна песен. – При тези думи той потърка дръзко задника си, за да напомни на Клариса, че преди два дни го бе ощипала, и се опита да си открадне една целувка.

– За теб, Джон – отговори с медено гласче Клариса, – ще измисля

песен, която ще ухае по-приятно от товара в колата ти.

Джон избухна в луд смях и Клариса едва успя да се разбере с мисис Бърбидж, че ще я посети тази вечер след църковната служба.

След като уреди и този въпрос, Клариса се втурна задъхано към портата. Ако останеше още малко в града, хората щяха да я затрупат с молби за нови песни и нямаше да има време да поработи сериозно над музиката си.

– Днес закъсна, Клариса – поздрави я сърдечно стражът. – И не забравяй да напишеш нещо хубаво за болното ми дете! – извика подире ѝ той, но Клариса вече тичаше към овощните градини в полето.

Най-после тя се настани под любимото си ябълково дърво и се засмя облекчено. Отвори малкия си пулт, за да запише колкото се може по-бързо музиката, която чуваше в главата си. Облегна се на стъблото и засвири на цитрата, за да види как звучи мелодията, която не ѝ беше дала да се наспи. Потънала в работата си, заета да свърже стиховете и нотите в красива песен, тя не забелязваше как минаваха часовете. Когато най-после се изправи, за да си поеме дъх, усети, че раменете ѝ са сковани, а пръстите – подути и разранени. Можеше да бъде доволна от себе си – беше написала две песни и един нов псалм за църквата.

Тя се протегна, разкърши ставите си, остави цитрата настрана, опря се на един нисък, гол клон и се загледа към обработените поля, които стигаха чак до заградените пасища на графа.

Не! Сега не биваше да изпада в мрачно настроение. Нямаше да мисли за графа. Той прогони почти всички селяни от околността и завзе имотите им, като увеличи безбожно лихвите. После загради освободената земя и пусна по полето овцете си, които му носеха печалба. Мисли за нещо приятно, заповяда си Клариса и погледна в противоположната посока. А нима имаше нещо по-прекрасно от музиката?

Още като дете в главата ѝ имаше само музика. Докато свещеникът четеше латинската меса с гръмовития си глас, тя нахвърляше в ума си нова песен за момчешкия хор. Когато дойде празникът на жътвата, тя се отдели от множеството, защото отново беше заета с песните, които чуваше само тя. Баща ѝ, овдовял преди много години, едва не полудя, защото трябваше часове наред да търси изгубеното си дете.

Един ден, малко след като навърши десет години, Клариса отиде на кладенеца да извади вода. Точно по това време в града беше пристигнал трубадур. Той седеше на пейката до кладенеца с една млада жена, а на стената беше облегната осиротялата му лютня. Клариса никога не беше държала в ръка музикален инструмент, ала достатъчно често беше

гледала другите да свирят и знаеше какво трябва да направи, за да изтъргне от лютнята желаните от нея тонове. Само след минути засвири една от мелодиите, които щъкаха в главата ѝ. Стигна чак до четвъртата песен, преди да забележи, че трубадурът е престанал да флиртува с младата жена и стои безмълвно до нея. Без да говори, той ѝ показва как да дърпа правилно струните, как да слага пръстите си за различните акорди. Болката, която Клариса изпита при връзването на струните в нежните ѝ момичешки пръсти, не беше нищо в сравнение с ликуващата радост, че за първи път можа да чуе музиката, която не ѝ даваше мира.

Три часа по-късно, когато примиреният баща тръгна да търси дъщеря си и мина покрай кладенеца, остана смаян от невероятната гледка. Детето му беше заобиколено от половината жители на градчето и всички си шепнеха, че никога не са виждали такова чудо. Свещеникът, който откри в чудото неподозирани възможности, отведе Клариса в църквата и я сложи да седне пред клавикорда. След няколкоминутни опити Клариса започна да свири с нарастваща увереност една сложна църковна песен, хвалебствен химн за църквата, като тихо рецитираше текста.

Баща ѝ беше безкрайно облекчен, че единственото му дете не беше слабоумно, както се опасяваше. Просто главата му беше толкова пълна с музика, че понякога не реагираше дори на бащините си думи. След този забележителен ден свещеникът се зае с образованието на Клариса, твърдо убеден, че талантът ѝ е дар от Бога, а той като негов говорител е единствено достоен да я образова. Нямаше нужда да обяснява, че като адвокат баща ѝ е твърде далече от Божието благоволение и че колкото по-малко момичето прекарва в безбожната му компания, толкова по-добре за него.

Последваха години на строго музикално възпитание. Усърдният свещеник научи Клариса да свири на всички музикални инструменти, които успя да намери. Тя свиреше на клавишни инструменти, на рог, на струнни инструменти със и без лък, на барабани и дори на орган. Специално заради нея свещеникът успя да издейства органа от общината, уверявайки гражданите, че така ще изпълнят желанието на Бога (а също и неговото собствено, и това на Клариса).

Когато се увери, че възпитаницата му умее да свири на орган, свещеникът повика в градчето един францискански монах, който я научи да композира музика. Много скоро момичето започна да пише с ноти и символи прекрасни балади, песни, меси и литании.

Тъй като през цялото време беше заета да свири на най-различни инструменти и да пише ноти, Клариса навърши петнадесет години,

преди възпитателите ѝ да открият, че тя може и да пее. Монахът, който вече се готвеше да замине обратно за абатството си, уверен, че ученичката му е овладяла всичко, каквото трябваше да знае, влезе една сутрин в църквата и бе посрещнат от толкова мощен глас, че расото му се развя като от вятър.

Когато най-сетне се убеди, че това прекрасно, невероятно силно пение излиза от гърлото на дребничката му ученичка, старият монах падна на колене пред олтара и благодари на Господа за милостта, че му е изпратил това благословено дете.

Клариса видя любимия си учител с обляно в сълзи лице и треперещи ръце, стиснали кехлибарения кръст, и веднага спря да пее. Затича се към него, уплашена, че внезапно му е станало лошо или, което беше много по-страшно, че се е обидил от „крясъците“ ѝ. Тя съзнаваше, че пее много силно, и се боеше от присъдата му.

След тази случка монахът започна да я обучава по пеене също така грижливо, както по композиране и свирене на различните инструменти. Скоро Клариса събра няколко групи деца и възрастни и състави чудесен хор, използвайки всеки що-годе добър глас в малката, обградена с каменни стени община.

Тя така и не разбра кога навърши двадесет години и зачака най-после да порасне или поне да се закръгли малко. Отчая се, когато си остана ниска и плоска и завидя ужасно на връстничките си, които се женеха и раждаха бебета. Те живееха друг живот, докато тя стоеше настрана и се задоволяваше да композира приспивни песни за плачливите им бебета.

Всъщност, какво право имам да недоволствам, каза си с усмивка тя и се залови с две ръце за ниския клон на ябълката. Само защото младите мъже се отнасят към мен със страхопочтително уважение – изключение правеше единствено Джон Торп, но той се държеше така с всички хора в градчето, – това не е причина да унивам. Когато навърши шестнадесет години, за ръката ѝ се явиха четирима претенденти, но свещеникът отсече, че талантът ѝ е дар от Бога и знак, че тя е определена да служи на църквата, а не да задоволява страстите на един смъртен мъж. Той отказа категорично да се съгласи с женитбата ѝ и Клариса изпита безкрайно облекчение, защото никак не ѝ се искаше да се омъжи. Но годините се изнизваха и тя започна да осъзнава болезнено колко е самотна. Тя обичаше музиката си, обичаше църковните песни, но понякога... като през лятото преди две години, когато изпи четири чаши силно вино на сватбата на кметската дъщеря. Замаяна от алкохола, тя грабна цитрата си, качи се на масата и изпя една много, много непрелична песен, която

импровизира куплет по куплет. Разбира се, свещеникът поиска да я прекъсне още на първия куплет, но тъй като беше изпил повече вино от всички други и се смееше и се търкаляше в тревата, естествено не беше в състояние да я спре. Това беше прекрасна вечер за Клариса. Тогава тя се почувства част от градчето, част от хората, които беше познавала през целия си живот, а не нещо специално, разделено от общността заради талантите си – също като парченцето от черепа на Свети Петър, което се пазеше в скъпоценно ковчеже в църквата. Нещо, което вдъхваше уважение и до което никой не смееше да се докосне.

И тъй като музиката винаги беше на първо място в мислите ѝ, тя се опита да изрази с думи и мелодия онова, което я вълнуваше в момента. Пое дълбоко въздух и го разпредели така, както я бяха научили, за да запее трогателна балада за самотата на живота, за младата жена, която търси истинската любов.

– Тук съм, тук съм, мило птиченце! – обади се самодоволен мъжки глас зад гърба ѝ.

Клариса беше толкова вдълбочена в песента си, а и гласът ѝ беше толкова силен, че заглушаваше всички шумове, и тя не забеляза тримата млади мъже на коне, които препускаха към нея. Трима силни, здрави, жадни за удоволствия момци, каквито бяха само синовете на благородниците. Лицата им бяха зачервени от пиянската нощ, изпълнена вероятно и с плътски удоволствия. Дрехите им бяха от скъпоценно кадифе, подплатени с кожи и обшити с блестящи перли. Клариса никога не беше виждала толкова разкошно облекло и зяпна смаяно. Беше толкова изненадана, че не беше в състояние да се помръдне от мястото си. Най-представителният от тримата – едър, рус младеж – скочи от седлото и се запъти към нея.

– Ела с мен, малката – покани я той и Клариса се потърси от лошия му дъх. – Ти май не позна господаря си? Позволи ми да ти се представя. Аз съм Панел, бъдещият граф Уолдънхем.

Името събуди Клариса от трансa, в който беше изпаднала. Голямото, алчно, грозно семейство Уолдънхем измъкваше и последното пени на бедните селяни. Който не можеше да плаща, биваше прогонван от земята си и тръгваше да обикаля страната и да проси.

Клариса отвори уста, за да каже на знатния младеж какво мисли за него, но в този момент той я сграбчи, притисна миришещата си уста в нейната и мушна езика си през зъбите ѝ. Стана ѝ гадно и тя едва не повърна.

– Кучка! – изфуча мъжът, когато горните и долните ѝ резци се

забиха в езика му. – Ще те науча да се подчиняваш на господаря си! – Той дръпна наметката и с един замах я свали от раменете ѝ. После поsegна към деколтето на роклята и излинелият вълнен плат се раздра до гърдите.

– По дяволите, тази рибка е много малка! – изпуктя недоволно той. – Май е най-добре да я хвърля обратно в реката.

Двамата му приятели, които тъкмо бяха слезли от седлата, избухнаха в подигравателен смях.

Тази дръзка забележка за липсващите физически прелести на Клариса превърна страха ѝ в гняв. Може би тя стоеше на по-ниско обществено стъпало в сравнение с този мъж, но какво беше виновна за произхода си? Освен това тя имаше талант, даден ѝ от Бога, и благодарение на него никой не смееше да се отнася към нея като към нискостоящо същество. С движение, което никой от тримата не очакваше, Клариса прибра полата си, вдигна крак и с все сила изрита младия мъж между бедрата. В следващия момент избухна същински ад. Панел се извиваше и крещеше от болка, а двамата му приятели се мотаеха безпомощно наоколо и се опитваха да разберат какво става, тъй като бяха твърде пияни, за да проумеят случилото се.

Без да мисли накъде да тича, Клариса хукна като подгонена сърна. Дългогодишните дихателни упражнения бяха заздравили дробовете ѝ. Тя тичаше равномерно през студените, ожънати поля, спъна се на два пъти, защото се опитваше да държи скъсаната си рокля на гърдите и едновременно с това трябваше да повдига полата си, за да не се мотае из краката ѝ.

Стигна чак до оградата, зад която започваха проклетите пасища за господарските овце, и там трябваше да спре. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Облегна се тежко на един кол и се обърна към преследвачите си. Тримата благородници бяха възседнали конете си и претърсваха полята за жертвата си.

– Ела тук! – пошепна ѝ някакъв глас. – Мини отляво!

Клариса вдигна глава и видя възрастен мъж на кон, облечен със същите скъпи дрехи като Панел. В погледа ѝ се появи страх на подгонено животно и тя отново се втурна да бяга, за да се отърве от чуждия мъж, който я преследваше с коня си.

Мъжът я настигна без усилие, препусна редом с нея и заговори успокоително:

– Момчетата не искаха да ти сторят зло. Пияни са и главите им са замаяни. Ела с мен и ще те отведе на едно място, където ще можеш да се

скриеш.

Клариса го погледна недоверчиво. Как можеше да му се довери? Ами ако я предадеше в ръцете на онези похотливи благородници?

– Тръгвай, момиче! – настоя мъжът. – Не искам да те видя в ръцете на Панел!

Без да мисли повече, Клариса улови протегнатата ѝ ръка. Мъжът я настани пред себе си на коня и го пусна в галоп. Животното препусна право към дърветата, които се появиха като плътна стена в далечината.

– Кралската гора! – пошепна страхопочтително Клариса и се вкопчи в седлото. Никой от по-нисшите съсловия нямаше право да влиза в кралската гора и тя беше виждала как бесеха мъжете, осмелили се да ловят кралските зайци.

– Сигурен съм, че Хенри няма да има нищо против нарушаването на забраната му, като се има предвид, че случаят е меко казано необичаен – отбеляза с усмивка ездачът.

Щом се скриха зад дърветата, той я пусна на земята.

– А сега се скрий колкото можеш по-добре и чакай слънцето да се издигне. Щом крепостните излязат на полето, можеш да се върнеш в града.

Клариса го погледна обидено. Как смееше да я причислява към крепостните? После кимна сковано и се скри навътре в гората.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди слънцето да достигне най-високата си точка. Докато чакаше в тъмната, студена гора, тя си представяше страшните неща, които щяха да ѝ сторят благородниците, ако я бяха заловили. Двамата ѝ учители, които принадлежаха към класата на духовенството, я бяха научили, че насилието, което благородниците упражняваха над гражданите и селяните и въобще начинът, по който се отнасяха към тях, е несправедливост и Бог я наказва. Тя също имаше право да живее спокойно и щастливо, имаше право да седи под ябълковото дърво и да пише музиката си. Бог не беше удостоил благородната класа с изключителното право да владее земята, телата и душите на останалите.

Гневът, който бушуваше в гърдите ѝ, я топлеше. Тя си спомни отново случилото се миналото лято и се ядоса още повече. Свещеникът беше помолил графа да изслуша хора на момчетата и Клариса в частния си параклис. Графът беше бащата на Панел. Хорът репетираше усилено за голямото събитие, а Клариса работеше до пълно изтощение, за да направи композициите си съвършени. Когато най-после ѝ позволиха да изпълни произведенията си, тя се озова пред тлъст, измъчван от подагра

мъж, който наред изпълнението ѝ внезапно се разкрещя, че не обичал толкова мършави жени. После се обърна към свещеника и му заповяда да доведе малката, когато понатрупа повечко месце по кокалите си, за да може да го забавлява и по друг начин, не само с хорови песни и инструментални изпълнения. Накрая графът напусна параклиса още преди концертът да е свършил.

Когато слънцето се издигна в зенита си, Клариса се промъкна предпазливо към края на гората и се вгледа напрегнато в откритото поле. Като не видя нито един благородник, тя въздъхна облекчено и излезе под слънцето. Изтича към овощната градина, където беше любимото и ябълково дърво, за да си вземе цитрата. Сърцето ѝ беше пълно с грозни спомени и тя съзнаваше, че никога вече няма да се върне при това дърво.

Там Клариса преживя най-големия си шок за този ден. Под дървото лежах парченцата от цитрата ѝ, очевидно стъпкани от безмилостните конски копита! Горещите сълзи на гняв и мъка едва не я задушиха. В сърцето ѝ се смесваха омраза, безсилен гняв, съзнание за безпомощност.

– Как посмяха да счупят цитрата ми! – изплака тя, коленичи и събра остатъците. Напълни полата си, но съзна колко безполезни са били усилията ѝ и ядно захвърли парчетата към дървото.

Със сухи очи и изправени рамене тя се запъти бързо към градската стена, преглъщайки гнева си. В сърцето ѝ бушуваше истинска буря, но тя знаеше, че трябва да се сдържа – поне заради баща си.

ВТОРА ГЛАВА

Залата на господарския дом беше украсена с пъстри килими, а нишите бяха препълнени с всевъзможни оръжия. Тежките, масивни мебели носеха грозни белези от удари с брадва или меч. На дългата маса седяха трима млади мъже и под очите им имаше черни сенки. И тримата бяха изпили много вино, но не се сещаха, че би било по-добре да си отспят.

– Тя те направи на глупак – говореше през смях единият, докато пълнеше чашата си с вино, без да забелязва, че бърше масата с мръсния си маншет. – Ритна те и изчезна безследно. Сигурно е вещица. Нали я чу как пееше. Това не беше човешки глас. Убеден съм, че е била магьосница, излязла от гората, за да те омае... Нали видя какво стана! Ти я чу и загуби ума си! – Той удари с юмрук по масата и отново избухна в смях.

Панел сложи крак върху стола на приятеля си и го изрита с такава сила, че го преобърна и мъжът се изтърколи на пода.

– Тя е човек – възрази сърдито той. – И не си струва да се занимаваме повече с нея.

– Очите ѝ бяха красиви – отбеляза третият. – А гласът ѝ беше невероятен! Как мислиш, дали ще се разпее и когато я сложиш между краката си? Обзалагам се, че всички косъмчета по тялото ти ще настръхнат!

Мъжът, който беше паднал от стола, не можеше да спре да се смее.

– Каква романтична картинка! Искаш ли аз да я накарам да запее? Нали знаеш, че имам някои средства, които...

– Я да млъквате! – заповяда разярено Панел и изпразни чашата си. – Нали ви казах, че е човек! Нищо повече!

Двамата мъже не му възразиха. Седяха мълчаливо, докато в залата влезе една от слугините, за да им донесе вино. Панел се пресегна през масата и я улови за ръката.

– В онзи жалък градец живее едно момиче, което умее да пее. Как му е името?

Слугинята се опита да се изтъргне от яката му хватка.

– Казва се Клариса – прошепна уплашено тя.

– Я не се дърпай, защото ще ти счупя ръката! – проговори предупредително Панел. – Искам да ми кажеш къде точно живее тази Клариса. Опиши ми как да стигна до жилището ѝ!

Само след час Панел и тримата му приятели бяха на път към обграденото със стена градче Моретон. Без да вдигат шум, тримата хвърлиха куките си към зъбера на стената. След три безуспешни опита две от куките се закачиха здраво и закрепените за тях въжета се развиха. С много усилия, които нямаше да им бъдат необходими в трезво състояние, мъжете се изкатериха по стената, събраха въжетата и се спуснаха в тясната алея, която водеше покрай стената и обикаляше цялото градче.

Панел вдигна ръка и приятелите му се спотаиха в сянката. Той закрачи уверено покрай ниските, гъсто скупчени една до друга къщи, взирайки се напрегнато в имената на улиците, изписани с бяло на дървените табели.

– Вещица била... – мърмореше си гневно той. – Сега ще ви покажа, че е също така смъртна като нас. Дъщеря на адвокат... от най-долната измет!

Той спря зад къщата на Клариса, плъзна се бързо покрай страничната стена и намери капака на прозореца. Силен удар, тревожно скърцане, шум от счупени дъски – и резето се вдигна. С един скок мъжът се прехвърли в къщата.

Бащата на Клариса, който беше легнал на горния етаж, не можеше да спи. Остри болки пронизваха сърцето и спираха дъха му. Като чу шума от счупения капак, той изохка задавено. Не искаше да повярва на ушите си. В градчето нямаше крадци. Години наред не беше станала нищо една кражба.

Той скочи от леглото, изтича до масата и бързо запази оставената там свещ. Стисна я в едната си ръка и бързо слезе по тясната стълба.

– Негодници! Какво търсите тук? – изкрещя сърдито той, като видя как Панел помага на един от приятелите си да се прехвърли през прозореца.

Това бяха последните му думи. В следващия момент графският син се хвърли срещу него, сграбчи го за косата и заби ножа си в гърлото му. Дълбок, бърз удар и безжизненото тяло на стария адвокат се свлече на пода. Благородникът не го удостои дори с поглед, а се втурна забързано към прозореца, за да помогне и на третия си съучастник да се прехвърли вътре. Когато всички се събраха в стаята, Панел се обърна към стълбата.

Клариса също не беше заспала, защото страшните събития от деня не искаха да се изличат от съзнанието ѝ. Всеки път, когато затвореше очи, тя виждаше пред себе си Панел, вдъхваше гадната му миризма, усещаше езика му в устата си. Едва успя да скрие случилото се от баща си, защото знаеше, че не бива да го вълнува. За първи път от много години

насам мислите ѝ не бяха заети с музиката.

Тя беше толкова потънала в мрачните спомени, че изобщо не чу шумовете в дома им. Едва гневният глас на баща ѝ я изтръгна от полу-сънното състояние, но той замлъкна много скоро и бе последван от глух удар.

– Разбойници! – изплака стреснато младата жена и отметна вълнената завивка. Скочи от леглото и навлече презглава вълнената рокля, за да скрие голото си тяло. Защо бяха нахлули в къщата им? Те бяха толкова бедни, че крадците нямаше да намерят нищо ценно, което да отгъмнат. Коланът с лъва! – каза си уплашено тя, Сигурно крадците бяха чули за единствената ѝ скъпоценност. Тя отвори шкафчето си, свали сръчно фалшивото дъно и извади единствената ценна вещ, която притежаваше – златен колан с тежка тока. Почуди се къде да го скрие, после бързо го закопча на кръста си.

Шумът в спалнята на баща ѝ я стресна до смърт. Тежки крачки идваха към стаята ѝ. Тя грабна тежкия железен свещник, застана зад вратата и зачака със затаен дъх.

Вратата се отвори съвсем бавно и кожените панти не издадоха нито звук. Клариса изчака още малко и със силен, добре прицелен удар стовари тежкия свещник върху главата на натрапника.

Панел не можа дори да гъкне и се строполи в краката ѝ. Все пак, преди да загуби окончателно съзнание, той успя да види коя беше нападателката му.

При вида на ужасния благородник, който я бе нападнал тази сутрин, Клариса загуби ума и дума. Ужасът на случката в гората я обзе отново и тя разбра, че това не е било обикновено нападение на крадци. Но къде беше баща ѝ? Тежките стъпки, които се изкачваха по стълбичката, отклониха вниманието ѝ. В къщата им имаше още чужди хора! Тя се огледа отчаяно и разбра, че прозорецът е единственият път за бягство. Изтича до него и блъсна капака, без да мисли, че се намира на втория етаж. Наведе се навън и скочи на земята.

Падането беше тежко и ударът я отхвърли към стената на къщата. Пред очите ѝ причерня и няколко мига не беше в състояние да се помръдне. Скоро обаче тръсна глава и си каза, че няма смисъл да лежи в калта и да чака, докато очите ѝ се избистрят. Изправи се и без да обръща внимание на режещата болка в левия крак, тръгна към страничната стена. Вече беше забелязала отворения прозорец.

Лунната светлина беше мътна, но баща ѝ още стискаше в изстиващата си ръка железния свещник и свещта не беше изгаснала. Малкото

пламъче беше достатъчно, за да може Клариса да види зейналата дупка в гърлото на баща си и увеличаващата се локва кръв под главата му.

Шокът беше толкова страшен, че Клариса се отдели от прозореца и закри като в транс към градския площад. Тя не усещаше къде стъпва с босите си крака, не трепереше от студения ношен въздух, не разбра как ръцете ѝ се вледениха, как започна да зъзне. Вече не я беше грижа за от-вратителния Панел и за онова, което можеше да ѝ стори. Този човек ѝ отне всичко скъпо и мило на този свят. Баща ѝ беше единствената личност, която не я обичаше заради музиката ѝ, а защото му беше близка, родна дъщеря. Панел уби баща ѝ! Какво още можеше да ѝ отнеме?

Тя се луташе по тесните улички, без да съзнава какво върши, дока-то накрая падна на колене пред църквата, скръсти ръце и се помоли пла-менно за душата на баща си. Дано намереше на небето приема, който заслужаваше...

Може би причината беше в дългогодишното обучение, което я бе-ше научило да се съсредоточава изцяло в себе си, или в безкрайната тъ-га от загубата на бащата, но Клариса не забеляза нищо от суматохата, която се възцари в градчето. Тя нито видя, нито чу лумналите пламъци, които скоро погълнаха и къщата им, и тялото на баща ѝ. Страхът от по-жар сред високите градски стени беше постоянен кошмар за малката об-щина. Ужасените граждани се втурнаха да гасят пожара и в паниката никой не забеляза свитата в сянката на църковния портал крехка фигура.

На разсъмване, когато градската порта се отвори, там вече чакаха шестима рицари в тежки брони, вдигнали високо знамето на граф Уол-дънхем. Копитата на тежките бойни жребци затропаха застрашително по тесните улички между къщите, а огромните куки, които рицарите бя-ха понесли със себе си, помитаха всички покриви и табели, които се из-пречваха на пътя им. Без да бързат, рицарите обиколиха целия град, ся-каш го вземаха под своя власт. Улиците опустяха. Жените побързаха да приберат децата си, притиснаха ги до гърдите си и проследиха с мрачни, изпълнени със страх погледи пътя на шестимата застрашителни, обвити в желязо мъже. Кой им беше дал право да нахлуят така в мирния им град?

Рицарите спряха пред димящите руини на опожарената къща и во-дачът им извади от чантата на седлото си пергамент. Без да бърза, той го закова за една от стърчащите овъглени греди. След това се обърна и огледа презрително насъбралите се около къщата мъже, без да си напра-ви труда да вдигне наличника си. След минута вдигна с бързо движение

копието си, научи едно улично куче и хвърли мятаното се животно в димящата пепел.

– Онова, което е написано там, е предупреждение! – проговори с гробовен глас той и стените на къщите затрепериха.

Рицарите очевидно нямаха намерение да разговарят с вцепенените от ужас граждани, защото пришпориха конете си и излязоха от града. Тежките им мечове опустошиха още една улица, преди да излязат през портата в открито поле. Дълго време след излизането им никой не смееше да се помръдне, камо ли да проговори.

Накрая един мъж се овладя, преглътна страха си и отиде да погледне пергамента, окачен на овъглената греда. Свещеникът, който единствен знаеше да чете, отиде бързо при него и зачете внимателно написаното. Гражданите чакаха мълчаливо. Най-после свещеникът се обърна към тях и лицето му беше пепелносиво.

– Клариса – започна бавно и отчетливо той, – Клариса Блейкит се обвинява в сквернословие, магия и кражба. Граф Уолдънхем твърди, че момичето се е възползвало от дяволската си дарба, за да омагьоса сина му, и когато той се опитал да се съпротивлява, тя осквернила църквата. Синът му въпреки това не искал да се покори, затова тя го ударила по главата със силата, вдъхната ѝ от злите духове, и го ограбила.

Гражданите го гледаха слисано. Дарбата на Клариса била дяволска?! Може би талантът ѝ беше прекалено голям и не преставаше да ги изумява, но той ѝ беше даден от Бога и от никого друго. Тя издигаше глас само за да хвали Господа. Е, понякога композираше и песни, които бяха предназначени за светски празници, но...

В този момент в края на уличката се появи Клариса и всички като по команда обърнаха глави към нея. Без да ги забелязва, тя закуцука към своя опожарен дом. Спъна се в един камък, преобърнат от тежките конски копита, но се задържа на крака и продължи пътя си. Гражданите мълчаливо се разстъпиха и ѝ сториха път. Повечето я гледаха с безпомощно съчувствие, но по някои лица вече се четеше съмнение. Клариса застана пред останките на дома си и се загледа с невидящи очи в димящите руини.

– Ела с мен, детето ми – проговори най-после свещеникът, сложи ръка на рамото ѝ и я бутна към къщата си. Щом затвори вратата зад себе си, той я настани на един стол и се зае да събира хляб и сирене в една ленена торба.

– Клариса, трябва веднага да напуснеш града!

– Баща ми – прошепна беззвучно тя.

– Знам. Видяхме трупа му в пламъците. Успокой се, не са го изгорили жив. Ще прочета двадесет и пет меси за душата му. Сега ме е страх само за теб.

Като забеляза, че момичето не го слуша, той я разтърси здраво и главата ѝ се замята безпомощно.

– Слушай ме внимателно, Клариса! – Когато в очите ѝ се появи светлина, той ѝ предаде страшното обвинение на граф Уолдънхем. – Обявили са награда за теб. Все им е едно дали ще те доставят мъртва или жива.

– Награда? – прошепна смаяно тя. – Но какво струвам аз?

– Клариса, ти струваш много, но кой знае по каква причина си събудила гнева на графа! Не им казах нищо за наградата, но съм сигурен, че ще узнаят много скоро и не всички ще проявят готовност да мълчат, за да запазят живота ти. Винаги се намира някой алчен негодник, който е готов да продаде и собствената си майка за малко пари...

– Нека ме предаде! Аз съм невинна и кралят...

Смехът на свещеника я стресна и тя млъкна. Той застана пред нея и я уви в дебела, дълга наметка.

– Ще те признаят за виновна и в най-добрия случай можеш да разчиташ на бърза смърт на бесилката. Искам да се махнеш от града, да се скриеш в кралската гора и да ме чакаш. Щом се стъмни, ще дойда при теб и се надявам, че дотогава ще имам план за бъдещето ти. Върви най-после, Клариса! Скрий се добре и внимавай никой да не те види. Обещавам, че ще ти донеса някакъв инструмент и още храна. Мисля, че ще намеря възможност да те изпратя по-далеч оттук, където никой няма да те познава и ще печелиш хляба си.

Преди Клариса да е осъзнала какво става с нея, свещеникът я избута навън, като не забрави да ѝ връчи торбичката с храна. Препъвайки се в дългата наметка, тя забърза към градската порта. Не се стараше да се крие от съгражданите си, но тъй като всички бяха събрани около догазщите руини на дома ѝ, никой не я забеляза.

Щом стигна гората, тя се скри зад едно дърво и се отпусна изтощено на студената земя. Сърцето ѝ беше пълно с безкрайна тъга, която я правеше неспособна да проумее случилото се през последните часове. Отначало виждаше пред себе си само мъртвото бащино тяло и зейналата в гърлото рана. После започна да си припомня живота, който бяха водили заедно, грижите и любовта му. Накрая, след горещите молитви към Бога да приюти душата на милия ѝ баща, тя избухна в плач. Плака и плака, докато не ѝ останаха сълзи. Уви се в наметката си и се сви на

кълбо. След като сълзите ѝ пресъхнаха, уморените, сковани мускули постепенно се отпуснаха и тя задряма, макар че трепереше с цялото си тяло.

Събуди се малко преди залез слънце. Чувстваше се разбита, всяко мускулче я болеше, сърцето ѝ биеше ускорено. Левият ѝ крак, наранен при падането, се беше подул и болеше непоносимо. Тя дръпна наметката от лицето си и откри един мъж, седнал на преобърнато дърво близо до нея. Изпищя задавено и скочи, готова да побегне.

– Не се страхувай – заговори предпазливо мъжът и гласът му ѝ помогна да го разпознае. Това беше човекът, който вчера я спаси от Панел и съучастниците му!

– И ти ли искаш да спечелиш наградата, обявена за главата ми? – попита тя и в гласа ѝ се примесваха гняв и подигравка. – Ако ме отведеш в дома на графа, аз ще му кажа, че вчера ми помогна да избягам. Господарят ти сигурно няма да хареса тази постъпка.

Мъжът избухна в смях и тя го погледна изненадано.

– Не се страхувай от мен, дете – повтори меко той. – Разговарях надълго и нашироко със свещеника, докато ти спеше, и мисля, че планът ни е добър. Ако си готова да ме изслушаш, обещавам, че ще те скрием толкова добре, та никой да не те намери.

Клариса кимна кратко, седна срещу него и го зачака да продължи с обясненията си. Когато узна какво бъдеше ѝ готвеха, очите ѝ се разшириха от ужас и страх, но скоро в тях се примеси и младежка жажда за приключения.

Непознатият имаше брат, който бил войник на кралска служба, но имал нещастieto да остане жив след безбройните битки и когато остарял, се озовал на улицата без пукната пара. Две години бродил самотен из страната и гладувал, докато случайно попаднал на банда отлъчени от обществото, безработни и провалени хора, които си направили убежище в огромната гора на север от градчето Моретон.

Клариса не можеше да проумее чутото.

– И ти ми предлагаш да се присъединя към разбойническата банда? – попита невярващо тя. – Но те... те са безправни!

Мъжът разбра възмущението ѝ. Свещеникът му беше похвалил със силни думи отличните качества на възпитаницата си.

– Младо момиче като теб няма какво да търси в бандата. Макар че отскоро те имат водач и между разбойниците цари нещо като християнска любов към ближния, дори дисциплина, дребосъче като теб не би могло да им се противопостави и скоро ще загине.

Кой знае защо, Клариса сметна думите му за окуражителни и дори се усмихна.

– Освен това – продължи с усмивка мъжът, – те няма да се поколебаят да те предадат на графа срещу обещаната награда.

– Мога да пея. Защо да не се наема в някой богат дом и да...

Мъжът вдигна ръка, за да я спре.

– Само благородните семейства имат свои музиканти. Или най-много някой богат търговец. Не забравяй, че си момиче без роднини, без защита...

Клариса помръкна. Раменете ѝ увиснаха. Къде ли имаше място за нея?

Като забеляза, че тя е започнала да проумява трудността на положението си, мъжът продължи да ѝ обяснява плана си:

– Ако се преоблечеш като момче, ще намериш подслон при отлъчените. Ще отрежеш косата си, ще сложиш панталон, ще пристегнеш гърдите си и никой няма да открие в теб жената. Свещеникът каза, че можеш да променяш гласа си и да вземаш дори най-дълбоките тонове. Ка-то те гледам, никой няма да познае, че си момиче.

Клариса не беше сигурна дали да се засмее или да се обиди на последната му забележка. Вярно, тя не отговаряше на класическия идеал за красота, който изискваше жената да има пълни устни и големи сини очи. Въпреки това ѝ се искаше мъжът да каже, че...

– Не бива така – проговори непознатият с тих смях. – Нямах причини да ме гледаш сърдито. Сигурен съм, че когато пораснеш, ще се закръглиш и ще заприличаш на истинска дама.

– Аз съм на двадесет години – отговори ледено Клариса.

Мъжът се покашля смутено.

– Тогава би трябвало да благодариш на Бога, че ти е дал този дребен ръст. Хайде, тръгвай с мен, защото вече е много тъмно. Донесох ти мъжки дрехи. Иди в храстите да се преоблечеш и потегляме. Трябва да се върна колкото се може по-бързо. Графът не обича хората му да изчезват за дълго.

Мисълта, че излага добрия човек на опасност, я накара да побърза. Тя взе мъжките дрехи, потръпна от допира на хладното платно и се мушна в храстите, за да се преоблече. Минаха само няколко секунди, докато свали роклята си, но не беше свикнала с мъжкия гардероб и нямаше представа как да се облече. Плътният памучен панталон покри краката ѝ и тя затегна с все сила вървите на талията, за да не пада. Следващото беше дълга памучна кърпа и тя въздъхна потиснато, защото

само трябваше да я увие малко по-стегнато около гърдите си и те станаха съвсем плоски. Облече тънката, мека риза с широки ръкави и допълни тоалета си с жакет от здрава, гъстотъкана вълна. Жакетът покриваше дупето ѝ и беше красиво обшит със златни конци. Никога не беше носила толкова меки, приятни дрехи. Имаше чувството, че раните по измъченото ѝ тяло, влошени още повече от триенето на грубата вълнена рокля, са зараснали веднага. Господи, колко свободно се движа в мъжките дрехи! – каза си изненадано тя и подскочи пън въздуха.

Накрая obu леките ботушки, които ѝ стигнаха до коленете, стегна връзките, извади от купчинката дрехи пред краката си златния колан и го закопча върху панталона. Завърза богато бродирания ешарф около хълбоците си и отиде при непознатия мъж.

– Много добре! – похвали я той, завъртя я в кръг и я огледа от всички страни. Смръщи чело при вида на краката ѝ, защото му се сториха прекалено красиви и добре оформени за момчешки, но нямаше как. – А сега косата. – Той извади от джоба си ножица и посегна към главата ѝ.

Клариса отстъпи назад и помилва уплашено дългата си гладка коса. Не помнеше да са я подстригвали, откак се беше родила.

– Хайде, хайде – опита се да я успокои мъжът. – Става късно. Това е само коса, момиче. Пак ще ти порасне. По-добре я отрежи сега, иначе може да изгори заедно с теб на кладата за магьосници.

Клариса събра цялата си смелост и се обърна с гръб към мъжа. Когато тежкият сноп коса падна на земята, тя почувства главата си странно лека. Изненадата беше повече от приятна.

– Я виж, косата ти ще се накъдри! – засмя се мъжът, който се опитваше да ѝ помогне в тежката ситуация. Когато свърши с подстригването, той я обърна и кимна одобрително. По дръзкото чело бяха нападнали непокорни кичурчета, главата ѝ изглеждаше чудесно оформена. Мъжът си помисли, че късата коса и момчешките дрехи ѝ отиват много повече от грозната вълнена рокля, но не каза нищо, за да не я обиди.

– Защо? – попита глухо Клариса и го погледна замислено. – Вие работите за графа, а ми помагате. Защо?

– Защото познавам младия – отговори мъжът и лицето му помрачня. Очевидно говореше за Панел. – Познавам го от самото му раждане. Той получава всичко, каквото иска, а баща му го научи да взема насила онова, което не му дават. Много пъти съм се опитвал да го предпазвам от глупостите му, но не успях, затова реших, че е по-добре да спасявам хората, които нападаше. Готова ли си? – Очевидно не искаше да продължава повече с тази тема.

Клариса се настани удобно на гърба на добродушния кон и двамата потеглиха на север. По пътя мъжът ѝ прочете цяла лекция как да се държи като момче и да пази тайната си. Трябваше да върви като момче, с дълги стъпки, изпънала рамене. Не ѝ беше позволено да хихика глупаво, да избухва неочаквано в плач. Напротив – трябваше да ругае, да се къпе рядко, да плюе и да се чеше, както и да работи усилено. Паяците и мръсотията не биваше да я плашат и така нататък, и така нататък, докато главата на Клариса се замае и тя клюмна над седлото. Това ѝ донесе още една лекция, според която мъжете бяха длъжни да проявяват издръжливост и грубост.

Когато стигнаха в онази част на гората, където се криеха отлъчени-те, мъжът втъкна в колана ѝ кама и ѝ заръча да я носи винаги със себе си, за да се пази. Обясни ѝ, че в лагера със сигурност ще се намери мъж, който да я обучи да си служи с камата.

Щом навлязоха в гората, която ставаше все по-тъмна и заплашителна, мъжът престана да говори и Клариса усети как тялото му затрепери от напрежение. Тя стисна с такава сила седлото, на което едва се крепеше, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Стресна ги крясък на нощна птица и мъжът отговори по същия начин. Навлязоха още по-дълбоко в гората, където ги посрещна вик на сова. Сигналът се предаде още по-навътре и тогава мъжът слезе от седлото, завърза коня си и помогна на Клариса да стъпи на земята.

– Ще чакаме тук до сутринта – проговори шепнешком той. – Те искат да разберат кои сме и едва тогава ще ни пуснат в лагера. Седни тук, момче – прибави по-високо той. – Ще спим под дървото.

Клариса не можа да заспи. Увита в наметката си, тя лежеше тихо и се взираше в огромната корона на дървото над главата си. Беше преживяла страшни неща и не можеше да се отърси от горчивия спомен за убийството на баща си. Само заради каприза на един благородник тя беше прогонена далече от дома си, в тази студена, страшна гора, а баща ѝ беше загубил живота си! При тази мисъл в гърдите ѝ лумна луд гняв и тя забрави страха и мъката си. Щеше да преодолее тази криза и един ден да си отмъсти жестоко на Панел и на всички като него.

При първата утринна светлина двамата се качиха отново на коня и продължиха бавно пътя си през кралската гора.

ТРЕТА ГЛАВА

След като се промъкваха дълго през гъстите храсталаци и нападащите дървета, следвайки незабележима пътека, Клариса започна да чува гласове.

– Мъжете разговарят помежду си – прошепна тя в ухото на придружителя си.

Мъжът я погледна невярващо през рамо, защото не чуваше нищо освен воя на вятъра. Мина доста време, преди и той да чуе човешките гласове.

Изведнъж гъстият храсталак свърши и пред очите им се разкри истинско малко село от палатки и грубо сковани и замазани къщурки. Сивокос мъж с дълбок стар белег, който започваше от слепоочието и свършваше чак на шията, се втурна зарадвано към тях.

– Срегнахте ли някого по пътя, братко? – попита сърдечно той и когато брат му поклати глава, се обърна да разгледа Клариса. – Това ли е момчето?

Тя спря да диша. Погледът на мъжа беше пронизващ и тя се боеше, че той ще открие веднага истинската ѝ самоличност. Почувства безкрайно облекчение, когато старецът кимна и отново се обърна към брат си, очевидно доволен от огледа.

– Рейн те чака – каза тихо той. – Остави момчето при него и ела пак тук. Ще тръгна с теб, за да ти разкажа новините по пътя.

Мъжът кимна и обърна коня си в посоката, която бе посочил брат му.

– Той изобщо не помисли, че не съм момче – прошепна Клариса, отчасти зарадвана, отчасти обидена. – А кой е Рейн?

– Той е водачът на пъстрата група. При тях е едва от няколко седмици, но много бързо успя да ги научи на дисциплина. Ако имаш намерение да останеш тук, трябва да му се подчиняваш, защото ще ти дърпа ушите.

– Кралят на обезправените – пошепна замечтано Клариса. – Сигурно е ужасен. Нали не е... убиец? – попита уплашено тя.

Мъжът я погледна и избухна в тих смях. Бързата промяна в настроението ѝ беше толкова типична за момиче! Ала като видя лицето ѝ, усмивката замръзна на устата му. Проследи погледа ѝ и също зяпна смяяно.

На ниско столче, без риза, седеше мъжът, който без съмнение беше водачът на групата мъже, събрани около него. Внушителен мъж, не особено едър, но с огромни мускули, широки гърди и мощни бедра, които заплашваха да разкъсат плата на черния клин. Мъжът точеше меча си и дори само фактът, че през януари не носеше риза в студената, лишена от слънце гора, беше учудващ; но дори от това разстояние Клариса можеше да види, че кожата му е покрита със ситни капчици пот.

Профилът му беше изненадващо красив: фино очертан нос, гъста черна коса, нападала на влажни къдрици по тила, дълбоки сериозни очи под разкошни черни вежди, уста, която образуваше корава линия, докато говореше, съсредоточено изражение. Лявата му ръка стискаше здраво камъка, върху който точеше меча си.

Първото усещане на Клариса беше, че сърцето ѝ е спряло да бие. Никога не беше виждала такъв мъж. Силата, която се излъчваше от него, беше ясно доловима – като потта, която блещукаше по тялото му. Хората често ѝ казваха, че в гласа ѝ има магия, и сега тя се запита дали тази магия може да се сравни със силата на този мъж, с ореола, който обграждаше това огромно, великолепно тяло.

– Затвори си устата, момче – изсъска в ухото ѝ мъжът, – или ще се издадеш! Негова светлост няма да се сприятели с момък, който му пада на колене.

– Той е лорд? – попита изумено Клариса и пое шумно въздух. – Лорд значи! – изфуча разярено тя и главата ѝ се проясни. Онова, което се излъчваше от мъжа, не беше сила, а убеждението, че целият свят му принадлежи. Поколения мъже като Панел се бяха трудили да създадат личността, която стоеше сега пред нея – нагла, горда, с твърдата вяра, че всички хора по света са създадени само за да задоволяват желанията и капризите ѝ, че има право да взема онова, което иска, дори живота на един болен стар адвокат, който се е осмелил да ѝ се изпречи на пътя. Заради един от тези хора Клариса беше принудена да дойде в студената, мрачна гора, вместо да си седи вкъщи, където ѝ беше мястото, и да пише музика. Само защото на света имаше много мъже като този, който седеше господарски на стола си и чакаше другите да дойдат при него.

Мъжът се обърна и я погледна със сините си очи – сериозни очи, от които не убягваше нищо. Той се държи като крал, каза си сърдито Клариса. Грубото столче изведнъж ѝ заприлича на кралски трон, към който поданиците се приближаваха с почит. Значи затова трябваше да се преоблече като момче! Този властен, нахален мъж изискваше всички в гората да му служат, да се кланят до земята, а той да поставя обшитите си

с бисери ботуши върху задниците им. Той беше станал водач на група престъпници и убийци и това беше единственото, което Клариса не разбираше. Как беше стигнал до тази съмнителна чест? Без съмнение, всички събрани около него мъже вярваха в естественото превъзходство на благородниците и че благодарение на произхода си този мъж има пълното право да им заповядва. Какви глупаци, каза си презрително Клариса. Макар и престъпници, макар и отлъчени от обществото, те не се усъмняваха нито за миг в авторитета му, а само се кланяха и лижеха прахта под обувките му.

– Това е Рейн Аскот – проговори зад гърба ѝ мъжът, който не можеше да забележи как очите на Клариса станаха корави и студени, как предишното ѝ меко изражение се промени. – Кралят го е обявил за предател.

– Сигурна съм, че заслужава тази титла – изсъска гневно Клариса, без да изпуска от очи странния благородник, който беше станал и се приближаваше. Неведомата сила, която се излъчваше от него, я тласкаше към могъщото му тяло.

Мъжът я погледна слисано.

– Някога е бил любимец на крал Хенри и е оглавявал войската му. Един ден, когато повел войниците към Уелс, узнал, че лорд Роджър Чатауърт е отвлякъл сестра му и я държи в плен...

– Какво ме интересуват враждите между благородниците? – изсъска ядно тя. – Сигурно много невинни хора са пролели кръвта си, за да задоволят кръвожадността на високопоставените.

– Никой не е загинал – възрази мъжът, изненадан от избухването ѝ. – Лорд Роджър заплашил да убие сестра му и лорд Рейн се оттеглил. Тогава кралят го обявил за предател, защото се възползвал от кралските войници, за да удовлетвори личната си жажда за мъст.

– Стига с тези лордове! – ядоса се още повече Клариса. – Ние имаме само един господар и това е кралят. Прав е бил да обяви онзи там за предател, хиляди пъти прав! Никой няма право да използва войниците на добрия крал Хенри за личните си вражди! Значи затова се е скрил в гората и командва гази дружина убийци. Я ми кажи – убива ли ги, когато усети жажда за кръв, или се задоволява да му сервира яденето на сребърни чинии?

Този път мъжът избухна в смях. Най-после беше проумял защо малката му спътница е толкова лошо настроена към лорд Рейн. Без съмнение, тя познаваше само двама лордове – Панел и баща му. Затова мереше всички останали със същия аршин и имаше всички основания да

изпитва отвращение към лорд Рейн.

– Заповядайте, слезте от коня – покани ги Рейн, хвана юздите и кимна приветливо на уморения мъж на седлото.

Първата мисъл на Клариса беше: този мъж може да пее! Всеки мъж с толкова дълбок, плътен глас имаше дарбата да пее. Ала в следващия миг дружелюбието ѝ отлетя някъде много далеч.

– Ела тук, момче, и дай да те разгледам – продължи властно Рейн. – Изглеждаш ми слабичък. Можеш ли да работиш?

Клариса никога не беше седяла с разкрячени крака на гърба на кон и вътрешната страна на бедрата ѝ беше разранена от продължителната езда. Тя се опита да скочи от гърба на коня, за да покаже сръчността си, но вцепенените крака отказаха да ѝ служат и левият, и без това неоздравял от скока от прозореца, се подви. Едва не се просна на земята.

Рейн светкавично протегна ръка и я подкрепи. Клариса се смая, защото тялото ѝ реагира веднага на мъжката близост. Опита се да си припомни, че този мъж олицетворява всичко, което тя мрази и презира, но не постигна много.

– Махнете ръката си от мен! – изфуча сърдито тя и видя учудването, изписано се на красивото му лице. Рейн я пусна и тя се залови за седлото, за да не се свлече на земята. Глупавият кон се подплаши и едва не я повлече след себе си.

– Е, щом все пак успя да се задържиш на краката си – заговори Рейн с весело святкащи сини очи и дълбок глас, който пропъпзля по тялото ѝ като разтопена мед, – ще благоволиш ли да ни разкажеш нещо за себе си?

– Това е всичко, което трябва да знаете за мен, благороднико! – изсъска гневно тя, извади ножа си от ножницата и го насочи към сърцето му, отвратена от безгрижната му увереност, че тя не означава нищо, докато той е дар от Бога за бедните земни жители.

Смаян от враждебността на момчето, Рейн не обърна внимание на тънката кама, която се стрелна към него, и не успя да я избегне достатъчно бързо. Острието се заби в тялото му – не в сърцето, където се целеше Клариса, а в ръката точно под рамото.

Изумена от стореното, Клариса замръзна на мястото си и се загледа като хипнотизирана в кръвта, която бавно се процеждаше от раната на голата ръка. Никога в живота си не беше нападала човек с нож!

Ала не ѝ остана много време да размишлява над глупавата си постъпка. Преди да измисли някакво извинение или да се обърне, за да избяга, Рейн Аскот вече я беше сграбчил за панталона и я хвърли с главата

надолу на коравата горска земя. Устата ѝ беше широко отворена и при падането зъбите ѝ събраха като лопата гнилите листа, праха и всички нечистотии по земята. Устата ѝ се напълни и тя едва не се задави.

– Е, какво ще стане сега, малък дяволе? – попита зад гърба ѝ Рейн.

Клариса седна на земята и започна с две ръце за вади нечистотиите от устата си. Тази гадост ѝ пречеше да диша! След като се изчисти, тя разтърка левия си глезен и едва не извика от силната болка. Когато обърна поглед към лорд Рейн, видя, че той е застанал в края на дългата пързалка, която самата тя беше създала при падането си. Браздата беше доста дълбока и гневът ѝ избухна с нова сила. Рейн Аскот, този достоен за презрение благородник, беше заобиколен от купчина мръсни, парцаливи мъже и жени, които се смееха и ѝ показваха изгнилите си зъби. Очевидно бяха дошли да се позабавляват с бедата ѝ. Самият Рейн се смееше по-гръмка от всички и от двете страни на устата му се бяха показали прекрасни трапчинки. Дори тази гледка не беше в състояние да умири гнева на Клариса.

– Овладей се – заговори успокоително мъжът, който я бе довел в гората, и ѝ помогна да стане. – Дръж си езика зад зъбите или ще те извърлят отгук!

Клариса понечи да му отговори, но първо трябваше да отстрани клончето, заклешило се между небцето и бузата ѝ. Така пропусна шанса си.

Мъжът се възползва от състоянието ѝ, за да заговори с Рейн. Пръстите му останаха впити в рамото на Клариса, за да ѝ напомнят да мълчи. Той трябваше да извиси глас до крайност, за да може да надвика всеобщия смях.

– Моля ви, милорд, простете на момчето. Вчера един благородник уби баща му и запали къщата им. То има всички основания да мрази благородниците и се боя, че тази омраза се простира върху всички хора от вашето съсловие.

Рейн веднага престана да се смее и загледа съчувствено Клариса. Това я накара да изкриви лице и да му обърне гръб. Нямаше нужда от благородното му съчувствие!

– Кой рицар е извършил това ужасно деяние? – попита строго Рейн.

– Синът на граф Уолдънхем.

Рейс се изплю презрително на земята, лицето му се разкриви в грозна гримаса, красивите му устни се опънаха в тънка линия.

– Панел – проговори той с глас, който издаваше обзелото го отвращение. – Този мъж не заслужава благородническата титла. Той изобщо

не е мъж. Ела с мен, момче, и аз ще ти докажа, че не всички аристократи са омесени от това тесто. Трябва ми паж и мисля, че ти си много подходящ за тази почетна служба.

Той отиде с две крачки до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

– Не ме докосвайте! – изфуча тя и се дръпна настрана. – Не искам нито съчувствието ви, нито почетната служба. Аз... аз съм мъж и мога да се издържам сам. Ще работя и ще печеля хляба си.

– И ще си купуваш сладкиши – допълни весело Рейн и на лявата му буза отново се появи трапчинка. – Имам чувството, че нямаш представа какво значи да се трудиш – продължи замислено той, докато я оглеждаше от глава до пети. – Ръцете и краката ти са като на момиче.

– Как смеете да ме обиждате! – изкрещя Клариса, която умираше от страх, че всеки момент ще я разкрият. Тя посегна отново към камата си, но намери само празната ножница.

– Видя ли, че не разбираш нищо? – произнесе укорно Рейн. – Направи огромна грешка, като изпусна ножа си. – Бавно, с театрален жест той измъкна тънката кама от колана на панталона си, толкова прилепнал към тялото му, че очертаваше ясно интимните му части. – Аз ще те науча да си служиш с всички видове оръжия и да се отнасяш с тях грижливо, както заслужават. Днес прояви престъпно лекомислие. – Той прокара пръст по острието и въздъхна. – Ножът ти е тъп. Трябва да се наточи.

– Беше достатъчно остър, за да пробие дебелината ви кожа – отговори дръзко Клариса и се усмихна, горда от остроумния си отговор. Щеше да му докаже, че стои много по-високо от него.

Рейн сякаш забеляза едва сега кървавата рязка на рамото си. Погледна я бегло, после се обърна отново към новодошлия.

– Ела с мен, момче. Трябва да се погрижиш за раната ми – нареди рязко той и ѝ обърна гръб, очевидно уверен, че тя ще го последва.

Този властен жест накара Клариса да вземе решение: тя не можеше да остане в този лагер, не можеше да стане зависима от капризите и милостта на един благородник, който властно я привличаше и в същото време я караше да кипи от гняв. Тя се отвращаваше и от мръсните, окъсани, жадно зяпащи хора, които гледаха на нея като на игра, организирана за тяхно развлечение.

Без да мисли повече, тя се обърна към мъжа, който я доведе:

– Няма да остана тук. Ще си опитам късмета другаде. – И закричи решително към оседлания кон.

– Значи не са те научили и на послушание – намеси се Рейн, който беше чул думите ѝ. Силната му ръка я хвана за тила. – Няма да изпусна

такъв добър паж само защото си е въобразил, че го е страх от мен.

– Веднага ме пуснете! – изкрещя гневно тя, докато той я буташе пред себе си. – Не искам да остана тук! Няма да остана тук!

– Ти ми дължиш отплата за кръвта, която проля – отговори спокойно той. – Хайде, влизай вътре! – заповяда той и я блъсна в голямата шатра.

Клариса се залови за един кол и се опита да запази равновесие. Много ѝ се искаше да се разплаче, но не посмя. Кракът я болеше непоносимо, измъченото ѝ тяло крещеше за почивка.

– Бланш! – изрева Рейн и вдигна платнището. – Донеси гореща вода и парче лен, но гледай да е чисто... А сега ще се заема с теб, момче – усмихна се той и я погледна втренчено. – Кракът ти е ранен. Свали си панталона, за да видя раната.

– О, не! – изпъшка тя и отстъпи назад. Рейн я погледна смаяно.

– От мен ли се страхуваш или те е срам? – попита с лека ирония той. – Е, добре – продължи той и приседна на леглото си. – Може би имаш право. Ако имах крака като твоите, също щях да се срамувам от себе си. Не се бой, момко, много скоро ще налепим здрави мускули по крехките ти кости. Благодаря, Бланш, остави го там и излез.

– Не искате ли да почистя раната ви?

Клариса вдигна глава. Много ѝ се искаше да му отговори, че краката ѝ съвсем не са толкова лоши, но жената, която бе влязла в шатрата, привлече вниманието ѝ. Тя беше много чувствителна към шумовете и особено към човешките гласове и гласът на жената събуди любопитството ѝ. В него имаше хленчене, молба да бъде в услуга на мъжа, примесена с полъх от безсрамие. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Погледна внимателно тромавата, добре закръглена жена с мръсни руси коси, които висяха на мазни кичури покрай лицето ѝ и видя, че тя гледа жадно Рейн, сякаш в следващия момент беше готова да го погълне. Отвращението ѝ се усили.

– Момчето ще свърши тази работа.

– Нищо подобно няма да направя – отговори рязко Клариса. – Послушайте тази жена. Превързването на рани е женска работа, а и по вида ѝ личи, че много иска да се погрижи за вас. – Тя се усмихна и си помисли, че би било много по-добре да бъде мъж, за да си спести домакинските мъчения.

Преди да е осъзнала какво става, Рейн се приведе, улови я за хълбока с една от мощните си ръце и я дръпна без усилия. Клариса се приземи шумно на пода и потърка замаяно и без това израненото си дупе.

– Май ще се наложи да те уча не само на бойно изкуство, но и на добри маниери – промърмори недоволно той. – Върви си, Бланш – запояда остро той и обърна гръб на зяпналата го жена. Когато останаха сами, продължи по-спокойно: – Ще ти дам няколко дни, за да свикнеш с новата обстановка, тъй като не си от благороден произход. Искам да те предупредя, че ако скоро не подобриш поведението си, ще ти нашаря задничето, за да се научиш да се държиш прилично. А сега се заеми с раната, защото водата ще изстине. Почисти я и я превържи.

Макар и неохотно, Клариса стана от пода, потърка измъченото си задниче и закуцука към него. Изправи се пред леглото и той ѝ протегна ръка – могъща, мускулеста ръка, загоряла от слънцето, покрита с кръв от рамото до лакътя. Когато го докосна с топлата кърпа, тя усети колко студени са ръцете ѝ и колко топла е кожата му. Раната се оказа неочаквано дълбока и Клариса се уплаши до смърт. Никога не беше помисляла, че ще се нахвърли върху някого с нож.

– Май за първи път проливаш кръв? – попита делово Рейн, който не откъсваше поглед от лицето ѝ.

Клариса кимна колебливо, но не посмя да го погледне в очите. Опитваше се да се пребори с напирещите сълзи и да не мисли за живота, който беше водила до преди два дни.

– Как нарани крака си? – попита той.

Тя примигна бързо, защото очите ѝ бяха мокри, и се постара да придаде твърдост на гласа си.

– Избягах от един човек от вашето съсловие.

– Браво на теб, момче. – Рейн се усмихна и трапчинките му отново се показаха. – Не позволявай да те сплашват. Дръж главата си гордо изправена, все едно какво ти правят.

Клариса изстиска окървавения лен и започна да мие ръката му.

– Искаш ли да ти изброя задълженията на пажа? – попита Рейн.

– Тъй като никога не съм имала привилегия да бъда обслужвана от слуги като вас, нямам представа за задълженията на пажа. – Клариса прехапа устни. За малко не каза „слугиня“.

Рейн изпухтя сърдито, после търпеливо започна да обяснява:

– Трябва да почистваш снаряжението ми, да се грижиш за конете ми, да бъдеш постоянно до мен и да ми помагаш във всичко. – Освен това – в очите му се появиха весели искри – трябва да ме глезиш със сладкиши. Смяташ ли, че си дорасъл до тези важни задачи?

– Това ли е всичко? – попита подигравателно Клариса.

– От истинския паж се изисква да се подготви за длъжността на

рицар, да се упражнява в бой с меч, с копие, изобщо, да овладее бойното изкуство. Освен това трябва да пише писмата на господаря си и по всяко време да носи важни послания. Разбира се, аз не очаквам чак толкова от теб, тъй като ти...

– Тъй като не принадлежа към вашето съсловие и очевидно не прилежавам необходимата интелигентност и ученост, нали? – прекъсна го ядно Клариса. – Искам да ви кажа, че баща ми беше адвокат, затова мога да чета и пиша по-добре от повечето благородници. Освен това не владее само майчиния си език, а също латински и френски и се обзалагам, че съм по-добър от вас.

Рейн провери как е превързана ръката му, сви пръстите си в юмрук, напрегна раменните си мускули. През цялото време в тъглчетата на устата му играеше тиха усмивка. Очевидно не се чувстваше засегнат от обидните й думи. След малко вдигна глава към нея.

– Още си много слаб за трудните упражнения с оръжие – отбеляза добродушно той. – Това не се дължи само на живота, който си водил. А що се отнася до четенето и писането, вярвам, че си по-добър от мен, защото аз съм се научил да разчитам само името на семейството си и не умея да пиша. Добре се справи – заключи той и стана. – Ръката ти е мека и много подходяща за превързване на рани. Може би Розамунд ще има нужда от помощта ти.

– Още една от жените ви, нали? – промърмори презрително Клариса и махна с ръка към платнището, където беше застанала Бланш.

– Ревнуваш ли? – попита мъжът и преди Клариса да е успяла да отговори, че няма защо да ревнува от жени, прибави с усмивка: – И ти ще започнеш да се интересуваш от жените, когато ти порасне брада и натрупаш малко мускули. – Той склони глава и я разгледа внимателно. – Ти си достатъчно красив и се надявам да не те обезобразят на бойното поле. Жените обичат мъже с красиви лица.

– Като вашето, нали? – отговори шеговито тя и изведнъж млъкна. По-добре да си беше отхапала езика!

– Не мога да се оплача – отговори той, очевидно развеселен от забележката й. – А сега имам работа за теб. Искам да почистиш ризницата ми и да я излъскаш хубаво, за да не ръждява. – Той събра бързо няколко железни части от предницата и гърба, които се съединяваха като голяма купа. Донесе и плочките, които пазеха ръцете и краката, а най-отгоре сложи шлема.

Клариса протегна самоуверено ръце и в следващия миг политна назад. Щеше да се строполи на пода, ако Рейн не я беше сграбчил за гърба

и задника.

– Бронята ми се оказа доста тежка за момче с твоя ръст.

– С моя ръст! – изфуча разярено тя и се опита да се изправи. – Ако не бяхте дебел като два вола, щяхте да носите много по-леко снаряжение.

– Ставаш безрамен, малкия. Май скоро ще се сдобиеш с още няколко сини петна. Съветвам те от този момент нататък да проявяваш малко повече уважение към господаря си. – Преди Клариса да е успяла да отговори, той я избута навън. – Тръгни на север и скоро ще стигнеш до реката – обясни с усмивка той и сложи върху купа няколко мръсни кърпи. – Изпери ги, измий бронята и се върни тук. Ако открия някоя нова вдлъбнатина, ще ти одера кожата. Ясно ли се изразих?

Клариса кимна с достойнство, макар че едва удържаше огромната тежест. За Бога, нима можеше да върви, превита под този товар? В това състояние ѝ беше невъзможно да намери остроумен отговор. Бавно, като слагаше крак пред крак, тя се запъти към реката. Ръцете я заболяха, раменете ѝ се сковаха, тилът ѝ се вцепени. На всичкото отгоре трябваше постоянно да криволичи по тясната пътека, за да не се блъсне в някое дърво. Когато тялото ѝ се изтощи окончателно и от очите ѝ потекоха сълзи, тя видя реката. Излезе на брега и се приготви да хвърли купчината желязо върху камъните, когато си припомни предупреждението на Рейн. Разкрачи се, колкото можеше, наведе се и съвсем бавно положи в пясъка седемдесетте фунта стомана.

Постоя още малко така, без да смее да се надигне, питайки се дали някога ще може да се помръдне. Когато замайването ѝ премина и остана само болката, тя направи една крачка към реката и натопи ръцете си в студената вода чак до раменете, без да обръща внимание на ризата и jakета.

След няколко минути се върна при купчината железни плочки и въздъхна примирено. Взе първо кърпите и започна да търка с камък за-съхналата кръв, пот и ръжда и да ги плакне във водата.

Само след час успя да почисти мръсотията от всички железни части и да се оцапа до ушите. Никога през живота си не се беше изпотпявала така. Сякаш с всяка капчица пот по кожата ѝ полепваше нов слой мръсотия. Накрая свали долната си риза и я изтърка с една чиста кърпа, за да махне лепкавата глина. Остави я да съхне на една скала и изми ръцете и лицето си.

Когато се изправи и посегна към една суха кърпа, някой я поднесе към ръката ѝ. Тя изтърка бързо лицето си, отвори очи и видя пред себе

си учудващо красив мъж. Тъмната му коса падаше на меки къдрици около безупречно оформеното лице с високи скули и енергична брадичка. Черните очи светеха с горещ пламък под дългите, гъсти мигли. Клариса примигна два пъти, защото не можеше да повярва в съществуването на този горски ангел. Беше толкова смаяна, че изобщо не забеляза острието на меча, опряно в корема ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Кой си ти? – попита мъжът, който изглеждаше прекалено добре, за да бъде истински. Тъй като не беше свикнала с опасностите, Клариса изобщо не реагира на острия меч, но веднага се вслуша в музиката, която струеше от гласа му. Когато чу за първи път Рейн, веднага разбра, че той може да пее, стига да се опита; за този мъж обаче беше абсолютно сигурна, че може да пее истински.

– Аз съм новият паж на Рейн – отговори спокойно тя и приложи търпеливо упражняваната техника, при която гласът излизаше дълбоко от гърлото ѝ.

Младият мъж я погледна смаяно, после бавно прибра меча си в ножницата, без да я изпуска от очи.

– В гласа ти има нещо, което ми се струва познато. Опитвал ли си се да пееш?

– Малко – отговори тя и очите ѝ засвяткаха дяволито. Самоувереността ѝ личеше във всяка сричка на простия отговор.

Без да каже нито дума повече, момъкът посегна към колчана за стрели на гърба си и извади флейта. Започна да свири проста, популярна мелодия, много добре позната на Клариса. В първия момент тя затвори очи и остави музиката да се влее в тялото ѝ. От десет години насам, когато за първи път засвири на лютнята на трубадура, не беше прекарала нито ден без музика. Само през последните два дни бе принудена да се откаже от нея. Когато музиката я завладя изцяло, тя пое дълбоко въздух, напълни дробовете си и отвори уста, за да запее.

Още след първите тонове младият мъж спря да свири и я зяпна с отворена уста и неверие в очите. Клариса се ухили, без да прекъсва пеенето, и му махна с ръка да продължи да свири.

С бърз, благодарен поглед към небето и смях, който издаваше бурна радост, мъжът поднесе флейтата към устните си и продължи мелодията.

В началото Клариса се придържаше към песента, но творческият напор в нея беше много силен и не се задоволи само с изпълнението. Имаше насреща си човек, който умееше да свири, и трябваше да открие дали той има и други способности. Огледа се за някакъв предмет, който издава тонове, и откри наблизо кухо стъбло. Продължи да пее, без да пропуска нито такт, като в същото време грабна най-голямата

стоманена плоча на бронята и няколко по-малки и ги нареди около стъблото. Намери няколко пръчки и прекъсна за момент пеенето, за да потропа в бърз ритъм по стоманените плочки и стъблото и да установи какви тонове издават. Когато се убеди, че ще се получи мелодия, тя запя тихо току-що оформилите се в главата ѝ напеви.

Младият мъж я погледна възхитено и когато тя запя новата си песен, той засвири отново на флейтата, отначало бавно, докато проумее ритъма и мелодията. Когато направи вариация на песента ѝ, Клариса избухна в смях и без усилия продължи. Започна нещо като състезание, в което двамата се надпреварваха да сменят мелодиите, като всеки започваше с последните тонове на другия и развиваше своя вариация. И за двамата беше много приятно да подложат на изпитание музикалните си умения.

Когато най-после мъжът хвърли флейтата на земята и съедини силния си глас с нейния в могъщ канон, Клариса зяпна смаяно и дори пропусна един такт. Мъжът я изгледа подигравателно и заклати укорно глава. Тя се засмя и продължи да пее. Улови протегнатите му ръце и двамата коленичиха един срещу друг, съединиха гласовете си и ги изпратиха към небето. Когато канонът свърши, над реката се спусна безбрежна тишина. Сякаш вятърът и птиците бяха замлъкнали, за да слушат прекрасната музика. Все още склучили ръце, двамата се погледнаха мълчаливо със смесица от обич, почтителност, изненада, възхищение и сродство.

– Джослин Лианг – представи се най-после младият мъж и наруши тържественото мълчание.

– Клар... Александър Блейкит – отговори му Клариса, като за малко не назова истинското си име.

Джослин вдигна високо едната от свършено оформените си вежди и понечи да каже нещо, но откъм гората се чу повелителният глас на Рейн:

– Ей, Джос! Както виждам, вече си се запознал с новия ми паж.

Момъкът скочи и пусна ръцете на Клариса. На лицето му се изписа чувство за вина. Клариса също стана, но левият крак я заболя толкова силно, че се олюля. Рейн я улови за рамото и я разтърси доста грубичко.

– Ако сте свършили разговора си, можеш да отнесеш снаряжението ми обратно в шатрата и да изстържеш ръждата.

– Надявам се, че сте се забавлявали добре. Джос, уби ли някакъв дивеч?

Момъкът сведе глава и бузите му пламнаха. Стройното му, широкоплещесто тяло изглеждаше дребно в сравнение с масивната фигура на

Рейн.

– На брега съм оставил четири заека.

– Зайци! – изпуктя презрително Рейн. – По-късно ще отида на лов, за да убия две-три сърни. Сега обаче, момче, ще се върнеш с мен в лагера, за да видя крака ти. Ако окуцееш, няма да имам никаква полза от теб.

Клариса се подчини безмълвно и събра нахвърляните по брега части от бронята. Джослин ги натовари на ръцете ѝ, като не забрави влажната ѝ риза. Тя тръгна след Рейн обратно към лагера, питайки се дали лордът е чул нещо от песните им и какво.

Дори да ги беше подслушвал, той не спомена случилото се с нито една дума, когато влязоха в шатрата и ѝ показа къде да нареди частите на бронята.

– А сега си свали панталона, за да огледам крака ти.

– Нищо ми няма – отговори твърдо тя и не се помръдна от мястото си.

Рейн я измери със заплашителен поглед и направи крачка към нея.

– Искам да си наясно, че всеки човек в този лагер върши определена работа. Не можем да си позволим да гледаме болни. Съблечи се, а аз ще повикам Розамунд – нареди строго той, навлече набързо ризата си и излезе от шатрата.

Веднага щом Рейн излезе, Клариса свали панталона си, грабна една кърпа, уви я около хълбоците си, издърпа единия край между краката си и го пхна в колана с лъва, който носеше под ризата. Макар че вече беше стегната с ленената кърпа, голяма част от бедрата ѝ оставаше открита. Тя се погледна и си каза, че не изглежда чак толкова зле и все пак прилича повече на жена, отколкото на мъж. Беше ѝ приятно да знае, че поне част от тялото ѝ, макар и не лицето, е достатъчно красива, за да принадлежи на жена.

Лекият шум на входа я стресна и тя вдигна глава. В шатрата беше влязла една от най-красивите жени, които някога беше виждала. Миглите ѝ бяха толкова дълги, че изглеждаха изкуствени. Зелените очи бяха невероятно големи и дълбоки, носът съвършено оформен, а устата чувствено извита и пълна – класическа красота, за която повечето жени можеха само да мечтаят. А зад нея стоеше Рейн. Нищо чудно, каза си с болка Клариса, че не обърна никакво внимание на пажа си!

Който беше заобиколен с такива жени, никога нямаше да погледне обикновено дребосъче като нея.

– Това е Розамунд – представи я меко Рейн. – Тя е чудесна

лечителка. – Гласът му беше толкова кротък и нежен, че Клариса се смая още повече. Щеше да бъде прекрасно, ако започнеше да се обръща с този глас и към нея. В този момент Розамунд обърна към нея другата страна на лицето си и Клариса изохка ужасено. Лявата половина на това прекрасно лице беше покрита с тъмночервен белег – знака на дявола. Тя вдигна ръка и се прекръсти с надеждата да се опази от злата сила, после се обърна към Рейн и се уплаши до смърт от предупреждението и заплахата в погледа му.

– Ако не ти е приятно да те докосвам... – заговори меко Розамунд и гласът ѝ доказа, че е свикнала с отвращението на непознатите хора.

– Не, разбира се, че не – възрази колебливо Клариса и се опита да се овладее. Успя да възвърне поне част от добрите си маниери и продължи с нарастваща увереност: – Кракът ми е добре, само че този нетърпим господин държи да узнае дали няма да окуея.

Розамунд погледна изненадано към Рейн, който не се стресна ни най-малко от нахалството на Клариса.

– Момчето не се е научило да се държи прилично. Още не – добави заплашително той. Очевидно беше доволен, че Клариса е проявила подобаващото уважение към Розамунд, и обърна гръб на пажа си, без да погледне нито веднъж голите му крака. Клариса изпита внезапно съжаление и се учуди сама на себе си.

Розамунд опипа внимателно крака ѝ, завъртя го на всички страни. Нямахме външни наранявания.

– Името ми е Рейн Аскот – заговори грамадният мъж, който продължаваше да стои с гръб към тях. – Предпочитам да ме наричаш по име, вместо да ме сравняваш с разни животни и още с кой знае какво.

– Каква титла да сложа пред името? Може би „Ваше величество“? Или е достатъчно да ви наричам „милорд“? – Клариса знаеше колко много рискува с тази дързост и нямахме представа как ще реагира мъжът, но все още му беше сърдита за начина, по който я принуди да остане в лагера му.

– Рейн е напълно достатъчно – отговори с усмивка той и бързо я погледна през рамо. – Мисля, че етикецията на кралския двор не е много подходяща за тази гора. А аз как да те наричам?

Клариса понечи да отговори, но в този момент Розамунд дръпна крака ѝ толкова силно, че тя изпищя и скочи от столчето. Опита се да задържи напирашите сълзи, стисна здраво зъби и отговори с добре изиграно равнодушие:

– Александър Блейкит.

– Какво му е? – попита съчувствено Рейн.

– Мускулите са разтегнати. Не мога да направя нищо, за да му помогна, освен да превържа стегнато крака и да чакаме да се успокои от само себе си. Тази вечер ще му приготвя билкова отвара, но нямам друго подходящо лекарство.

Рейн не обърна внимание на многозначителния поглед на Клариса, а изпрати учтиво Розамунд, дори й вдигна платнището, за да излезе. Розамунд се сбогува и се отдалечи с наведена глава. Клариса се възползва от това, че Рейн гледаше след лечителката, и побърза да се облече.

– Красива жена – проговори глухо тя, опитвайки се да скрие интереса си към отговора на Рейн.

– Тя не се смята за красива – отвърна той, – а моят опит показва, че жените стават красиви едва когато започнат сами да се харесват.

– Без съмнение, вие имате богат опит с жените.

Мъжът вдигна високо едната си вежда и на лицето му изгря дяволита усмивка.

– Стига си седял на мършавия си задник. Стани и се захващай за работа.

Клариса се опита да забрави обидната забележка и го последва навън. Затича след него, опитвайки се да се равнява с огромните му крачки. Този мъж не можеше ли да върви нормално? Без да спре, той извади от импровизираната тухлена фурна голямо парче черен хляб, разчупи го и й подаде едното парче. Тя изгледа смутено хляба и си каза, че сигурно е двойно по-голям от онова, което тя изяждаше за цял ден.

Докато дъвчеше топлия черен хляб, Рейн я водеше през селото на отлъчените. Къщурките бяха построени от най-различни материали и от вътрешността им се носеше отвратителна миризма. Очевидно никой не спазваше санитарните изисквания, които бяха задължителни за всички граждани в нейното прекрасно, обградено със стени градче.

– Изглеждат ужасно, нали? – попита тихо Рейн, който наблюдаваше лицето ѝ. – Но нима мога да науча на нещо хората, които са свикнали да изпразват нощните гърнета пред входната си врата?

– Що за хора са? – попита Клариса и загледа нескривано отвращение мръсните, driпави жени, които влизаха и излизаха забързано и вършеха домакинската си работа, докато мъжете бяха наклеявали покрай вратите, плюеха по земята и от време на време поглеждаха безсрамно към Рейн и Клариса. Без да забелязва какво прави, тя се притисна в широкия му гръб.

– Онзи там – Рейн посочи един мършав мъж – е убил четири жени.

– В гласа му имаше отвращение. – Дръж се по-далеч от него. Много обича да тормози хората, които са по-дребни на ръст. А онзи до него, с черната превръзка на окоето, е „Черният бегач“, някогашен уличен разбойник. Бил толкова известен, че се принудил да се оттегли от занаята на върха на кариерата си – обясни иронично той.

– А другите? Мъжете, които седят около огъня?

Рейн смръщи чело.

– Те страдат от меланхолия. Селяни, които са били прогонени от земята си след закона за пасищата. Те не умеят нищо друго, освен да орат и да доят кравите и доколкото мога да преценя, не желаят да научат нищо ново.

– Закона за пасищата! – изфуча сърдито Клариса. – Нищо чудно, че ви мразят.

– Мен? – попита с искрено учудване той. – Защо да ме мразят?

– Защото вие им отнехте имотите, заградихте земята, която ги хранеше, и пуснахте там гадните си овце – отговори нахално тя. Той трябваше да разбере, че не всички от простия народ са необразовани като тези бедни селяни.

– Наистина ли съм бил аз? – попита той, без да промени лице, само трапчинката на бузата му показа, че ѝ се надсмива. – Винаги ли преценяваш една класа според действията на отделни нейни представители? А в твоя малък град няма ли негодници? Ако някой разбойник ми изпразни джобовете, трябва ли да обеся целия град, за да получа справедливост?

– Не, разбира се, че не – призна неохотно тя.

– Ето, изяж това – рече Рейн и бутна в ръцете ѝ твърдо сварено яйце. Взе парчето хляб, което ѝ беше останало и го погълна на два залъка. – Трябва да се храниш, за да напълнееш малко и да имаш сили. А сега ще се опитаме да направим нещо за жалките ти мускули.

С тази забележка той я поведе между дърветата. Скоро излязоха на широка окосена поляна. Клариса спря и загледа смаяно невероятната картина, която се разкри пред очите ѝ. Десетина мъже се опитваха да се избият помежду си. Удряха се с мечовете си, пробиваха с копията си сламени кукли или се товареха с камъни и се кривяха насам-натам.

– Какво е това? – попита уплашено тя. Нямахше представа как би трябвало да реагира едно момче на такава гледка.

– Ако искат да оцелеят, хората в тази гора трябва да се научат да се бият – отговори строго Рейн, който оглеждаше внимателно бойното поле. – Ей, вие двамата! – изрева внезапно той и Клариса се сви на мястото

си. Рейн се втурна с огромни крачки към мъжете, които бяха захвърлили мечовете си и се налагаха с юмруци. Той сграбчи и двамата за мръсните яки, разтърси ги като непослушни кучета и ги хвърли настрана. – Мъжете, които имат чест, не се бият с юмруци – обясни мрачно той. – Докато сте под моя команда, ще се биете като почтени хора, а не като сганта, каквато сте в действителност. Ако още веднъж престъпите правилата ми, ще бъдете наказани. А сега се връщайте на работа!

Мълчалива и доста потисната от буйния изблик на Рейн, Клариса остана в края на поляната и го изчака да се върне при нея. Гласът на този мъж беше невероятно богат: мек и нежен, когато говореше с Розамунд, и рев на див звяр, когато се обръщаше към войниците си.

– Е – заговори той с хладния глас, който беше запазил за нея, – сега ще проверим колко сила имаш. Легни и направи лицева опора.

Клариса нямаше ни най-малка представа какво се иска от нея и при безпомощния ѝ поглед мъжът въздъхна, сякаш носеше тежък товар. После свали жакета и ризата си, легна по корем на земята и бавно издигна тялото си, опирайки се на ръце. Клариса реши, че това съвсем не е трудно, и зае същата поза. При първия опит тя успя да вдигне само горната половина на тялото си, а при втория ръцете отказаха да ѝ служат и тя рухна тежко на земята.

– Ето какво се получава от непрекъснато седене! – изгърмя гневно Рейн, сграбчи я за колана и вдигна краката ѝ. – Я се раздвижи! Направи нещо с мършавите си ръце!

При следващия опит Клариса се претърколи настрана и седна на дупето си.

– Не е толкова просто, колкото изглежда – промърмори тя и разтърка скованите си рамене.

– Детска работа! – изпуктя Рейн и отново се отпусна по корем. – Качи се на гърба ми!

Клариса го погледна смаяно. Минаха няколко секунди, преди да проумее какво ѝ бе казал. Наистина ли трябваше да възседне тази грамадна, гола, покрита с бронзова кожа и запотена човешка маса!

Той посочи нетърпеливо гърба си и Клариса се подчини. Разтвори крака и го възседна. Опрян на едната си ръка, той задвижи тялото си нагоре и надолу и тя се задвижи в такт с него, без да се интересува от упражнението и от новото доказателство за силата му. Потта му попи в панталона ѝ и намокри вътрешната страна на бедрата ѝ. А може би това беше нейната собствена пот... Сигурното беше само, че усещаше мокрота. Мъжките мускули, които опъваха коравата кожа, образуваха

вълни по вътрешната страна на бедрата ѝ и изпращаха горещината си по цялото ѝ тяло. Ръцете ѝ, които докосваха голата му кожа, изведнъж станаха живи и чувствителни. Мускулите и кожата му правеха музика, играеха си с тялото ѝ, но мелодията, която свиреха, ѝ беше напълно непозната.

– Сега – проговори внезапно Рейн, претърколи се настрана и я хвърли в праха. – Един ден, когато станеш мъж, и ти ще правиш така.

Клариса седна на земята и погледна замаяно великолепното му тяло. Все още не можеше да проумее мелодията, която изпълняваше собственото ѝ тяло, но съзнаваше, че няма никакво желание да бъде мъж.

В този момент зад Рейн се появи Джослин и красивите му очи засвяткаха дяволито, сякаш беше отгатнал мислите ѝ. Клариса се изчерви и извърна глава.

– Мисля, че уплашихте до смърт пажа си и той загуби великолепия си глас – заговори меко Джослин. – Забравяте, че хората от нашето съсловие не са свикнали с такива упражнения.

– И ти си като малкия. По цял ден седиш и си броиш парите – отвърна сериозно Рейн. – Защо си толкова весел днес? Нямах ли си работа?

Джослин не отговори на подигравката.

– Бях любопитен, това е всичко. Тъй като бях решил да се поупражнявам, тръгнах към мястото за стрелба с лък и спрях да ви погледам. – С тези думи той остави двамата сами и се запъти към другия край на поляната.

– Да не си решил да пуснеш корени тук? – попита мрачно Рейн и Клариса се стресна. Той грабна един дълъг меч от мъжа, който тъкмо минаваше покрай тях, и ѝ го подаде. – Дръж го с двете ръце и ме нападни.

– Не съм в състояние да го направя – отговори веднага тя. – Не можах да напада дори Панел, макар че той...

– Представи си, че аз съм Панел – засмя се Рейн. – Хайде, нападни ме или аз ще те нападам!

Болката, още толкова прясна и дълбока, я накара да вдигне меча, забит в земята, и да се втурне насреща му. Когато острието на меча се озова на сантиметър от корема на Рейн, той избягна сръчно удара и Клариса едва не падна. Тя го напада още веднъж и още веднъж, но сякаш пробиваше дупки във въздуха. Започна да върти меча в кръг, да променя посоката в процеса на самия удар, да напада отляво и отдясно, но каквото и да правеше, не можа да го улучи нито веднъж.

Пъшкайки от напрежение и умора, Клариса спря, заби меча в земята и се опря на дръжката с две ръце. Усещаше безкрайно изтощение, докато Рейн, усмихнат и самоуверен, стоеше насреща ѝ и я предизвикваше за ново нападение. Как ѝ се искаше да грабне меча като тояга и да го цардоса по главата!

– Ще ти дам още един шанс. Ще стоя неподвижен, а ти ще ме удариш с меча.

– Това е номер – отговори сърдито Клариса и Рейн избухна в смях.

– Не е никакъв номер. Искам да вдигнеш меча над главата си с две ръце и да го свалиш право надолу. Ако се справиш добре, ще ме улучиш.

– Не съм в състояние да причиня болка на живо същество, не разбирате ли! Ако пролея кръв...

Лицето му изразяваше непоколебима увереност в умениято ѝ да си служи с оръжие.

– Помисли за овцете ми, за селяните, които са обречени на гладна смърт заради моята алчност. Мисли за...

Зарадвана, Клариса вдигна меча над главата си и замахна с все сила, за да разцепи главата му на две, в следващия миг обаче проклетото оръжие потегли ръцете ѝ назад. Тъй като беше отслабена и уморена от необичайното физическо напрежение, тя не успя да задържи меча, макар че се бореше отчаяно с тежкото желязо – и то спечели. Подигравателните искри в очите на Рейн я подлудиха от ярост, но тя стисна здраво зъби и не каза нищо. Заби меча в земята и отново се подпря на дръжката, за да си почине.

– Рядко съм срещал толкова слабо момче. Какво си правил досега?

Клариса го погледна с омраза, но не отговори.

– Вдигни меча над главата си, после го спусни към земята. Това е първото и най-важно упражнение. Ще го повтаряш, докато се върна. Ако забележа, че шикалкавиш, ще удвоя броя на повторенията – заплаши я сърдито Рейн и я остави сама.

Клариса беше решена да му докаже, че може да се справи, и се зае сериозно с упражнението, докато раменете ѝ се схванаха.

– Скоро ще се научиш – проговори някой зад гърба ѝ. Тя се обърна стреснато и позна войника с белега – брата на мъжа, който я доведе тук.

– Отиде ли си брат ти? Искях да му благодаря, макар да не съм много сигурен, че онова, което ме очакваше в града, щеше да бъде полошо от този горски лагер.

– Брат ми не чакаше благодарност – отговори остро мъжът. – А на

твое място бих продължил да се упражнявам, защото лорд Рейн тъкмо гледа към нас.

Макар че ръцете ѝ трепереха, Клариса продължи да вдига и спуска меча. След известно време Рейн дойде при нея и ѝ показа как да държи меча с изпъната ръка и да го вдига от земята във водоравно положение. Накара я да прави това упражнение не само с дясната, но и с лявата ръка.

Сякаш беше минала цяла вечност, когато лордът взе меча от ръката ѝ и се запъти обратно към лагера. Клариса имаше чувството, че е била подложена на най-жестоки мъчения. Нямахше сили дори да говори.

– Донеси нещо за ядене, Бланш! – извика сърдито Рейн и влезе в шатрата си.

Клариса се отпусна безсилно на ниското столче. Рейн се настани насреща ѝ и се зае да точи оръжието си. Облегнала глава на платнището, Клариса беше почти задрямала, когато Бланш влезе с голяма табла. Носеше им задушено месо и леща, сварена в саламура от сирене, големи парчета черен хляб и горещо вино с подправки.

Клариса вдигна предпазливо дървената лъжица и ръцете ѝ затрепериха силно, сякаш протестираха срещу жестокото отношение към бедното ѝ тяло.

– Много си мек – промърмори с пълна уста Рейн. – Ще минат месеци, докато те направя човек.

Клариса преглътна мълчаливо забележката. Беше убедена, че по-скоро ще умре, отколкото да повтори днешните упражнения. Нахрани се добре, твърде уморена, за да види какво слага в устата си. После се сви в един ъгъл и главата ѝ клюмна. След малко обаче Рейн я сграбчи за рамото и я издърпа да стане.

– Още не се е стъмнило – засмя се той. Очевидно се забавляваше с изтощението ѝ. – Хората в лагера се нуждаят от храна и ние трябва да им я набавим.

– Каква храна? – простена измъчено Клариса. – Остави ги да умрат от глад. Искам да спя!

– Да умрат от глад! – изпуктя презрително мъжът. – Нали ще се избият помежду си за малкото храна, която е останала! Само най-силните ще оцелеят. А ти – продължи той и железните му пръсти се склочиша като клещи около тънката ѝ китка, – ти ще бъдеш убит още в първата минута. Затова ела с мен на лов и дано имаме късмет.

Клариса се освободи от ръката му и въздъхна примирено. Глупак, каза си ядно тя, не можеш ли да видиш, че съм жена! Без да каже нито

дума повече, Рейн излезе от шатрата и тя хукна след него. Отидоха в края на лагера, където пасяха конете. Докато вървяха покрай колибите, Клариса видя, че мъжете и жените вечеряха или се бяха натъркаляли по пода и спяха. Всички почиваха – освен тя и Рейн.

– Да се надявам ли, че умееш да яздиш? – попита с едва скривана ирония Рейн.

– Не – пошепна засрамено тя.

– Какво си правил досега? – попита слисано мъжът и поклати глава.

– Никога не бях срещал момче, което не умее да язди.

– А аз никога не съм срещал човек, който не знае нищичко за хората, които не принадлежат към неговото съсловие. Сигурно цял живот сте седели на трон, обсипан със скъпоценни камъни, и сте гонили скуката с жестоки битки и препускане по полето...

Рейн оседла коня си и отговори мрачно:

– Езикът ти е прекалено остър, момче. Кой, ако не рицарите, подготвени за война, ще те защитават, когато врагът нападне царството ни?

– Кралят естествено – отговори иронично Клариса.

– Хенри! – изфуча Рейн и сложи крак на стремето. – А кой ще защити самия Хенри? Ако бъде нападнат, кралят свиква под знамената си всички благородници. Дай ми ръка – заповяда той и я вдигна от земята, сякаш беше лека като перце, за да я сложи зад себе си на седлото. Преди Клариса да е успяла да отговори, едрият жребец препусна с такава сила, че зъбите ѝ затракаха.

ПЕТА ГЛАВА

Струваше й се, че са прекарали поне няколко часа на седлото, когато изведнъж спряха. Клариса се друсаше на гърба на коня и се държеше с последни сили за края на седлото, но когато Рейн рязко дръпна юздите, за малко не се строполи на земята.

– Дръж се здраво – изръмжа той и я улови за първата част на тялото, която му попадна под ръцете – и това се оказа раненият й крак! Клариса изпищя от болка. – Млъкни, за Бога! – изсъска сърдито той. – Погледни ей там, между дърветата! Виждаш ли ги?

Клариса изтри сълзите си с ръкава на ризата и се вгледа напрегнато в полумрака. Най-после успя да различи семейството диви свине, които се ровеха в корените на едно дърво. Свинете спряха за миг, погледнаха хората с коварните си малки очички и изгрухтяха предупредително. Клариса погледна острите им бивни и потръпна от страх.

– Дръж се здраво – нареди строго Рейн, пришпори жребца си и препусна в галоп към най-голямата свиня, свел копието си, за да я пронже. – Стисни коленете си, защото ще паднеш! – извика той. Клариса изпълни заповедта и се загледа ужасено към свинята, която също се готвеше за атака. Животното й се струваше направо огромно, а краката на коня бяха толкова тънки...

Изведнъж Рейн полетя настрана и тялото му застана успоредно със земята. Тъй като се държеше за гърба му, Клариса падна заедно с него. Загуби равновесие и изпищя задавено. Вкопчи се с все сила в Рейн, който в този момент заби копието в гърба на разярената свиня. Страшният вик на животното уплаши Клариса до смърт и тя скри лице в широкия гръб на мъжа пред себе си.

– Пусни ме веднага! – изрева сърдито той, разклати копието, за да го извади, и издърпа пръстите на Клариса от гърба си. – За малко да паднем от коня! Отсега нататък се дръж за седлото. – След тази команда той препусна отново в галоп, прекоси полянката, като се привеждаше сърчно под надвисналите клони на дърветата, за да настигне другата свиня. Уби още две животни, като ги улучи от първия път, след това спря, защото отново трябваше да отдели Клариса от тялото си. Тя не помнеше кога се е заловила отново за гърба му и се зарадва, че този път Рейн не се присмя на страхливостта й.

Мъжът се освободи бързо от ръцете й, скочи на земята, извади от

чантата на седлото си няколко кожени върви, огледа предпазливо мъртвите свине, после се наведе и започна да връзва краката им.

– Слез от коня – нареди той и изчака търпеливо, докато пажът изпълни заповедта.

Клариса не беше свикнала да язди и когато стъпи на здрава земя, краката отказаха да ѝ служат. Трябваше да се хване за седлото, за да не падне.

Без да се занимава повече с нея, Рейн метна убитите свине на гърба на коня и отиде да го успокои. Възбудено от миризмата на прясна кръв, животното подскачаше и нервно мятеше глава.

– Хвани юздите и ме следвай – заповяда през рамо той и тръгна напред, без да се обръща.

Клариса хвърли страхлив поглед към едрия жребец, който беше наострил уши и потрепваше нетърпеливо, преглътна мъчително и посегна към юздите. Конят вдиган високо предните си крака и тя отскочи ужасено настрана. После хвърли бърз поглед в посоката, където Рейн едва се виждаше между дърветата.

– Хайде, конче, не се сърди – прошепна тя, за да окуражи повече себе си, отколкото животното, и отново посегна към юздите. Конят се отдръпна назад и пак се вдигна на задните крака.

Клариса разбра, че по този начин няма да постигне нищо, затова спря, погледна коня право в очите и затананика някаква мелодия. След като опита няколко ноти в различно темпо, тя усети, че конят наостри уши и се укроти. Това животно очевидно обичаше танцовата музика! Вече по-уверена в себе си, Клариса посегна към юздите и извиси глас.

Само след няколко минути, горда с постижението си, тя излезе на полянката, където Рейн нетърпеливо я чакаше с третата свиня.

– Добре, че съм сложил постове – усмихна се иронично той. – Вдигаш такъв шум, че ще те чуят най-малко на една миля разстояние.

Клариса беше толкова обидена, че загуби ума и дума. Откакто навърши десет години, беше слушала само похвали за музиката си, а сега ѝ заявяваха, че вдигала шум! Лицето ѝ помръкна и тя позволи на Рейн да я качи на седлото, без да каже нито дума. Този път седеше пред него и се опираше удобно на гърдите му. Двамата се върнаха в лагера, без да си кажат нито дума.

Щом пристигнаха, Рейн скочи от коня, отвърза свинете и ги повлече към големия лагерен огън, без да обръща внимание на Клариса, която нямаше представа как да слезе от коня. Джослин се показа между дърветата и Рейн му махна забързано с ръка.

– Покажи на момчето как да изтрие гърба на коня – нареди му той и се запъти с дълги крачки към шатрата си.

Джос се усмихна окуражително на Клариса и поведе жребца към поляната, където ношуваха конете.

– Момчето – изръмжа вбесено Клариса, плъзна се от седлото и едва не попадна под копитата на коня. – Момче, направи това; момче, направи онова. Този човек не мисли ли за почивка? – Докато Джос разкопчаваше колана на седлото, Клариса се надигна на пръсти, грабна тежкото седло и го дръпна с все сила. Тежестта му я смаза, тя падна по гръб и седлото я покри цялата.

Джос, който с усилие съдържаше смеха си, ѝ показва поставката за седлата. Клариса остана да седи в тревата и разтърка коляното, където я беше улучило проклетото седло.

– Рейн ти вгорчава живота, както виждам...

– Опитва се – отговори уморено тя, вдигна тежкото седло и след три напразни опита успя да го нагласи върху дървената поставка. – О, Джос! – въздъхна с болка тя. – Никога не съм изпитвала такава умора. Тази сутрин почистих бронята му, после се упражнявах до изнемога с тежкия меч, след това ме заведе на лов, а сега трябва да изтрия гърба на този звяр.

При тази забележка конят извъртя очи и затанцува неспокойно. Без да мисли много, Клариса запя и само след няколко такта конят се успокои.

Джослин я погледна слисано, но бързо извърна глава. Не искаше Клариса да види учудването му. Това малко същество имаше невероятно богат глас!

– Рейн трябва да се грижи за много хора – обясни след малко той.

– Искаш да кажеш, че лордът е в правото си да се забавлява с простия народ, нали! – изфуча разярено тя и започна да трие гърба на коня със стиска трева, както ѝ показва Джос.

– Може би си права. Може би мъж като Рейн е толкова свикнал да поема отговорност, че го прави несъзнателно.

– Според мен прекалява с командите си – отговори кисело тя. – Защо постоянно раздава заповеди? Защо смята, че само той има право да казва на другите какво да правят? Защо просто не остави хората на мира?

– На мира! – изсмя се горчиво Джос и мина от другата страна на коня. – Само да беше видяла как изглеждаше лагерът преди няколко седмици, когато го нямаше Рейн. Беше по-лошо от бедняшките квартали на

Лондон. Мъжете си прерязваха гърлата само за да се сдобият с няколко пени и крадиях така, че нощем не можеше да се спи. Всеки бранеше малкото си вещи със зъби и нокти. Прогонените селяни бяха изложени на произвола на убийците и...

– И тогава се появи почтеният рицар Рейн Аскот и въведе ред!

– Точно това направи.

– А някой помислил ли е, че Рейн прави това само защото счита, че Бог го е създал да владее и заповядва?

– Не мислиш ли, че си още много млад, за да избухваш така? – попита укорно Джос.

Клариса захвърли снопчето трева и попита сърдито:

– А ти защо си тук, Джос? Добре ли се чувстваш сред тези хора? Ти не си убиец, а и не те мързи да работиш. Единствената причина, която мога да си представя, е, че някой ревнив съпруг е искал да ти отмъсти – засмя се тя.

Джослин я погледна мрачно и ѝ обърна гръб.

– Имам си работа – отсече той и се отдалечи, без да я погледне.

Клариса се загледа смаяно в стройния му гръб. Беше като упоена и не намери сили да продължи работата си. Та тя нямаше намерение да го обиди! Никога не би направила такова нещо. Той беше единственият човек, с когото можеше да говори нормално. И да пее...

– Щом свършиш с коня, иди да ми донесеш вода от реката – обади се груб женски глас зад гърба ѝ и Клариса се обърна стреснато. Позна Бланш и в очите ѝ блесна отвращение. Вдигна четката, захвърлена от Джос, с подчертана бавност и се зае да търка гърба на коня. Макар че постоянно се оплакваше от нахалството на Рейн, Клариса също притежаваше ярко изразено класово самосъзнание. Тази жена, облечена в мръсна рокля, с груб глас и необработено произношение, със сигурност не принадлежеше към нейната класа В погледа ѝ блесна високомерие.

– Не ме ли чу, момче! – изкрещя невъздържано Бланш. – Направи, каквото ти казах!

– Чух те – отговори с най-дълбокия си глас Клариса. – Сигурен съм, че половината лагер разбра какво искаше да кажеш.

– Ти се мислиш за по-високопоставен от мен, защото носиш хубави дрехи и имаш изискани маниери, нали? Днес наистина прекара целия ден с него, но това не означава, че и утре ще бъде така.

Клариса се изсмя подигравателно и продължи да почиства коня.

– Гледай си работата, жено. Аз се занимавам с моята.

Бланш я сграбчи за рамото и я обърна към себе си.

– До тази сутрин аз обслужвах Рейн, носех му ядене, а преди малко получих заповед да ти приготвя легло в шатрата му. Що за момче си ти?

Клариса я погледна смаяно, но когато проумя зловния намек, в очите ѝ блеснаха тържествуващи искри.

– Ако разбираше нещо от живота на благородниците, щеше да знаеш, че всички лордове имат пажове. Аз изпълнявам задълженията на пажа, но нищо повече.

Бланш, която очевидно се стараше да се нареди сред прислугата на благородниците, се изправи като свещ.

– Разбира се, че знам за пажовете! – изсъска гневно тя. – Е, добре, бъди си паж, но никога не забравяй, че Рейн Аскот принадлежи на мен. – В гласа ѝ имаше недвусмислена заплаха. – Аз се грижа за него като лейди – във всяко отношение. – С тези думи тя ѝ обърна гръб и се запъти обратно към лагера.

– Лейди! – промърмори презрително Клариса и ожесточено затърка гръба на коня. – Какво знае тази уличница за истинските дами? – Увлечена в работата си, тя не забеляза приближаването на Рейн.

– Ей, момче – повика я той и тя подскочи уплашено, – не си губи повече времето с коня. Чака ни и друга работа.

– Още ли? – попита едва чуто тя. Изглеждаше толкова изтощена, че Рейн я погледна съчувствено. Клариса се изправи бързо. Нямахте да му позволи да я съжалява.

Тя остави четката настрана, изпя кратка мелодия в ухото на жребеца и последва Рейн към лагера. Той се запъти право към групата дрипави мъже, налягали около огъня. Редом с този горд, благороден мъж те изглеждаха още по-запуснати, отколкото всъщност бяха.

– Ей, вие тримата! – извика с басовия си глас Рейн. – Поемете първата смяна.

– Никой няма право да ми заповядва, камо ли пък да ме праща нощем в гората – проговори лениво единият и се отдръпна от огъня.

Рейн го сграбчи за рамото и го вдигна във въздуха. Изрита го в задника и мъжът полетя с глава в пясъка.

– Щом ядеш, трябва и да работиш – проговори спокойно Рейн. – А сега заемете постовете си. По-късно ще мина да ви проверя и ако намеря някого заспал, утре няма да се събуди.

Мъжете се отдалечиха, като мърмореха недоволно. Рейн ги проследи с мрачно изражение.

– Ето какви са изисканите ти приятели – обърна се той към Клариса, която стоеше отзад.

– Не са ми приятели! – изсъска възмутено тя.

– Нито пък Панел е мой приятел! – отговори със същия тон той.

Клариса го погледна смутено. Съзнаваше, че това е вярно. Тя нямаше право да го мрази само защото друг мъж от неговата класа ѝ бе причинил зло.

– Бланш! – изкрещя Рейн. – Дай ядене!

Клариса се зарадва, защото стомахът ѝ къркореше. Бланш им донесе печено свинско, хляб, сирене и горещо вино. Клариса се нахвърли върху яденето като умираща от глад.

– Браво, момче – похвали я Рейн и се засмя доволно. После я потупа по гърба и тя едва не се задави от силния удар. – Ако продължаваш така, скоро ще натрупаш чудесни мускули.

– Ако продължавате да ме тормозите, както днес, след една седмица ще съм мъртъв – отговори тя и се закашля, защото в гърлото ѝ влязоха трохи. Рейн отново избухна в смях.

След като се нахраниха, Клариса погледна с копнеж сламеника, приготвен за нея до стената. Толкова ѝ се искаше да си почине. Да лежи неподвижно със затворени очи – това беше раят на земята.

– Още не, малкия – усмихна се Рейн, хвана я за ръката и я издърпа да стане. – Трябва да свършим още нещо, преди да си легнем. Отиваме да проверим постовете, после ще видим хванало ли се е нещо в капаните, а накрая ще се окъпем.

Клариса се скова в ръцете му.

– Да се окъпем? – повтори слисано тя. – Не, аз не!

– Когато бях на твоята възраст, братята ми ме вкарваха в банята само с бой – засмя се с разбиране Рейн. – Гевин всеки път ме търкаше с четката за конете.

– Нима са ви принуждавали да вършите нещо? – попита невярващо тя.

Гордостта на Рейн се засегна от този въпрос.

– Знаеш ли, другите ми двама братя трябваше да ме държат здраво, защото ритях и се опитвах да се освободя. Колко пъти съм насинявал окоето на Гевин... Хайде, да се хващаме за работа!

Клариса излезе след него от шатрата, като се стараше да имитира леката му, пружинираща походка. Това не ѝ се удаде, защото очите ѝ постоянно се затваряха. Крачеше замаяна след него, спъваше се, отплесваше се настрани, удряше се в дърветата, но не го губеше от поглед. Описаха голям кръг около лагера, защото Рейн държеше да се убеди, че всички постове са по местата си и са будни. От време на време той

изваждаше по някой заек от поставените капани. В началото се опитваше да говори с нея, да ѝ обясни какво прави, караше я да хвърля камъни в храстите и да чака реакцията на постовите; но след известно време я огледа на лунната светлина, видя, че е изтощена до смърт, и млъкна.

Когато излязоха на брега, той я настани в пясъка и ѝ заповяда да стои тихо, докато той се окъпе. Клариса се облегна на едно дръвче, опря се на ръката си и проследи сънено как Рейн свали дрехите си и се потопи в ледената вода. Лунната светлина посребри тялото му, помилва яките мускули, поигра с бедрата му, направи раменете му още по-силни.

Клариса се отпусна на една страна и го загледа, без да се срамува. Досега животът ѝ беше посветен изцяло на музиката. Докато другите момичета флиртуваха с момчетата край градския кладенец, тя композираше траурни песни за четири гласа и пишеше стихове на латински. Когато приятелките ѝ се омъжиха, тя организираше момчешкия хор в църквата. Никога не беше имала време да поговори с някое момче, да го опознае – а и не се интересуваше от мъжете, защото беше твърде заета с музиката си.

Сега за първи път в живота си наблюдаваше гол мъж и усещаше първите трепети на... на какво всъщност? Разбира се, тя знаеше как се съчетават мъжете и жените, беше слушала приказките на току-що омъжените си приятелки, но никога не бе проявявала интерес към този процес. Когато Рейн излезе от водата и застана пред нея като кентавър, паднал от небето, в тялото ѝ нахлуха чувства, които бе смятала за невъзможни.

Изпитвам желание към него, каза си тя и се изправи, за да го огледа по-добре. Най-обикновено плътско желание. Искаше той да се наведе над нея и да я докосне, да впие устни в нейните. Искаше да легне до него и да го милва навсякъде, за да усети сладостта на кожата му. Отново си припомни какво бе изпитала, когато седеше на гърба му. Топла вълна заля тялото ѝ, краката ѝ сякаш се съживиха, дори стъпалата ѝ се затоплиха.

Когато Рейн отиде при нея, тя едва не протегна ръце, за да го прегърне.

– Ти май заспа? – усмихна се снизходително той и вдигна от земята голямата кърпа. – Сигурен ли си, че не искаш да се окъпеш?

Клариса гледеше втрънено кърпата, която беше увита около бедрата му, и само поклати глава.

– Прощавам ти, но само за днес. Много скоро ще се вмиришеш и ще те изгоня от шатрата. Ако и утре ми откажеш, ще те хвърля в реката

с дрехите, а после ще те изкъпя от глава да пети и тогава ще видиш какво ще стане!

Клариса го погледна с разширени от ужас очи и дишането ѝ се ускори. Как ли щеше да се почувства в ръцете на този езически бог?

– Какво ти става, момче? – попита загрижено Рейн и коленичи до нея. Момчето го гледаше толкова странно...

Момче! Клариса се намръщи грозно. Той продължаваше да я смята за момче. Какво ли щеше да се случи, ако му признаеше, че е момиче? Той беше благородник, докато тя беше само дъщеря на беден адвокат.

– Няма ли да настинете? – попита беззвучно тя, претърколи се настрана и стана. Обърна му гръб и го изчака да се облече.

Рейн свърши и тя го последва мълчаливо към лагера. Щом влязоха в шатрата, рухна върху сламеника си, но не можа да заспи, преди Рейн да се настани удобно в койката си и да утихне. Най-после въздъхна доволно и задряма.

ШЕСТА ГЛАВА

Клариса се наведе над водата и огледа изпитателно лицето си. Наистина приличам на момче, каза си тя и се почувства много, много нещастна. Защо не се бе появила на бял свят като красавица с женствена фигура, с лице, което никой не би нарекъл момчешко? Косата и се бе накъдрила и ѝ придаваше още по-момчешки вид. На всичкото отгоре цветът ѝ изобщо не можеше да се определи. Очите и устата ѝ бяха като на горски дух, изобщо нищо не беше меко и женствено.

Когато отражението ѝ се разми от закапалите сълзи, гласът на Джослин я стресна и тя подскочи.

– Пак ли миеш бронята? – попита весело той.

Клариса издуха носа си и грабна захвърлената кърпа.

– Рейн е много придирчив. Днес трябва да изравня и вдлъбнатините.

– Виждам, че полагаш големи усилия. Да не си започнал да вярваш, че и благородниците струват нещо?

– Рейн би струвал много даже ако принадлежеше към простия народ – отговори бързо тя. Ядоса се на необмислените си думи и извърна глава, за да скрие смущението си.

Вече цяла седмица живееше в горския лагер и прекарваше почти цялото си време с Рейн Аскот. Тези седем дни бяха достатъчни, за да променят из основи мнението ѝ за него. В началото смяташе, че той е завзел лагера едва ли не насила, но сега знаеше, че отлъчените буквално са го принудили да им стане водач. Те бяха като деца и изискваха той да се грижи за тях, макар че се бунтуваха срещу грижите му. Рейн ставаше преди всички други и се грижеше всички да имат достатъчно храна, да не ги заплашват опасности, постове да бдят през цялата нощ и какво ли още не. Той втъпяваше на хората си, че не е почитено да мързелуват, че трябва да работят, за да се издържат. Повечето от тях бяха убедени, че той е длъжен да ги снабдява с храна и да им пълни стомасите.

– Така е – продължи малко по-спокойно тя. – Рейн наистина струва много, макар че не получава благодарност за онова, което прави. Защо не напусне тези жалки негодници и не се оттегли в друга страна? Има достатъчно пари и може да живее охолно и в чужбина.

– Най-добре го попитай сама. Ти си най-близо до него.

Така си мислиш, възрази наум тя. Само ако знаеш колко искам да

се доближа истински до него. Най-после тя започваше да преодолява изтощението от първите дни и да работи пълноценно. Даже се научи да понася трудните упражнения с меч и копието, без да се оплаква. Мускулите ѝ ставаха поздравни, тялото ѝ укрепваше. Без да го иска, тя беше станала част от лагерния живот и сега се интересуваше живо от хората, които бяха дошли в гората.

Бланш заемаше привилегировано място в малката община, защото беше убедила всички, че споделя леглото на Рейн и той се вслушва в думите ѝ. Клариса изобщо не се замисли дали Бланш е прекарала поне една нощ в шатрата на Рейн. Не можеше да повярва, че изискан мъж като него ще се принизи дотам да спи с уличница като Бланш. В тази жена имаше нещо мръсно и жестоко. Имаше обаче и нещо друго, което беше най-странното: Бланш изпитваше панически страх от Джослин.

Всички жени в лагера бяха полудели по красивия, учтив, деликатен млад певец. Всички тичаха подире му като разгонени кучки. Само Бланш го избягваше. Клариса беше видяла как жените опитват всевъзможни трикове, за да го привлекат, но, доколкото знаеше, Джос не се поддаваше на уловките им. Изпълняваше задълженията си и прекарваше почти цялото си свободно време в компанията на малкия паж. Макар че никога не говореше за Бланш, той избягваше да стои близо до нея. Ако случайно я срещнеш някъде, тя се обръщаше и хукваше да бяга.

Освен Бланш и Джос, третата уважавана личност в кръга на обезравените беше Розамунд – жената с прекрасния профил и знака на дявола на бузата си. Розамунд ходеше винаги с наведена глава, тъй като очакваше от хората само омраза и страх. Веднъж Рейн подслуша разговора между няколко мъже, които се обзалагаха дали душите им ще станат жертва на дявола, ако изнасят Розамунд. Той ги наказва с по двадесет удара с тояга и ги изгони от лагера, а Клариса изпита дива ревност. Рейн беше единственият защитник на красивата лечителка, която носеше клеймото на дявола.

– Александър! – изрева дълбок мъжки глас иззад дърветата. Пак Рейн. Е, поне се бе научил да я нарича по име.

Тя пое дълбоко въздух и отговори с най-силния си глас:

– Работа! – Този мъж беше ненаситен за работа!

Рейн се подаде между дърветата и се ухили доволно.

– Гласът ти дава надежди, че ще пораснеш, макар да ми се струва, че ставаш все по-мършав. – Той огледа критично стройните ѝ крака.

Клариса се усмихна доволно. Ако имаше поне една недвусмислено женствена част от тялото ѝ, това бяха краката. Упоритият труд и

упражненията с меча бяха направили бедрата ѝ дълги, а дупето твърдо и красиво закръглено. Може би той най-после щеше да проумее, че има насреща си момиче, и тогава... Какво тогава? Рейн щеше да я изхвърли от шатрата си и отново да си вземе за прислужница онази мръсница Бланш. Макар и неохотно, тя скри крака си под стоманената плочка.

– Разбира се, че ще порасна – отговори обидено тя. – И когато стана достатъчно силен, ще ви набуча в земята със собствения ви меч.

Тя погледна Рейн и се смая от странния израз в очите му.

– За какво ви е пак Александър? – попита развеселено Джослин.

– Трябва да напише няколко писма – отговори смутено Рейн. – Освен това искам да ми прочете писмото, което пристигна току-що. Пратеникът на семейството ми е в шатрата и чака. Нали знаеш да четеш, Александър?

Клариса скочи от камъка и в очите ѝ светна любопитство. Много ѝ се искаше да узнае нещо за семейството на Рейн.

– Разбира се, че умея да чета – отговори бързо тя, събра частите на бронята и го последва.

Еlegantно облечен мъж, чийто жакет беше обшит със златни леопарди, седеше и чакаше търпеливо нарежданията на господаря. Рейн го освободи с едно махване на ръката и Клариса се запита дали всички васали му се подчиняват с такава готовност. Този човек се различаваше рязко от отлъчените, към които принадлежеше и тя...

Пратеникът бе донесъл две писма за Рейн, едното от брат му Гевин, другото от съпругата на Гевин, която се казваше Джудит.

Писмото на Гевин съдържаше лоши новини. Другата снаха на Рейн, шотландката Алисия, била заловена от същия мъж, който държал в плен и сестра им Мери. Мъжът на Алисия дебнел около замък на похитителя и чакал, защото се боял, че Роджър Чатауърт ще убие жена му, ако предприемат опит за освобождаването ѝ.

– Твоят брат Стивън обича ли жена си? – попита плахо Клариса и вдигна глава.

Рейн кимна. Устните му бяха стиснати, очите гледаха в нищото.

– Но тук пише, че когато е била отвлечена, тя се е намирала в Шотландия. Защо е отишла там? Шотландците са подъл, варварски народ и...

– Млък! – прекъсна я строго той. – Алисия е господарка на могъщ шотландски клан и е най-красивата и благородна жена, която съм виждал. Прочети ми второто писмо.

Засрамена от укора му, Клариса отвори ухаещото писмо, написано

от Джудит Аскот и докато четеше, забеляза как очите на Рейн омекнаха. Писмото беше гореща молитва за безопасността на Рейн. Джудит го заклеваше да напусне Англия и да живее в чужбина, докато успеят да издействат помилването му. Питаше го добре ли е, не се ли е разболял, има ли достатъчно храна и топли дрехи. Рейн избухна в смях, а Клариса се разсърди още повече, защото толкова много женска загриженост ѝ беше непоносима.

– Знае ли мъжът ѝ, че е толкова разтревожена за девера си? – попита злобно тя.

– Не ти позволявам да говориш с този тон за семейството ми – отрязва я той и Клариса увеси нос, потисната от ревността си. Не беше честно да живее в шатрата му като момче и да не може да привлече вниманието му върху себе си. Ако носеше красива рокля, той щеше поне да забележи, че има до себе си жена, макар и не красавица...

– Съвземи се, момче, и чуй какво ще ти кажа.

Клариса го погледна стреснато.

– Ще можеш ли да напишеш писмата, които ще ти продиктувам?

Рейн ѝ донесе мастило, перо и хартия и започна да диктува. Писмото до брат му беше изпълнено с решителност и гняв. Той се кълнеше, че ще остане колкото се може по-близо до сестра си и Алисия и ще чака, докато му се удаде случай лично да смаже главата на Чатауърт с юмрука си. Не се страхуваше от краля, защото главните доходи на Хенри идваха от рицарите, които обявяваше за предатели. Освен това Рейн съобщаваше на Гевин, че Хенри е изявил готовност да го помилва, ако получи по-голямата част от земите му.

Клариса не посмя да напише на хартията такива груби и безсрамни думи за краля, но Рейн изобщо не обърна внимание на уплашените ѝ възражения.

Писмото до Джудит беше топло и нежно като нейното и в него беше споменат дори новият паж, който смятал, че господарят му няма и капчица разум и вечер ставал да го завива, за да не настине. Клариса сведе глава, защото бузите ѝ пламтяха от срам. Все пак написа всичко, каквото Рейн каза за нея. Не знаеше, че той е забелязал загрижеността ѝ. Едно от малкото ѝ удоволствия беше да се промъква нощем до леглото му и да милва голите му рамене. После го завиваше с кожата и си лягаше.

Клариса така и не запомни какво още съдържаше писмото до Джудит. Пишеше, без да се замисля, а когато свърши, му поднесе писмата за подпис. Той се наведе към нея, склони глава към лицето ѝ и тя вдъхна

дълбоко аромата на косата му, на плътната, тъмна маса от къдрици. До- щя ѝ се да зарови лице в шията му, но не посмя. Докосна само един ки- чур и го нави на връхчето на пръста си.

Главата на Рейн се стрелна нагоре така рязко, сякаш се беше опа- рил. Очите му се разшириха от изненада, после се впиха изпитателно в лицето ѝ. Клариса спря да диша. Сърцето ѝ направи огромен скок. Той разбра, каза си щастливо тя. Сега ще ми каже, че съм момиче, че съм жена.

Рейн се намръщи и отстъпи крачка назад. Погледна я още веднъж, сякаш не можеше да реши какво точно иска да ѝ каже.

– Запечатай писмата – проговори най-после той и гласът му прозву- ча дрезгаво. – Излез и ги дай на пратеника. – Обърна се рязко и излезе от шатрата.

Клариса въздъхна така силно, че едно от писмата падна на пода. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Направи го, защото съм грозна, каза си отчаяно тя. Сигурно е, че не ме харесва. Нищо чудно, че мъжете в града не посмяха да престъпят заповедта на свещеника и не се доближиха до нея. Защо да се борят за наградата, като спечелването ѝ не си струваше усилията? Кой би искал да стане съпруг на едно дребно момиче с плоски гърди и гръмък глас? Защо се чудеше, че Рейн не е забелязал маска- рада ѝ?

Тя избърса сълзите си с опакото на ръката и погледна отчаяно пис- мата. Сигурно и двете му снахи бяха красавици. Стройни, с пълни гърди и закръглени хълбоци...

Още една дълбока въздишка и тя сгъна писмата, сложи печата и ги отнесе на пратеника. Предаде му нареждането на лорд Рейн и го прид- ружи до мястото, където беше оставил коня си.

– Виждали ли сте отблизо лейди Джудит и лейди Алисия? – осведо- ми се любопитно тя.

– О, да, много често.

– И как мислите, красиви ли са?

– Красиви? – засмя се весело младият мъж и се метна на коня си. – Бог сигурно е имал щастлив ден, когато е създал тези две дами. Лорд Рейн никога няма да напусне Англия. На негово място и аз бих постъ- пил така, ако имах в семейството си такива красавици. Слушай, момче, трябва да намериш някоя да го утеши – продължи със съзаклятническа усмивка гой. – Аз не бих се лишил от тази красота, защото ще се разбо- лея от копнеж.

– Да му намеря някоя да се утеши! – мърмореше си Клариса, докато

вървеше обратно към шатрата. Завари там Рейн, заобиколен от двама мъже, единият уличен крадец, а другият просяк. Клариса знаеше, че двамата бяха определени да стоят на пост през цялата сутрин.

– Благодарете на Бога, че не сте я убили – говореше Рейн и мъжете кимаха уплашено. – Оседлай коня ми, Александър – заповяда бързо той. – Имаме работа.

Клариса се втурна да оседлае големия жребец, с когото вече беше в приятелски отношения. Рейн излезе от шатрата си, въоръжен с бойна брадва и боздуган. Метна се на седлото и я вдигна на гърба на коня, преди Клариса да е успяла да му зададе въпрос къде отиват. Само след секунди двамата препусаха в луд галоп през гората.

След рискована езда, толкова бърза, колкото позволяваха дърветата, Рейн дръпна юздите на коня и скочи на земята. Клариса улови юздата, премести се напред, за да се настани удобно на седлото, и се огледа любопитно. Тук ставаше нещо интересно! Красива жена с големи кафяви очи и разкошна рокля, се притискаше до едно дърво и се вираше ужасено в тримата мъже, които я заплашваха с извадените си мечове.

– Марш отгук, негодници такива! – нареди мрачно Рейн и излезе напред. Силните му ръце ги разблъскаха настрана. Жената, която трепереше с цялото си тяло, го погледна безпомощно.

– Рейн! – прошепна с пресекаващ глас, затвори очи и се свлече на земята.

Рейн я улови, вдигна я на ръце и я залюля като бебе в обятията си.

– Няма нищо, Ан – зашепна нежно той. – Всичко свърши. Тук си на сигурно място. Александър, донеси вино! Свали кожения мях от седлото!

Впечатлена от сцената, която се разиграваше пред очите ѝ, Клариса слезе от коня, откачи кожения мях и го постави до Рейн, който беше седнал на едно преобърнато дърво и продължаваше да държи жената в обятията си.

– Изпий това, Ан – помоли той с необичайно мек глас. Жената затрепка с ресници и изпи няколко глътки. – Е, надявам се, че вече си добре – усмихна се все така меко Рейн. – Можеш ли да ми разкажеш какво търсиш в тази дива гора?

Тази жена не бърза да се освободи от прегръдката му, отбеляза ревниво Клариса, без да престава да оглежда прекрасните одежди на лейди Ан. Никога не беше виждала такива. Роклята беше от тъмночервена коприна, материал, който Клариса беше виждала досега само в църквата, цялата избродирана с мънички зайчета, сърни, риби и безброй други

животни. Четвъртитото деколте беше много дълбоко и разкриваше голяма част от пълните ѝ гърди. Талията и деколтето бяха обшити със златни конци и украсени с блещукащи скъпоценни камъни.

– Александър! – извика нетърпеливо Рейн и ѝ връчи кожения мях с вино. – Успокой се, Ан – продължи много по-нежно той и я залюля на коленете си, сякаш беше дете.

– Какво търсиш тук, Рейн? – попита също така нежно тя. Тази жена не може да пее, помисли си веднага Клариса. В гласа ѝ няма сила. Освен това обича да хленчи.

– Крал Хенри ме обяви за предател – обясни Рейн и показа трапчинките си.

Ан се усмихна с разбиране.

– Иска парите ти, нали? Какво си направил, за да му дадеш повод да те лиши от земите ти?

– Роджър Чатауърт отвлече сестра ми Мери и съпругата на Стивън.

– Чатауърт! – извика изненадано Мери. – Нали дамата, в която Гевин беше влюбен, се омъжи за Едмънд Чатауърт?

– Точно така – отговори мрачно Рейн. – Големият ми брат се влюби в една мръсница от най-лошия сорт, но не искаше да го види. Даже когато я разбра колко струва, остана лоялен към първата си любов. Беше влюбен в Лилиан и след женитбата си с Джудит.

– Но какво общо имат те с присъствието ти в тази гора?

Тази жена няма ли най-после да стъпи на собствените си крака, каза си ядно Клариса. Продължава да седи в скута му и говори тържествено, сякаш се намира в залата на благородния си баща!

– Дълга история – отговори с мека усмивка Рейн. – Поради нещастна случайност Лилиан Чатауърт беше обезобразена и заедно с малкото красота, която притежаваше, загуби и ума си. Откакто е вдовица, живее при Роджър Чатауърт. Сигурно тя е отровила ума му, защото той предизвика брат ми Стивън на турнир, за да му отнеме шотландската наследница, която му даде лично кралят.

– Да, спомням си – засмя се Ан. – Шотландката донесе на мъжа си значително наследство, нали?

– Права си. Алисия е много богата жена, но Стивън я желаше поне колкото земята ѝ. – Рейн се усмихна иронично. – Оказа се обаче, че Чатауърт не умее да губи. Затова е отвлякъл и снаха ми, и сестра ми.

– Господи, Рейн, но това е ужасно! Защо тогава кралят...

– Беше ми заповядал да отведа войската в Уелс. Точно тогава узнах, че Мери е била отвлечена. Върнах се веднага и бях готов да

обкръжа замъка на Чатауърт.

– С кралската армия? – попита Ан и когато Рейн кимна, изкриви лице. – Дал си му чудесен повод да те обяви за предател. Затова ли си облечен като селянин и бродиш в непристъпните гори?

– Точно така – отговори Рейн и я погледна втрещено. – Изглеждаш чудесно Ан. Колко време мина, откакто...

Ан скочи от скута му, застана пред него и приглади роклята, която Клариса копнееше да докосне.

– Няма да ме прелъстиш още веднъж, Рейн Аскот. Баща ми обеща да ми намери съпруг и аз искам да се явя пред него с ненакърнена добродетел. Затова ти забранявам да ме омайваш със сладки думи! – Тя се обърна и едва сега забеляза Клариса. – Кое е това момче? Защо ни зяпа с отворена уста?

Клариса я погледна обидено и направи крачка назад.

– Това е пажът ми – отговори Рейн, очевидно развеселен от забележката ѝ. – Вярно е, че съм принуден да живея в тази гора, но положението ми не е чак толкова лошо. Момчето работи добре, освен това може да чете и пише.

– Доколкото знам, още никой не е успял да те научи на четмо и писмо – изфуча сърдито жената. – Престани да ме гледаш така, чуваш ли! Няма да смекчиш сърцето ми дори с тези проклетни очи. Ела тук, момче. Как се казваш?

– Александър Блейкит.

– Блейкит ли? – изненада се лейди Ан. – Къде съм чувала това име?

– Прочела си го на обявата, с която се дава възнаграждение за главата ми, отговори наум Клариса, обзета от паника. Защо не бе променила фамилното си име? Сега тази ужасна жена щеше да я изобличи пред Рейн!

– Името е съвсем обикновено и се среща често – отговори вместо нея Рейн и махна пренебрежително с ръка. – Александър, върни се в лагера и ме чакай там!

– Не, момче, остана тук! – възрази твърдо Ан. – Чуй ме, Рейн, говоря сериозно. Не искам да ме прелъстиш още веднъж, затова момчето ще остане с нас. По-добре ме отведи при другите ловци. Те ще забележат, че съм се заблудила, и ще тръгнат да ме търсят.

– Нали имам постове – засмя се Рейн, улови я за талията и я придърпа между бедрата си. – Ще останем сами толкова дълго, колкото е необходимо. Александър, махни се оттук!

– Аз пък искам красивият ти малък паж да остане с нас – отговори

сърдито Ан, опря ръце на раменете му и го блъсна с все сила. – Ти живееш много отдавна в тази дива гора и сигурно си започнал да харесваш малките момчета...

Тя не можа да довърши изречението си, защото Рейн я привлече към себе си и затвори устата ѝ със своята.

Клариса не откъсваше очи от Рейн и жената. Не я беше срам да ги гледа. Никога не беше виждала такава целувка. Двамата бяха наклонили глави, телата им се притискаха едно в друго. Толкова ѝ се искаше да замести лейди Ан в обятията на Рейн...

Тя беше толкова вдълбочена в любовната сцена, че не се раздвижи дори когато първата стрела прелетя на сантиметри покрай нея и се заби в земята точно до крака на Рейн. Докато тя не проумяваше какво става, Рейн реагира светкавично и с бързо движение хвърли и нея, и Ан на земята.

– Искат да ме заловят – обясни спокойно той. – Александър, ти си дребен и ще можеш да се промъкнеш незабелязано към онези дървета. Опитай се да стигнеш до коня ми и донеси оръжията.

– Какво ще стане с вас? – прошепна с пресекаващ глас тя и се сниши, за да избегне втората стрела.

– Аз ще отведа Ан на сигурно място. Изпълнявай заповедта, какво чакаш! – нареди строго той.

Без да мисли дълго, Клариса легна по корем и запълзя към близките дървета. Всеки път, когато в близост до нея се забиваше стрела, тя се сковаваше от страх. Не смееше да погледне назад, защото умираше от ужас, че Рейн вече лежи мъртъв на земята. Когато стигна до края на преобърнатото дърво, се надигна и хукна да бяга. Щом стрелите престанаха да свистят в ушите ѝ, спря и се опита да се ориентира.

Конят, големият огнен жребец на Рейн, танцуваше възбудено на мястото, където го беше вързала. Един мъж стоеше пред него и се опитваше да отвърже юздата. Ако успееше да отведе коня, Рейн оставаше без оръжие и нямаше с какво да защитава лейди Ан и себе си. Проклет да си, Рейн Аскот, изруга ядно Клариса. Как можа да се заплеснеш толкова по младата дама, че да забравиш елементарната предпазливост!

Клариса отправи безмълвна молитва към небето, после отвори уста и запя мелодията, която конят обичаше най-много. Животното веднага наостри уши и застина на мястото си. В този момент мъжът успя да улови юздата и го отвърза. Сега жребецът беше в негова власт.

– И конят е глупав като господаря си – промърмори ядно Клариса и започна друга мелодия, която се състоеше от високи, пронизителни,

дисонантни тонове, които конят мразеше. Жребецът ѝ благодари, като се изправи на задните си крака и се изтръгна от похитителя си. Втурна се към нея и тя едва не примря от страх, но се овладя бързо и промени мелодията. Укротеният жребец спря на сантиметър от нея и ѝ позволи да го възседне.

– А сега ще правиш само онова, което ти казвам – прошепна в ухото му тя. Животното извърна към нея грамадната си глава, изду ноздри и извъртя очи. Беше обучено да носи в битката тежък рицар в броня, а не дребно момче като нея.

– Тръгвай! – заповяда му с гласа, който пазеше за двадесет и петте момчета, с които упражняваше хорали.

Конят потегли в погрешна посока и Клариса трябваше да приложи цялата си сила, за да го обърне в посоката, от която беше дошла.

– Не! Рейн, не!

Пронизителният глас на лейди Ан уплаши Клариса много повече от всичко случило се досега. Конят вървеше послушно по едва забележимата пътека и когато изскочи на полянката, Клариса видя пред себе си Рейн, целият в кръв, наведен над трупа на мъж, а пред него други двама мъже, също въоръжени с мечове. Ан се беше свила зад него и се криеше зад широкия му гръб.

– Това са хората на баща ми! – изпищя отчаяно тя. – Дошли са само заради мен. Нали ти казах, че ще ме търсят! – Тя се откъсна от Рейн и коленичи пред мъжа, който лежеше на земята. – Още не е умрял. Ще го отнесем вкъщи – продължи тя и хвърли сърдит поглед към Рейн. – Защо никога не чуваш какво ти говорят? – изфуча разярено тя. – Защо първо вадиш меч си, а после разсъждаваш?

Клариса усети как в гърдите ѝ се надигна луд гняв. Знаеше, че Рейн няма да се защити, защото го видя да стиска устни и да отвърща глава.

– Моят господар беше нападнат – заговори злобно тя. – Стрелите бяха предназначени за него. Защо искате да стои бездеен и да пита кой стреля, преди да извади меч си? А вие, благородна госпожице, дори не гъкнахте, докато прикриваше скъпоценното ви тяло със своето; едва когато лорд Рейн рани слугата ви и разбрахте, че вероятно трябва да се грижите за него, започнахте да протестирате. Забравихте ли как се опитвахте да го отвлечете в храстите?

– Александър – обади се тихо Рейн и сложи ръка на рамото ѝ, – не е редно да говориш така на една дама.

– Не било редно! – изсъска вбесено Клариса. – Тя не е никаква дама, тя е...

Рейн затвори устата ѝ с ръка и я притисна силно към гърдите си, макар че тя се мятеше отчаяно, за да се освободи.

– Ан, моля те за извинение от името на момчето – продължи спокойно Рейн, без да обръща повече внимание на Клариса. – То не е имало време да се научи на учтиво държание. Вземи хората си и се върни при реката. Ще изпратя някой от постовете да ви изведе от гората.

– Не се сърди, Рейн – помоли тихо лейди Ан и се изправи. – Не съм имала намерение...

– Върви си, Ан. А ако срещнеш някого от семейството ми, кажи му, че се чувствам добре.

Жената кимна и се обърна към хората си. Един от мъжете ѝ помогна да се качи на коня си. Раненият беше вдигнат на седлото и малката група потегли към реката.

Рейн пусна Клариса едва когато конете се скриха между дърветата.

– Те се опитаха да ви убият – проговори мрачно тя и в очите ѝ отново блесна гняв. – А тази жена се осмели да ви ругае, че сте ранили един от безполезните ѝ слуги.

Рейн вдигна рамене.

– Кой може да разбере жените? Единствената им грижа винаги са били парите.

– А аз си мислех, че я познавате добре – рече тихо Клариса и потърка брадичката си. Още усещаше ръката на Рейн върху устата си.

– Баща ѝ ми я предложи за жена.

Клариса го изгледа засегнато.

– Вие ли решихте да откажете или тя не ви искаше?

Мъжът се ухили и показа трапчинките си.

– Тя ми даде всичко, от което се нуждаех, но аз въпреки това не помолих за ръката ѝ. Ан е непостоянна и на нея не може да се разчита. Не може да реши дори коя рокля да облече, когато иска да излезе. Сигурен съм, че щеше да ми изневерява, а ми е противно да бия жените.

– Противно ви е... – повтори слисано Клариса.

– Ако за днес си задоволил любопитството си по отношение на жените, мисля, че е крайно време да се погрижиш за крака ми – прекъсна я Рейн и се отдели от дървото, на което се бе облегал.

Клариса погледна панталона му и откри огромно кърваво петно.

СЕДМА ГЛАВА

– Вие сте ранен – прошепна с пресекващ глас тя, като че Рейн беше на смъртно легло.

– Мисля, че е само драскотина, но все пак е по-добре да я превържем.

Клариса се втурна към него, хвана го за кръста и се облегна на гърдите му.

– Седнете тук. Ще повикам Розамунд и...

– Престани, Александър – прекъсна я развеселено Рейн. – Раната не е смъртоносна и спокойно мога да се кача на коня. Знаеш ли, че си най-лошият паж, който някога съм имал?

– Най-лошият? – озъби се Клариса и се отпусна тежко на земята. – Вие сте най-неблагодарният...

– Защо ти трябваше толкова много време, докато се върнеш с коня? Аз се биех за живота си и през цялото време те чувах как пееш в гората. Сигурно си изпълнявала серенада на враговете ми.

Клариса го погледна смъртно обидена. Никога повече нямаше да му проговори. Обърна му гръб и отиде да доведе коня. Чу тихия му смях зад гърба си и вирна упорито крехката си брадичка.

Рейн се изправи с голямо усилие, на Клариса се направи, че не го забелязва, и не му помогна.

– Александър, този път ще възседна коня от другата страна и това няма да му хареса. Хвани юздите и го удържай. Кракът ми няма да понесе разтърсването.

Клариса застана пред коня, хвана го за главата и го погледна право в очите. После запя тихо, за да го успокои. Рейн имаше нужда от много време, за да го възседне и да се намести добре на седлото. После й подаде ръка, за да я вдигне на гърба на коня.

Докато вървяха обратно към лагера, Клариса се беше вкопчила в седлото и с ужас гледаше как кръвта се стича по бедрото на Рейн. Жребецът усети миризмата на кръвта и започна да подскача. Рейн инстинктивно стисна колене, за да подчини животното на волята си, и Клариса разбра, че това му причини силна болка, защото гърбът му се скова.

– Опитай се да го успокоиш с песента си – помоли тихо той.

– С граченето си, искахте да кажете! – отговори сърдито тя, все още засегната от думите му.

– Все ми е едно как ще го наречеш – промърмори Рейн и тялото му се скова още повече.

Клариса никога не го беше чувала да ѝ говори с този тон, но веднага разбра, че той се стреми да заглуши болката. Твърдеше, че раната не е страшна, но кървенето не преставаше. Сега не беше моментът да му се сърди. Тя запя с пълен глас и конят се успокои.

– Трябва да те представя на братята си – промълви Рейн и направи опит да се усмихне. – Ако им разкажа за гласа ти, сигурно няма да ми повярват.

Когато приближиха лагера, няколко мъже излязоха да ги посрещнат. Очевидно бяха усетили, че нещо не е наред.

– По-добре да не забележат, че съм ранен – каза ѝ тихо Рейн. – Трудно ми е да ги удържам дори с две здрави ръце, а и в момента имам достатъчно проблеми.

Клариса се плъзна бързо от коня и застана така, че мъжете да не могат да видят кървавото петно.

– Чухме, че е имало битка – заговори един мъж с почернели зъби и жадни очи.

– Битката съществува само в главата ти, дядка! – извика Клариса и всички се стреснаха от силния ѝ глас. Тя буквално видя как множеството се сви. Дори конят на Рейн се разтревожи. – Отстъпете назад! – заповяда тя. – Жребецът е подивял. Трябваше да го нашибам с камшик, иначе щеше да офейка.

Хората се разстъпиха страхливо, устремили погледи към възбудения боен жребец, който потропваше нервно и застрашително въртеше очи. Рейн измъкна боздугана си от кожата му калъф на седлото.

– Нямате ли си работа? – попита заплашително той и размаха страшното оръжие над главата си. – Джос, ела в шатрата ми. Имам задача за теб.

Мърморейки недоволно, хората се разотидоха по колибите си.

Когато жребецът спря пред шатрата на Рейн, Клариса се надигна на пръсти, за да помогне на ранения да слезе.

– За Бога, не прави това – процеди той през здраво стиснатите си зъби. – Хората ни наблюдават. Иди при главата на коня и го дръж здраво. И запей високо и красиво, за да те чуе целият лагер.

Клариса изпълни заповедта и всички я зяпнаха смаяно. Мъжете и жените забравиха Рейн и се скупчиха около нея.

Мина почти половин час, преди да успее да ги разгони, защото искаха да слушат песен след песен. Никой не се сети, че песните ѝ са били

само прикритие.

Най-после Клариса успя да влезе в шатрата и намери Рейн в леглото с няколко възглавници под главата, облечен само с ризата и препаската на слабините. Розамунд беше коленичила до леглото и изстискваше кърпата в голям леген. Водата в легена беше кървава.

– Ето те и теб! – извика сърдито Рейн. – Можеш ли да свършиш и нещо друго, а не само да пееш? Бог да ни е на помощ, ако тръгнем на война! Противникът ще те помоли да запееш, ти ще хвърлиш оръжията и ще го зарадваш с артистичното си изпълнение. Свърши ли с мен, Розамунд? Тогава иди да се погрижиш за мъжа, когото раних. Джослин, покажи й пътя. А ти, безполезно пойно птиче, се опитай да превържеш крака ми. Или, ако искаш, пей, докато раната се затвори.

Клариса отвори уста и сигурно щеше да изтърси нещо не особено прилично, но Джос, който стоеше с гръб към Рейн, бързо сложи ръка на рамото ѝ.

– Той има силни болки, не забравяй – прошепна в ухото ѝ той и излезе от шатрата.

Клариса хвърли тревожен поглед към осъчнобледото лице на Рейн и разбра, че младият мъж е казал истината.

– Не ме зяпай така! Свърши нещо полезно – изфуча Рейн.

Клариса нямаше намерение да търпи повече нахалството му. Гневът и враждебността бяха вредни преди всичко за него самия.

– Я млъкнете, Рейн Аскот! – заповяда с командирския си глас тя. – Няма да ви позволя да ме обиждате. Не мърдайте, защото смятам да превържа крака ви. Вече не можете да промените нищо във факта, че ви раниха. Ако продължавате да ми крещите, това само ще ви направи още по-жалък.

Рейн понечи да се надигне, но Клариса го изгледа така повелително, че го върна обратно на възглавниците.

– Онези отвън ще се избият помежду си – проговори потиснато той и Клариса се ядоса още повече. Този човек мислеше само за отговорността си към другите!

– Нека се избият – отвърна безчувствено тя и заобиколи леглото. – Надали има и петима между тях, които заслужават да живеят на Божия свят.

Тя коленичи до леглото и вдигна кърпата, която Розамунд бе поставила върху раната. За първи път виждаше ранена човешка плът – разцепената кожа, възпаленото месо, кръвта, която продължаваше да тече. В стомаха ѝ заседна буца.

– Ти май ще се отървеш скоро от обяда си? – проговори подигравателно Рейн, като видя бледото й лице. – Имал съм и много по-тежки рани. За съжаление тази се оказа доста дълбока.

Клариса огледа изпитателно набраздените от белези бедра. След малко вдигна ръка и предпазливо докосна един.

– Този е от брадва – обясни тихо Рейн и се отпусна назад. Загубата на кръв започваше да го мъчи.

Клариса почисти раната с възможно най-голямо внимание и смръщи чело, като видя, че мръсотията просто не иска да се махне. Сякаш някой беше потопил стрелата в калта и я беше почистил в тялото на Рейн. Когато най-после почисти раната и я превърза, тя седна на столчето до леглото и се вгледа в грамадния мъж. Очите му бяха затворени и той дишаше повърхностно, но равномерно. Дано беше заспал.

Не знаеше колко време е минало, когато Рейн заговори, без да отваря очи:

– Александър, под леглото ми има едно сандъче. Би ли го извадил?

Клариса скочи и веднага изпълни заповедта. В сандъчето имаше лютня!

– Можеш ли да ми посвириш? – попита все така тихо Рейн.

Клариса се усмихна самоуверено и извади лютнята. Пръстите вече я сърбяха, толкова жадуваше да опита струните. Удари леко един акорд и засвири една от композициите си. След малко запя.

Минаха часове, преди Рейн да заспи истински. Сърцето й се свиваше от болка. Той лежеше във възглавниците толкова тих и бледен, че сякаш беше мъртъв. Добре, че дишаше шумно и накъсано, сякаш искаше да й докаже, че още е жив. Клариса остави лютнята в сандъчето й и отчаяно си пожела Розамунд да се върне по-скоро. Състоянието на Рейн непрекъснато се влошаваше и тя имаше нужда от човек, който да я увери, че той ще се възстанови.

Тя огледа шатрата и се сети, че има нужда от вода. Освен това жакетът й беше напоен с кръвта на Рейн и трябваше да бъде изпран. Утре отлъчените щяха да я заспят с въпроси откъде е дошла тази кръв.

Тя грабна две кофи и напусна на пръсти шатрата. Изтича към реката, избягвайки срещите с обитателите на лагера. Огледа се за Бланш и с въздишка на облекчение установи, че тя играе на зарове с няколко мъже. Очевидно беше заета и нямаше да й хрумне да посети Рейн в отсъствието на пажа му.

Стигна до реката по тъмно. Напълни бързо кофите и изпра жакета си. Ризата също се оказа напоена с кръв и трябваше да изпере и нея.

След кратко колебание тя се съблече, развърза кърпата от гърдите си и се потопи във водата. Косата ѝ беше мръсна, кожата ѝ лепнеше. Изми се хубаво, макар че накрая трепереше от студ. Изтърка се бързо с хавлиената кърпа, стисна здраво зъби и облече мокрите си дрехи. Наметна жакета, грабна кофите и затича обратно към лагера.

Влезе в шатрата и веднага погледна към леглото. За щастие Рейн продължаваше да спи. Клариса остави кофите в ъгъла, свали бързо мокрите си дрехи и навлече една от ризите му. Засмя се, като видя, че ѝ стига до коленете. Съзнаваше, че се излага на риск, и в същото време тайно се надяваше, че той ще се събуди и ще разбере, че тя е момиче.

В този момент чу стон откъм леглото и се обърна да види какво става.

– Мери – проговори задавено Рейн. – Мери, аз ще те намеря.

Клариса се хвърли към леглото. Той трябваше да млъчи! Хората в лагера не биваше да забележат, че е ранен и блънува. Онези идиоти си въобразяваха, че Рейн е скрил в шатрата си злато и скъпоценни камъни, и Клариса не се съмняваше, че с удоволствие ще се възползват от удобния случай да претърсят навсякъде.

– Мери! – извика Рейн и замахна със силната си ръка.

Клариса едва успя да избегне удара.

– Недей така, Рейн – зашепна настойчиво тя. – Трябва да се събудиш. Имаш кошмар. – Тя улови ръката му и се изуми от горещината ѝ. Рейн имаше треска!

– Не! – изплака тя и прокле Розамунд, която беше напуснала лагера точно когато Рейн имаше нужда от нея. Раната се беше възпалила. Какво можеше да направи тя? Почувства се безполезна и ужасно безпомощна. Сети се, че може да охлади челото му, грабна една кърпа, натопи я във водата и я сложи на главата му. Рейн я блъсна с все сила, взе кърпата и я хвърли на пода. Ако продължаваше да се мятта така, щеше да удари някой от стълбовете на шатрата и да я събори.

– Рейн – заговори отново тя, този път по-силно и заклинателно, – трябва да лежиш тихо. – Улови ръцете му и в следващия миг се озова вдигната във въздуха над гърдите му.

– Трябва да намеря Мери – проговори високо и ясно Рейн.

– Ти си един проклет вол! – изсъска ядно тя. – Няма ли най-сетне да млъкнеш!

Очевидно думите ѝ достигнаха до съзнанието му, защото той отвори очи и Клариса се уплаши още повече от трескавия им блясък. Отначало той я погледна с празен поглед, после зениците му уловиха

фигурката ѝ. Едната му ръка се плъзна към тила ѝ, стисна го и привлече устата ѝ към неговата.

Дори да искаше да протестира, Клариса не беше в състояние да направи нищо. Щом устните ѝ докоснаха устата на Рейн, тя забрави света около себе си. Тя беше жена с голяма страст, способна на силни чувства, които досега беше влагала само в музиката си. При първото докосване на мъжките устни музиката се събуди в тялото ѝ и избликна през всички пори – пеещи ангели, ръмжащи дяволи, огромни хорове, които стигаха до неподозирани височини, щастливи гласове, тъжни мелодии.

Рейн обърна леко глава, раздели устните ѝ и затърси вътрешната сладост на устата ѝ. Езиците им се срещнаха и Клариса едва не извика. Трябваше ѝ само секунда, за да се сети как да отговори на целувката му. Опря единия си крак на пода, сложи другия върху тялото му, без да докосва раненото бедро, полегна върху могъщото му тяло, уви ръце около главата му и го привлече по-близо до устата си. Езикът ѝ проникна още по-навътре. Сега осъзна, че е чакала този миг, откакто го беше видяла. Още тогава си пожела той да я погледне не като момче, а като жена, и това най-после стана.

Рейн реагира с въодушевление на страстта ѝ. Устните му засмукаха нейните, притеглиха ги между зъбите му, ухапаха ги, докато езикът му милваше сладката им закръгленост.

Когато ръката му се плъзна към прасеца ѝ, Клариса въздъхна щастливо и започна да го целува по бузите, все по-надолу и по-надолу, докато стигна до шията. Колко пъти си беше мечтала да впие устни в тази силна, мускулеста шия, когато я беше виждала запотена и зачервена от усърдните упражнения с меча.

Кожата му беше толкова гореща, че запали огън в тялото ѝ. Клариса полегна отстрана и започна да милва краката му. Пръстите на мъжа се впиха почти болезнено в здравите ѝ бедра. Когато ръката му обхвана дупето ѝ и го притисна силно към горещото му тяло, Клариса отговори с тих, доволен смях.

– Сладурче – промърмори той и изви глава, подканвайки я да го целуне пак. Този път целувката беше още по-страстна, ръцете му милваха трескаво краката и корема ѝ, изследваха очертаванията на тялото ѝ.

Клариса гореше от желание да вземе по-активно участие в тази игра и даде воля на ръцете си. Разкопча внимателно ризата му и плъзна връхчетата на пръстите си по мускулестите му гърди. Космите, които досега ѝ се бяха стрували тъмни и застрашителни, се оказаха учудващо меки. Мускулите на гръдния кош, които се очертаваха ясно под

пламтящата кожа и сякаш се къдреха на вълни, бяха толкова вълнуващи, че надминаха и най-смелите ѝ очаквания.

– Рейн – прошепна тя и устните ѝ последваха пътя на ръцете. Лепената риза ѝ пречеше и тя я дръпна ядосано. Рейн спря да я милва и се съсредоточи изцяло върху сладката игра на устата ѝ. Когато ризата ѝ попречи да отиде по-надолу, тя се обърна така, че устата ѝ да се плъзга отдолу нагоре.

Устните ѝ докоснаха твърдите косъмчета, които се скриваха под лепената кърпа на слабините, и дишането на мъжа се ускори. Ръцете му, притиснати върху твърдите ѝ бедра, не смееха да помръднат. Клариса плъзна устни нагоре към корема му, ръцете ѝ избутаха ризата настрана, после дръпнаха бързо тясната кърпа и цялото великолепно мъжко тяло, загоряло от слънцето и обрулено от вятъра, се разкри пред жадния ѝ поглед.

Рейн, чиито движения бяха забавени почти колкото мислите му, неспособен да проумее кой му е изпратил тази небесна нимфа с дяволски любовни умения, издърпа бавно ризата от раменете ѝ и привлече към себе си нежното ѝ тяло.

Клариса пое тежко въздух, когато голата ѝ кожа се допря до горещото мъжко тяло. Ръцете му се впуснаха да изследват интимните ѝ кътчета и спряха за малко на талията, пристегнатата със златния колан с лъва. Той изобщо не се учуди, че тя не носи други дрехи, а е пристегната само със златния колан на прадедите си. След малко ръцете му продължиха пътя си към гърдите ѝ и Клариса спря да диша. Това беше критичният момент. Той щеше да реши, че гърдите ѝ са твърде малки за вкуса му, и тогава... Ала когато Рейн обхвана гърдите ѝ с двете си ръце и започна да милва с устни шията ѝ, тя забрави въображаемата си грозота. А когато устата му си проправи път към гърдите ѝ и езикът му закръжи около розовите им връхчета, тя изпъшка сладостно и се приведе над устата му. Хълбоците ѝ се триеха подканващо в неговите.

От гърлото на мъжа се изтръгна дълбок, чувствен смях. Той захапа зърното на гърдата ѝ с такава сила, че Клариса извика тихо и се отдръпна. Рейн протегна бързо ръка, хвана я за кръста и я привлече отново към себе си. Жадните му устни потърсиха края на ушенцето ѝ.

– Ти си моя, сладката ми горска фея – зашепна дрезгаво гой и дъхът му беше горещ като кожата му. Горещината проникна през ухото ѝ направо в слабините.

– О, не! – изхихика тя и никои не би нарекъл това отказ. Сложи ръце на корема му и се отстри от него. Рейн я остави да се отдалечи,

после отново я привлече към себе си – като играчка, която се управлява с конци.

Клариса нямаше намерение да си остане играчка в ръцете му. Зато ва сви колене, опря ги в гърдите му и се отдръпна. Зарадвано установи, че той имаше нужда от двете си ръце, за да устои на силните ѝ крака.

Очевидно новата ѝ поза му хареса, защото я задържа така и започна да милва гръбнака и дупето ѝ. Ласките му оставиха гореща следа по гръба ѝ и много скоро тя усети, че тялото ѝ е не по-малко горещо от неговото. Изведнъж играта стана сериозна: устните му намериха отново нейните и той я притисна с все сила до себе си. Страстта му се увеличаваше с всеки миг и скоро се превърна в нещо физически доловимо, което се усещаше не само във въздуха наоколо, а изтичаше през порите на кожата му и се вливаше в тялото ѝ, притиснато до неговото.

Рейн бутна нетърпеливо краката ѝ надолу, за да легнат един до друг, обърна лице към нейното и ръцете му вече не бяха нежни, а страстни и настойчиви. Те направиха крехкото ѝ тяло част от неговото и Клариса се почувства силна и способна на всичко. Движенията на ръцете му сливаха телата им в едно.

Ослепена от великолепната музика, която бучеше в главата ѝ, Клариса се опита да се доближи още повече до него, праметна крак върху бедрата му, уви се около него, мушна стъпало под коляното му.

Ръката на Рейн се плъзна бавно по гръба ѝ, опипвайки всяка вдлъбнатинка, и накрая намери центъра на женствеността ѝ. Клариса извика уплашено, отдръпна се и видя, че очите му са затворени и лицето му изразява пълна съсредоточеност в сладостното усещане. Когато пръстът му проникна в нея, тя се разтрепери, надвита от това ново преживяване и изпълнена със страх пред онова, което щеше да ѝ се случи. Нямаше представа как щяха да реагират духът и тялото ѝ.

Ръката му се движеше напред-назад, милваше вътрешната страна на бедрата ѝ, докосваше я съвсем леко, като полъх на вятъра, и тя несъзнателно разтваряше крака, за да се нагажда към движенията му. Притисна крака към бедрата му, готова да се слее с него.

Когато ръцете му я освободиха, тя изплака разочаровано, ала устата му завладя нейната и буквално я всмука в своята.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но Клариса не забелязваше, че плаче. Тялото ѝ отчаяно се притискаше в неговото. И когато втвърденият му член докосна женствеността ѝ, тя щеше да скочи върху него, ако той не я бе задържал и бавно, много бавно не бе проникнал в нея, сантиметър по сантиметър, без да ѝ причинява болка.

В следващия момент Рейн спря, сякаш за да си почине, изпълни я, изчака усещанията на неговото тяло да се влеят в нейното. Нетърпелива и жадна да узнае какво има по-нататък, Клариса се задвижи бързо и неопитно. Ръцете на Рейн обхванаха дупето ѝ и я принудиха да забави темпото. Бавните, ритмични, люлеещи движения, които той наложи, се оказаха още по-сладостни. Тя се плъзгаше без усилия напред и назад и усещаше как утробата ѝ пулсира болезнено в очакване на нещо голямо и непознато.

Когато започна да се движи по-бързо, той се нагоди към ритъма ѝ, тласъците му станаха по-твърди и по-дълбоки. Самозабравила се, Клариса заби нокти в гърба му, впи зъби в шията му, тялото ѝ се извиваше чувствено, сякаш се бореше с него и едновременно с това го молеше да му се отдаде.

С бързо извъртане Рейн я хвърли по гръб и легна отгоре ѝ с цялата си тежест. Притисна я толкова силно върху твърдия нар, че едва не ѝ счупи костите. Клариса вдигна крака и ги уви около хълбоците му, стисна глезени и се надигна насреща му. Последваха само два пронизващи, заслепяващи тласъка, стократно по-могъщи от предишните – и Клариса помисли, че умира.

Ослепително бяла като разтопена лава, музиката избухна в тялото ѝ, разкъса кожата, разтопи се с могъщо треперене в крайниците ѝ. Избликът беше толкова силен, че я изтощи до крайност. Тя се отпусна назад, продължавайки да трепери с цялото си тяло, и усети как и последната ѝ капчица сила изтече в разтопената лава.

Слаба и безпомощна, объркана от случилото се, смаяна от реакцията на тялото си и от онова, което беше извършила с Рейн, Клариса се стгуши в мъжа до себе си и затихна. Горещата му кожа до нейната беше толкова успокояваща. Неравномерното мъжко дишане в ухото ѝ напомняше, че още е жива. Тя вдигна ръка и макар че пръстите ѝ тежаха като олово, помилва мокрите къдрици на челото му. С бързо движение Рейн улови ръката ѝ, претърколи я настрана, привлече я към себе си и стисна ръката ѝ толкова силно, че крехките ѝ пръсти едва не се счупиха.

– Ти си моя – прошепна дрезгаво той, поднесе ръката ѝ към устните си и целуна поред всички пръсти. Скоро сънят го надви.

Клариса лежа дълго неподвижна, на границата между съня и будуването. Чувстваше се омаломощена, но и много по-жива отпреди. Не изпитваше срам, че бе спала с мъж, който не ѝ беше съпруг. Може би утре щеше да се чувства зле, но в този момент усещаше, че се нуждае единствено от силния мъж, който лежеше до нея, от прекрасното му тяло, от

горещата му кожа. Чувстваше се свързана с него до края на дните си.

– Аз те обичам – прошепна тихо тя и вдигна лице към мъжа, който спеше в прегръдката ѝ. – Знам, че никога няма да бъдеш мой, но в този момент си тук, с мен. Обичам те – повтори заклинателно тя, целуна влажната къдрица, паднала на челото му, и най-после заспа, щастлива като никога в живота си.

ОСМА ГЛАВА

Когато Клариса се събуди, шатрата беше обляна от ранното утринно слънце, а кожата на Рейн, която се допираше до голото ѝ тяло, беше по-гореща, отколкото през нощта. Той се движеше неспокойно насън, не усещаше присъствието ѝ, а по едно време се претърколи върху нея и едва не я затисна под тежестта си. Клариса събра всичките си сили, за да се измъкне изпод тялото му, стана от леглото и бързо се облече. Тъй като бяха захвърлени в един ъгъл, дрехите ѝ не бяха успели да изсъхнат. Много ѝ се искаше да се откаже от панталона и да облече рокля, да захвърли завинаги този маскарад. Мъжките дрехи и мъжкият начин на живот ѝ даваха много свобода, но ако беше момче, никога нямаше да преживее нощ като тази.

Едва успя да закопчее жакета, когато някой отметна платнището. Влезе Джослин, следван от Розамунд.

– Как е той? – попита загрижено Джос и я погледна втренчено.

Преди Клариса да е успяла да каже нещо, Розамунд отговори:

– Има треска. Трябва да свалим температурата. Донеси студена вода, а аз ще взема билките си.

Клариса грабна една кофа и хукна към реката.

Следващите три дни бяха мъчение за нея. Двете с Розамунд работеха без прекъсване, за да свалят температурата. Огромното тяло на Рейн трябваше да бъде покрито цялото с билкови компреси, освен това двете непрекъснато наливаха в устата му разни горчиви отвари. Тази процедура беше придружена от страшни проклетия, които Клариса крещеше в ухото му. Розамунд се кискаше, а от време на време и почервеняваше, когато пажът наричаше господаря си безполезен просяк или надут, самонителен паун. През останалото време Клариса му пееше песни, свирише на лютнята и изобщо правеше всичко, за да го успокои, защото той се мяташе неспокойно насам-натам и заплашваше да скочи от леглото и да изпотроши всичко.

Докато Рейн гореше в треска, Джослин се опитваше да запази реда в лагера на отлъчените и продължаваше всекидневните упражнения с оръжие, заповядани от Рейн. Опитваше се да им намира и друга работа, защото знаеше, че ако им доскучее, главорезите ще започнат да се избиват помежду си.

– Тези хора не струват и пукната пара – проговори уморено той и

седна на пода пред леглото на Рейн. – Защо той се чувства задължен да отговаря за тях? – Той пое с благодарност чинията с топло заешко рагу, която му поднесе Розамунд.

– Рейн уважава всички хора – отговори Розамунд и сведе глава. – Той твърдо вярва, че всички заслужаваме да бъдем спасени.

– Ние? – погледна я въпросително Клариса, която не се отделяше от главата на Рейн. Вече втора нощ спеше на столчето, сложила глава на възглавницата му. – Аз не се поставям на едно стъпало с убийците и крадците.

– А ти, Роуз? – попита меко Джослин. – Какво си сторила ти?

Розамунд не отговори, но когато Джослин обърна глава, го погледна по начин, който накара Клариса да задиша тежко и бързо да заличи шума със смутено покашляне. Розамунд беше влюбена в Джослин. Клариса погледна момъка, после отмести очи към Розамунд и се опита да сравни необикновената им красота. Двамата бяха много подходящи един за друг! Тя знаеше защо Розамунд е дошла да живее в горския лагер – защото хората вярваха, че е белязана от дявола. Но какво търсеше тук Джос?

На следващото утро Клариса се събуди много рано и откри, че най-лошото е минало. Рейн спеше, сложил глава на голата ѝ ръка, и тя усети, че сънят му е много по-спокоен. Приведе се над него и видя как очите му се отвориха, как се огледа в шатрата и накрая прикова поглед в лицето ѝ. Сърцето ѝ заби силно и бузите ѝ пламнаха. Как ли щеше да ѝ припомни любовната нощ?

Само след секунди Рейн отмести очи и тя не разбра дали той помнеше нещо.

– Колко време бях болен?

– Три дни – отговори тя с глас, който идваше от запушено гърло.

– Успяхте ли да запазите реда в лагера? Или онези започнаха да се бият помежду си?

– Те... те са добре. Джослин обикаляше лагера с изваден меч и пазеше мира.

Рейн не каза нищо повече и Клариса изпухтя недоволно. Крайно време беше да заговори за тях двамата, за споделената страст.

Вместо това мъжът се опита да се изправи и Клариса се втурна да му помогне. Той я блъсна настрана, сякаш ѝ се сърдеше за помощта, хвърли завивката, разкъса превръзката на бедрото си и погледна

равнодушно раната.

– Заздравява – проговори колебливо Клариса. – Розамунд каза, че раната не е страшна, само треската. Треперехме за живота ви.

Рейн се обърна към нея и я погледна със студени, корави очи. Клариса беше готова да се закълне, че в гърдите му бушуваше гняв.

– Донеси ми нещо за ядене. Мога да изям цял вол. Трябва да си възвърна силите. – Клариса не се помръдна. – Проклятие! – изрева Рейн и стените на шатрата затрепериха. Това избухване отне и последните му сили и ръката му попипа несигурно челото. – Подчинявай се – прибави по-тихо той и се отпусна на възглавницата.

Клариса грабна кофите за вода и се запъти към изхода.

– Донеси ми и горещо вино, момче! – извика подире ѝ, Рейн.

– Момче! – въздъхна Клариса, когато излезе пред шатрата. – Момче!

– Александър? – повика я Джос. – Рейн ли крещеше така?

Тя кимна потиснато.

– Какво ти става? Защо Рейн вдигна такъв шум?

– Откъде да знам защо реве този див вол? – попита раздражено тя.

– Нима едно същество от простия народ може да знае какво става в главата на мъж, който е личен приятел с краля!

Джослин избухна в луд смях и се отдалечи, като си подсвиркуваше една не особено прилична песен. Това я ядоса още повече.

– Проклети мъже! – изруга тя и отиде да налее вода от реката. Пусна кофата толкова дълбоко, че загреба пясък и камъни и трябваше да повтори процедурата. После коленичи на брега и от очите ѝ закапаха сълзи. – Момче! – прошепна сърдито тя и се загледа в мътната вода. Толкова малко ли означаваше за него, та той не си спомняше дори че бяха прекарвали чудна нощ заедно?

Сигурно му трябват няколко часа, за да си спомни, каза си с надежда тя и се запъти обратно към лагера. Отби се само при Бланш, за да ѝ поръча ядене.

– Вече знам – отговори безсрамно жената. – Той ме повика в шатрата си и трябва да призная, че Рейн Аскот не е загубил нито частица от силата си. – Тя каза тези думи толкова високо, че да ги чуе половината лагер. После демонстративно закопча корсажа на мръсната си риза. – Вече му занесох храна. Много храна.

Клариса вирна брадичка и се върна в шатрата с пълната кофа.

– Защо се забави толкова? – попита с пълна уста Рейн. Тя се обърна и го изгледа унищожително.

– Имам си и друга работа, освен да се грижа за вашето ядене – изфуча разярено тя. – Както виждам, онази уличница ви е снабдила с всичко необходимо.

– Точно така – съгласи се добродушно той и захвапа жадно парчето месо, което стискаше в ръка. – Мисля, че трябва да подкастрия малко високомерието ти. Жената си е жена, крехка, безпомощна, нежна, същество, което трябва да бъде обичано и пазено, все едно на какво обществено стъпало стои. Ако се отнасям с уличницата като с дама, тя става дама, а дамата лесно може да падне до положението на уличница. Всичко зависи от мъжа. Запомни това, момче. Ще мине доста време, докато станеш мъж, но когато се стигне дотам...

– Когато се стигне дотам, няма да приемам съветите ви – отговори разгорещено тя и отново се обърна към изхода. Направи път на Джослин, който тъкмо влизаше, и го удостои с унищожителен поглед.

Джос я погледна изненадано, после отмести очи към Рейн. Настани се удобно на столчето до леглото и вдигна лютнята, която Клариса беше захвърлила на пода. Взе няколко акорда, без да откъсва очи от Рейн, който мълчаливо продължаваше да яде.

– Откога знаете? – попита най-после той.

Рейн прекъсна яденето само за миг и това беше единственото доказателство, че е разбрал за какво става дума.

– Всъщност само от няколко часа – отговори спокойно той. – А ти кога узна?

– Още от първата ни среща – отговори Джос и избухна в смях, като забеляза слисаното лице на Рейн. – Учудих се, че никой не го забеляза. За мен тя беше малко момиче, облякло дрехите на брат си. Когато я нарекохте момче, не можах да повярвам на ушите си.

– По дяволите! – изсъска ядно Рейн. – Защо не ми каза веднага? – Той се усмихна и показа трапчинките си. – Преди няколко дни й поръчах да ми напише едно писмо и тогава за малко не я целунах. След това бях като болен.

– Но вие я изтормозихте – отвърна укорително Джос. – Давахте й много повече работа, отколкото на мъжете. Знаехте ли какво правите?

– Сигурно съм го правил с намерението да променя фигурата й – отговори през смях Рейн. – Краката й ме възхитиха още първия път.

– И каква ще правите сега с нея?

Рейн отмести таблата, облегна се на възглавниците и се почувства

слаб и уморен.

– Знаеш ли каква част от историята ѝ е върна? Какво е сторил Панел?

– Обвинил я е в кражба, обявил я е за вещица и е обещал добра награда за главата ѝ.

Рейн вдигна високо едната си вежда. Чувстваше се ужасно глупаво. Как не беше забелязал нещата, които ставаха под носа му?

– Я си представи как ще реагират отрепките в лагера, като видят сред себе си младо момиче! А когато узнаят, че за главата му се дава награда...

Джос не отговори. Само сведе глава.

– Мисля, че е най-добре да си остане момче – проговори замислено Рейн. – Аз ще я пазя. Колкото по-малко хора знаят коя е в действителност, толкова по-добре.

– Мисля, че е редно да ѝ кажете, че сте узнали истината...

– Ами! – изрева ядно Рейн. – Нека малката страда, както страдах аз. Непрекъснато ми показваше нахалното си дупе, а тази сутрин, като се сетих как ме правеше на глупак, едва не ѝ извих врата. Не, ще я оставя малко да се помъчи, както се измъчвах аз. Тя си мисли, че не помня... – Той млъкна и бързо изгледа Джос отстрана. – Тя си мисли, че още не знам каква е в действителност, и аз нямам намерение да я разубеждавам, поне засега.

Джослин стана и го погледна право в очите.

– Нали няма да бъдете много груб с нея? Ако не се лъжа, тя е влюбена във вас.

Рейн се ухили чак до ушите.

– Добре де, добре. Няма да я тормозя много. Само ще я полекувам със собственото ѝ лекарство.

След час, когато Клариса се върна в шатрата с гордо вирната брадичка, Рейн и Джос играеха на зарове и се правеха на много заинтересовани.

– Александър – проговори Рейн, без да вдига глава от заровете, – направи ли упражненията си днес? Или искаш малкото мускули, с които се сдоби през последните дни, да изчезнат?

– Упражнения! – изфуча сърдито Клариса, но бързо се успокои. – По причини, които вече не разбирам, бях толкова разтревожен за вас, че нито за миг не помислих за разкрасяването на слабото си тяло.

Рейн я погледна със смесица от обида и болка.

– Александър, защо ми говориш така? Наистина ли ти е неприятно,

че оживях? Върви си, Джос, много съм уморен, за да продължа играта. Може би ще отида да си взема малко вино – разбира се, ако имам достатъчно сили – заключи той и се отпусна на възглавницата с добре изиграно изтощение.

Джос се закашля силно, за да скрие смеха си, прибра заровете в джоба си, извъртя очи към Рейн и излезе от шатрата.

Клариса се опита да остане недостъпна, но като видя свития под завивката Рейн, толкова бледен и безпомощен, въздъхна и се предаде.

– Аз ще ви донеса вино – промърмори тя. Когато му подаде чашата, ръката му трепереше толкова силно, че тя трябваше да сложи ръка на рамото му, да го подкрепи и да поднесе чашата към устните му. Дишането ѝ се ускори и тя потръпна с цялото си тяло.

– Изглеждаш уморен – заговори съчувствено Рейн. – Откога не си се къпал? Момчетата на твоята възраст са невероятно мръсни. Е, нищо. – Той се отпусна назад и се усмихна. – Един ден, когато намериш подходящата жена, ще я глезиш. Разказвал ли съм ти за турнира, който се състоя в околностите на Париж? Там срещнах три жени, които...

– Не! – прекъсна го сърдито Клариса. Рейн отвори очи и я погледне невинно. – Не искам да слушам мръсните ви истории.

– Пажът трябва да умее да си служи с оръжие, но това не е всичко. Когато например свириш на лютнята, мелодиите и текстовете ти са подходящи за жена. Дамата иска мъж, който е силен, самоуверен, твърд, а не гукащо момче, което пее като момиче.

– Гукащо момче! – повтори невярващо Клариса. Това беше смъртна обида. Тя може би не беше красива, но не позволяваше никой да се меси в музиката ѝ. – И какво знаете вие за жените? – изфуча тя. – Сигурно също толкова малко, колкото за музиката. Вие сте един... един...

– Какъв съм? – попита заинтересовано Рейн и се опря на лакти. – Красив? Силен? Или похотлив? – допълни той и се ухили безсрамно.

– Вие сте суетен! – изкрещя разярено тя.

– О, ако фигурата ти отговаряше на този дълбок и силен глас, щеше да бъдеш чудесен паж. Опитвал ли си се някога да разрушаваш стени с кръска си? Защо не измислиш някоя мелодия, с която да поведеш бойните жребци на вражеската армия към блатото и да ги удавиш заедно с рицарите!

– Престанете! Не искам да ви слушам! – изкрещя разярено тя. – Мразя ви! Вие сте само едно грамадно, тъпо, слабоумно чудовище с благороден произход.

Тя се обърна и закричи към изхода, но Рейн я задържа със

спокойния си, свикнал да заповядва глас.

– Повикай Розамунд, ако обичаш. Не се чувствам добре.

Клариса направи крачка към него, но бързо се овладя и излезе навън. Около шатрата се бяха събрали десетина души, които очевидно бяха чули караницата им. Тя се опита да се изолира от тях, да не забелязва как се побутваха и се смееха. Отиде на площадката за упражнения и прекара цели три часа в стрелба с лък. Накрая, когато усети, че не може повече, се изкъпа в студената река, изми косата си, нахрани се и най-после се върна в шатрата.

Беше тъмно и тъй като не се чуваше никакъв шум, Клариса предположи, че Рейн е заспал. Ако имах малко повече кураж, каза си отчаяно тя, сега щях да напусна лагера и да не се върна никога повече. Защо беше толкова глупава да повярва, че този владетел на обезправени ще се заинтересува от нея? Без съмнение, той беше свикнал да има постоянно жена в леглото си и изобщо не забелязваше разликите. Какво означаваше една повече или по-малко? Ако тя му разкриеше истината, той щеше да я приеме като последното си завоевание и да ѝ се изсмее или да я причисли към постоянните си метреси. Един ден сигурно щеше да я замени отново с Бланш, за да задоволи животинската си страст.

– Александър? – попита сънено Рейн. – Дълго те нямаше. Нахрани ли се?

– Изядох цяла кофа – отговори грубо тя. – Нали искате да порасна и да стана голям като коня ви.

– Александър, не искам да ми се сърдиш. Ела, седни при мен и ми изпей нещо.

– Не знам песен, която да ви хареса.

– Аз въпреки това ще слушам – отговори мъжът и гласът му беше толкова уморен, че Клариса веднага се предаде. Взе лютнята и запя тихичко.

– Джудит ще те хареса – промърмори в полусън Рейн.

– Джудит! Красивата съпруга на брат ви? Защо смятате, че една лейди като нея ще се заинтересува от... сина на един най-обикновен адвокат? – За малко да каже „дъщеря“.

– Музиката ти ще ѝ хареса – обясни тихо той и Клариса продължи да свири на лютнята.

Когато беше сигурна, че Рейн е заспал, тя остави инструмента, отиде при него, коленичи до леглото и го загледа втренчено. Дали искаше да се увери, че е жив и оздравява?

След малко въздъхна тежко и се изправи. Настани се на сламеника

си и стисна здраво зъби, за да не се разплаче.

На следващата сутрин Рейн настоя да отиде на площадката за упражнения. Нито Клариса, нито Джослин успяха да го разубедят, колкото и да му втъпяваха, че е по-добре да почива още един ден. Докато вървеше редом с него, Клариса не откъсваше поглед от капчиците пот по челото му и сърцето ѝ замираше от тревога. Очите му бяха мътни, ходенето го изморяваше ужасно.

– И какво ще спечелим всички ние, ако умрете? – попита горчиво тя.

– Ако умра, ти ще отидеш при семейството ми и ще ги уведомиш за смъртта ми – отговори сериозно той и Клариса потрепери. – Обещавах ли ми? – попита той и показа трапчинката си. Тя разбра, че се е пошегувал, и гневът ѝ избухна с пълна сила.

– Ако умрете, ще натоваря грамадната ви мърша на гърба на коня ви и ще я отнеса на благородното ви семейство. Само че няма да коленича край снахите ви, за да ви оплаквам.

– Ще има и други жени, освен снахите ми, които ще съжаляват за смъртта ми. Разказах ли ти вече за камериерката на Джудит? Никога в живота си не съм срещал толкова мило и услужливо дете като Джоан.

Клариса му обърна гръб и се нацупи. Рейн ѝ отговори с гръмък смях.

След като направи няколко упражнения, Клариса се върна в шатрата, за да донесе на Рейн една чаша от билковата отвара на Розамунд. Завари Бланш да се рови в дрехите на лорда.

– Какво правиш тук? – изкрещя сърдито Клариса и жената се сви под гръмкия ѝ глас.

– Аз... събирах дрехи за пране – отговори уплашено тя. Погледът ѝ блуждаеше.

Клариса избухна в подигравателен смях.

– Откога знаеш какво значи сапун? – Тя се втурна към Бланш и я сграбчи за рамото. – Каж ми истината! Знаеш, че наказанието за кражба е изгонване от лагера.

– Ако знаеш колко ми се иска да се махна оттук! – изхленчи жално Бланш. – Нищо не ме задържа повече в тази проклета гора. Пусни ме веднага!

Тя се дръпна с все сила, но Клариса ѝ зашлеви силен шамар. Бланш полетя през шатрата и удари гърба си в един от стълбовете.

– Ще ми платиш за това! – изсъска вбесено жената. – Ще има да съжаляваш, че ми отне лорд Рейн.

– Аз? – попита гордо Клариса, без да си прави труд да се прикрива. – Какво означава, че съм ти отнел Рейн?

– Много добре знаеш, че той престана да ме вика в леглото си! Откакто си има момче...

– Внимавай какво говориш! – изрече предупредително Клариса. – Струва ми се, че трябва да се пазиш по-скоро от моя гняв. Какво търсеше в шатрата на лорд Рейн?

Бланш вирна брадичка и не отговори.

– Тогава ще се наложи да те обадя на Рейн – заключи твърдо Клариса и се обърна към изхода.

– Не! – извика Бланш и очите ѝ се напълниха със сълзи. – Нямам при кого да отида. Моля те, не ме издавай! Няма да крада. Никога не съм го правила.

– Добре. Няма да кажа на Рейн, но при едно условие.

– Какво искаш от мен? – попита уплашено Бланш.

– Разкажи ми истината за Джослин.

– Джослин? – повтори Бланш, сякаш никога не беше чувала това име.

Клариса я изгледа унищожително.

– Рейн скоро ще изпрати някого да ме търси и ако дотогава не ми кажеш каквото искам да знам, ще го уведомя, че си крадла.

Бланш я погледна с омраза и веднага започна да разказва:

– Джослин ходеше да пее в господарските домове и всички високопоставени дами го харесваха. Не само заради музиката, а най-вече защото той... – Тя млъкна за малко. – Той се не уморяваше никога. – В гласа ѝ имаше копнеж и Клариса разбра, че тя говори от собствен опит. – Един ден дойде в замък на лорд Чатауърт по заповед на лейди Лилиан.

При името Чатауърт Клариса вдигна изненадано глава. Чатауърт беше човекът, който държеше в плен сестрата и снахата на Аскот.

– Лейди Лилиан е зла жена – продължи горчиво Бланш. – Обаче съпругът ѝ, лорд Едмънд, беше самият дявол. Той се забавляваше, като пребиваше жените от бой и ги караше да страдат, за да ги вземе насила. Имаше една жена, името ѝ беше Констанс. Един ден той я преби от бой и помисли, че е умряла. Даде тялото ѝ на Джос, за да го хвърли в реката.

– Какво стана по-нататък? – попита напрегнато Клариса. – Разказвай по-бързо!

– Жената не беше мъртва и Джос я скри в плевнята. Грижеше се за

нея, лекуваше я и в крайна сметка се влюби в нея.

– Нима това е необичайно за мъж с... талантите на Джослин?

Бланш я погледна страхливо, закръши ръце и запристъпва от крак на крак.

– Мисля, че преди Констанс той не е обичал никоя друга жена. Когато лорд Едмънд откри, че момичето е още живо, отиде да си го вземе и хвърли Джослин в дупката. А момичето... тази Констанс...

– Какво стана с нея? – попита нетърпеливо Клариса.

– Тя реши, че Джос няма да оживее, и си преряза вените.

Клариса се прекръсти и отправи кратка молитва към Бога. Самоубийството беше голям грях!

– Все пак Джос е успял да избяга от затвора си и да дойде в гората – заключи успокоено тя.

– Първо обаче уби лорд Едмънд – допълни беззвучно Бланш, мина покрай Клариса и избяга навън.

– Джослин е убил лорд! – прошепна слисано Клариса. Без съмнение, за главата му беше обявена огромна награда. Нищо чудно, че не желаше да има нищо общо с жените от лагера. Клариса знаеше много добре какво значеше да обичаш един човек и да го загубиш.

– Какво правиш тук? – попита зад гърба ѝ Рейн. – Измъкна се от площадката преди повече от час, а сега те намирам тук да безделничаш.

– Веднага ще се захвана за работа – отговори покорно тя и се обърна към изхода. Мъжът улови ръката ѝ, но веднага я пусна.

– Какво ти е? Нещо лошо ли си узнал?

– Нищо, което би ви заинтересувало – отговори хапливо тя и излезе навън.

Останалият ден мина в мисли за Джослин. Музикантът беше мил, дружелюбен, чувствителен мъж и заслужаваше да бъде обичан. Клариса си пожела да се беше влюбила в него, а не в Рейн, така всичко щеше да бъде много по-просто. Един ден, вероятно скоро, Рейн щеше да напусне тази гора и да се върне при богатото си семейство. Тогава тя щеше да остане съвсем сама.

Докато вдигаше и спускаше меча, тя улови някакво движение в края на площадката. В сянката на дърветата стоеше Розамунд и се взираше напрегнато към биещите се мъже. Клариса проследи посоката на погледа ѝ и разбра, че Розамунд гледа само Джослин и в очите ѝ гори страст. Тази жена го желаше с цялата пламенност на сърцето си. За първи път Розамунд беше вдигнала глава, за първи път в поведението ѝ нямаше покорство и смирение. За първи път не молеше за извинение, че

изобщо се е родила.

– Александър, какво правиш! – извика ядосано Рейн. – Днес само се мотаеш.

Клариса въздъхна тежко и се съсредоточи в упражнението.

Прибраха се в шатрата по тъмно и Рейн веднага се хвърли на леглото, за да си почине. Беше много изтощен от загубата на кръв и се възстановяваше бавно. Клариса остана навън, за да се охлади, и изяде голяма купа с фасул. Джослин седеше до нея и двамата разговаряха приятелски.

– Ризата ти е скъсана – отбеляза укорно Клариса. – Някой трябва да ти я зашие.

Жените, които ги наблюдаваха отдалече, веднага наскочаха и се втурнаха да предлагат услугите си.

– Няма нужда – промърмори Джос, без да вдигне глава от чинията си. – Скъсаното не ме интересува.

– Дай ризата на жените, какво чакаш! – изфуча сърдито Клариса. – Аз ще ида да ти донеса някоя от ризите на Рейн. Той има колкото искаш, освен това държат топло.

Макар и неохотно, Джос свали ризата си. Клариса влезе бързо в шатрата, хвърли поглед към Рейн, който спеше дълбоко, грабна една риза и отново излезе навън. Спря за малко, за да види как Джослин, огрян от пламъците на огъня, стои полугол пред жените, а те го поглъщат с жадни погледи. Този момък беше наистина красив и ставаше още по-интересен с меланхоличното си лице. Розамунд стоеше настрана и също не откъсваше поглед от него, ала Джос не погледна нито една жена.

Клариса отиде до огъня, даде ризата на Джос и си наля чаша горещо ябълково вино. Започна да духа и разклаща чашата, за да изстине виното по-бързо.

Изведнъж извън кръга, осветен от огъня, настана някаква бъркотия и всички извърнаха глави нататък.

По-късно Клариса така и не можа да си припомни дали е планирала предварително онова, което направи. Никой не гледаше към нея. Тя стоеше зад гърба на Джослин и държеше в ръка канчето с горещо вино. Единствената ѝ мисъл беше, че музикантът трябва да отиде при Розамунд, ако бъде ранен. Без да съзнава какво прави, тя изсипа горещото вино върху лакътя му.

Джос извика задавено и Клариса веднага съжали за постъпката си. Младежът отскочи настрана и ризата на Рейн падна на земята.

– Господи, Джос, какво направих! – прошепна ужасено тя. – Не

искаха да те нараня!

– Повикайте Розамунд! – обади се развълнуван женски глас.

Само след няколко секунди лечителката се озова в центъра на кръга, сложи хладните си пръсти върху ръката на Джослин и го поведе към колибата си.

Клариса не усещаше, че очите ѝ са пълни със сълзи и цялата трепери. Как можа да направи това! Всичко беше станало толкова бързо, че тя просто нямаше време да помисли. Една огромна ръка я улови за тила и тя не посмя да се помръдне.

– Сега ще дойдеш с мен на реката. Ако откажеш, ще те нашиbam с камшик – заговори властно Рейн. Гласът му се давеше от гняв.

Думите на Рейн я накараха да се опомни. Дали беше видял ужасното ѝ дело? Защо искаше да я набие? Тя преглътна и го последва в тъмната гора. Заслужаваше си наказанието. Нямаше право да ранява приятеля си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато стигнаха до реката, Рейн се обърна към нея и красивата му уста беше разкривена от ярост.

– Ако знаеш как ми се иска да те набия! – изфуча той, но само я блъсна напред и ѝ нареди да седне на студената земя. – Защо постъпи така с Джослин? Смяташ ли, че е заслужил подобно отношение? – процеди през стиснатите си зъби той. – Сигурно го ревнуваш. Или е казал нещо, което не ти е приятно. Може би той свири на лютня по-добре от теб?

Клариса веднага се разбунтува.

– Никой не свири по-добре от мен – отговори сърдито тя и го погледна право в очите.

– Проклето хлапе! – изсъска той, грабна я за яката и я вдигна във въздуха. – А аз ти имах доверие. Смятах, че си едно от малкото изключения на твоята класа, които имат чувство за чест. Оказа се, че не си по-добра от тях. Не те ли е срам да забравяш чувството си за чест само заради някакви дребни различия?

Двамата представляваха странна двойка. Рейн беше почти два пъти по-висок от Клариса и стоеше над нея като кула, ала гласът ѝ беше способен да се мери и с най-силния мъж.

– Чест ли? – изрева гневно тя. – Вие сте този, който не разбира какво означава тази дума. Джослин е мой приятел. С него нямам различия. – Последните думи бяха ясен намек, че различията ѝ са с него.

– Аха! Сега вече разбрах, че мозъкът ти е като на птиче. Сигурно си изляла горещото вино на ръката му само за да си направиш шега с него? И ти си като Лилиан Чатауърт. Тази жена обича да причинява болка на хората. Ако знаех, че си като нея...

Клариса стисна ръката си в юмрук и я заби право в корема му. Той я погледна засегнато и проследи с невярващи очи как тя извади ножа си от колана.

– Спестете ми историите за глупавото си семейство! – изгърмя заканително тя. – Аз ще обясня на Джослин какво направих и защо. На вас обаче не дължа обяснение. Вие сте само един суетен, надут паун. Съдите и отсъждате, без да сте провели разследване.

Рейн бутна нетърпеливо ръката ѝ настрана, за да ѝ отнеме ножа, но през последните седмици рефлексите на Клариса се бяха подобрили

значително. А и Рейн беше още като упоен от загубата на кръв и високата температура. Острието мина на косъм от дланта му и одраска китката. И двамата спряха напред движението, за да погледнат кръвта, която веднага потече от раната.

– Жадуваш за кръв, нали? – попита тихо Рейн. – За кръвта на приятелите ми и за моята. Сега ще ти покажа какво значи да причиняваш болка. – Той посегна към нея, но тя сръчно избягна протегнатата ръка.

Рейн трябваше да направи още два опита, за да я хване. Ръцете му се сключиха около раменете ѝ и я разтърсиха здраво.

– Как можа да го направиш? – попита глухо той. – Аз ти имах доверие. Как можа да ме предадеш?

Дълбоко в себе си Клариса беше съгласна с думите му и това усили още повече гнева ѝ. И без това главата ѝ се пръскаше от болка и я измъчваха угризения на съвестта. Едва сега започна да проумява какво искаше да ѝ каже Рейн. Джослин беше под негова опека, а той приемаше отговорността си много сериозно.

– Розамунд, Розамунд, Розамунд – запя с усмивка тя. Рейн се вслуша в песента и пусна раменете ѝ.

– Кажй защо го направи! – изрева ядно той.

Клариса се чувстваше много зле от силното разтърсване.

– Розамунд е влюбена в Джослин и аз си помислих, че би могла да му замени Констанс. Затова потърсих начин да ги събера.

Според Рейн думите ѝ нямаха никакъв смисъл. Ръцете му се вкопчиха отново в раменете ѝ и Клариса се уплаши, че пръстите му ще пробият кожата ѝ. Тя му разказа бързо историята на Джос и Констанс, без да споменава името Чатауърт.

Рейн ѝ отговори само с изумено мълчание.

– Защо се правиш на сводник? – попита след малко той. – Ранил си Джослин само заради идиотските си представи за любовта!

– Какво знаете вие за любовта? – изсъска вбесено тя. – Изобщо нямате представа от жените и даже не ги разпознавате, като ги видите.

– Точно така – съгласи се бързо той. – Като гледам с какви коварни, лицемерни методи си служат жените, аз съм истински ангел на невинността.

– Не всички жени са лицемерки!

– Кажй ми поне една.

Клариса много искаше да назове себе си, но знаеше, че не бива.

– Розамунд – заекна тя. – Тя е мила и дружелюбна. Не мислите ли, че е достойна за любов?

– Не, ако използва такива отвратителни методи, за да си хване мъж.

– Да си хване мъж! Коя жена би желала да си хване нещо толкова отвратително?

Клариса видя дяволитите искри в очите на Рейн и не можа да продължи тирадата си.

– Вие знаете! – изохка тя. – Ти знаеш!

Без да губи време в размишления дали е отгатнала истината, тя скочи от земята и се втурна срещу него с вдигнати юмруци.

– Ах, ти... – започна разярено тя, но Рейн прегърна слабичкото ѝ тяло с могъщите си ръце, притисна я към себе си и сведе устни към нейните. Целуна я жадно, докато стискаше с едната си ръка тила, а с другата талията ѝ. Краката ѝ висяха във въздуха.

– Не забравяй, че съм още слаб – прошепна в ухото ѝ той. – Цял ден съм бил на площадката за упражнения...

Клариса го захапа за рамото.

– Откога знаеш?

– Не много отдавна, за съжаление. Защо не ми каза веднага? Разбирам защо е трябвало да се преоблечеш като момче, но аз щях да запазя тайната ти.

Клариса притисна лице във врата му, в меката, ухаеща на сладко кожа.

– Но аз изобщо не те познавах. О, Рейн, наистина ли си толкова слаб?

Смехът на Рейн разтърси тялото ѝ, той я вдигна високо във въздуха и я завъртя.

– Вкусила си любовта и сега не можеш да ѝ устоиш, нали?

– Тя е като музика – отговори замечтано Клариса. – Най-красивата музика.

– Това вероятно беше комплимент за мен – промърмори Рейн и започна да разкопчава жакета ѝ.

През главата ѝ се стрелна мисълта, че сега, когато треската не замъгляваше сетивата му, той няма да хареса плоските ѝ гърди.

– Рейн – прошепна дрезгаво тя и сложи ръка върху неговата, – аз изглеждам като момче.

Трябваше му доста време, за да проумее думите ѝ.

– Ти едва не ме подлуди с краката си, а сега ми разправяш, че приличаш на момче! Аз направих всичко, което беше по силите ми, за да станеш мъж, но не успях. По-скоро успях да те направя прекрасна жена.

Клариса затаи дъх и го остави да я съблече. Когато мъжкият поглед

се впи жадно в слабичкото ѝ тяло, тя забрави опасенията си и се отдаде на любовните радости.

Тя избухна в смях, задърпа дрехите му, захвърли настрана всичко, което ѝ пречеше да милва голото му тяло.

Рейн я положи на земята и я прегърна здраво, без да ѝ пречи да го милва. Никога не беше преживявал такова въодушевление от страна на жена.

– Причинявам ли ти болка? – попита тревожно той, без да я изпуска от прегръдката си.

– Само малко и точно където трябва. О, Рейн, мислех си, че никога няма да се възстановиш от тази проклетата треска! – Тя се настани удобно на корема му, той я погледна стреснато, но после се засмя и сложи ръце на тесните ѝ хълбоци.

–пей за мен, мое малко пойно птиче – прошепна пресипнало той, вдигна я и бавно я сложи върху члена си.

Клариса издаде сладостен стон, който беше много музикален. Трябваша ѝ само секунди, за да се нагоди към ритъма на движенията му. Големите мъжки ръце милваха гърдите ѝ, топлеха я, възбуждаха я. Те се плъзгаха по цялото ѝ тяло, спряха за малко при златния колан с лъва, после се спуснаха към бедрата ѝ, за да ѝ помогнат да движи таза си.

Пръстите му изследваха интимните кътчета на тялото ѝ и усилваха възбудата му. Той я стисна до болка и започна да направлява движенията ѝ. С един последен мощен тласък той се надигна насреща ѝ и Клариса усети как тялото ѝ се разтърси от силни тръпки. Тя извика задавено и падна на гърдите му.

– Как си могла да се преоблечеш като момче? Та ти си съвършена жена – заговори с усмивка Рейн, когато дъхът му се успокои. Ръцете му милваха косата ѝ. – Нищо чудно, че ме докара до ръба на лудостта.

– Така ли? – попита с привидна небрежност Клариса. – И кога съм те подлудила? Нямах представа, че знаеш за съществуването ми, освен когато ме използваше за носач и чистач.

– Подлудяваше ме всеки път, когато се навеждаше или размахваше краката си пред лицето ми. Все движения, които не са признак на мъжественост.

– Значи съм размахвала крака... Никога не съм се сещала за това. А какво правеше ти? Накара ме да се кача на гърба ти и да седна върху теб с разтворени крака. С всички млади мъже ли се отнасяш така?

Рейн избухна в смях.

– Момчетата щяха да се учудят на силата ми. Студено ли ти е?

Клариса се сгуши в него, без да се откъсва от прегръдката му.

– Не.

– Александър!

– Клариса – поправи го тя.

– Клариса ли се казваш? – погледна я изненадано той. – На колко си години?

Тя видя страха, изписан на лицето му, и отговори надменно:

– Наскоро навърших двадесет и ако си мислиш, че ще порасна...

Рейн избухна в тих смях и отново привлече главата ѝ към гърдите си.

– Бог ти е дал дарбата да правиш музика. Какво повече искаш? Боях се, че си още дете. Изглеждаш най-много на дванадесет.

– Харесва ли ти музиката ми? – попита невинно тя и придаде на гласа си меко, изкусително звучене.

– Вече няма да чуеш нито един комплимент от устата ми. Ще ти се замае главата. Кой те научи да свириш и пееш?

Клариса му разказа накратко за свещеника и монаха.

– Значи затова беше още девствена на двадесет години и Панел... Няма да говорим за него – успокой я той, когато Клариса изфуча разгневено. – Той е страхливец. Докато си с мен, няма да посмее да ти стори зло.

– О, Рейн! Знаех си, че ще кажеш това. Знаех си! Голямо предимство е да си благородник. Сега можеш да отидеш при краля и да го помолиш за прошка, а след това ще се върнем заедно в твоя дом. Ще ти пея, ще ти свирия и ще бъдем много щастливи.

Рейн я бутна настрана, скочи и започна да се облича.

– Искаш да помоля краля за прошка? Ти да не си полудяла? Какво съм сторил, та ме обяви за предател? Забрави ли, че две жени от семейството ми са пленници на един мръсник? Забрави ли защо съм в тази гора? Какво ще стане с хората от лагера? До вчера се гневеше на благородниците, които заграждали земите на селяните и ги превръщали в пащища, а сега искаш прогонените да се откажат от малкото сигурност, която имат!

– Рейн, недей! – помоли през сълзи Клариса и се опита да го прегърне. – Не исках да кажа това... Ако крал Хенри чуе твоята версия, със сигурност ще пожелае да ти помогне. Този Чатауърт няма право да се отнася така към семейството ти!

– Не ми говори повече за Хенри! – изрева Рейн. – Защо говориш за него, сякаш е бог? Той е само един човек, и то прекалено алчен. Знаеш

ли защо ме отлъчи? Защото иска да притежава земята ми. Исква да лиши благородниците от властта и могъществото им и да бъде абсолютен владетел. Знам, твоята класа иска кралят да успее, защото това е добре за вас, но помислили ли сте какво ще стане, когато на трона се възкачи лош крал? Ти би ли изпълнявала покорно заповедите на такъв владетел?

Клариса облече ризата си, като разсъждаваше усилено. Никога не беше виждала Рейн толкова гневен.

– Аз не говорех за цяла Англия – опита се да го успокои тя. – Говорех само за нас двамата. Не мислиш ли, че би могъл да направиш много повече за семейството си, ако живееш при тях?

– Значи искаш да пълзя на колене пред краля само за да заживея отново със семейството си? – прошепна невярващо той. – Това ли е желанието ти? Наистина ли очакваш от мен да се преклоня пред краля и да забравя клетвата си на рицар? Аз имам чест, Клариса.

– Чест! – Клариса започваше да се ядосва. – Какво общо има тук честта? Ти си постъпил зле, като си използвал войската на краля за личните си цели.

Тя го погледна втренчено и се уплаши от огъня в очите му. Рейн отстъпи крачка назад и поклати глава.

– За мен честта означава всичко – отговори спокойно той, обърна се и се запъти към лагера.

Клариса се облече бързо и хукна след него.

Пред шатрата на Рейн ги чакаше един от хората на брат му Гевин с пергамент в ръка. Клариса се зарадва на идването му. Може би добрата новина щеше да накара Рейн да забрави гнева си.

Тя изтича при мъжа, взе пергамента от ръцете му и влезе в шатрата, без да погледне Рейн. Отвори писмото с усмивка, но в следващия момент раменете ѝ увиснаха и лицето ѝ помръкна.

– Какво пише Гевин? – попита мрачно Рейн. – Да не би някой да се е разболял?

Клариса вдигна глава към него и очите ѝ се напълниха със сълзи. Като забеляза стъкления ѝ поглед, Рейн се намръщи още повече.

– Какво пише в писмото? – повтори с равен глас той.

– Сестра ти Мери е... мъртва – прошепна едва чуто Клариса.

По лицето на Рейн не трепна нито едно мускулче. Само устата му побеля.

– А Алисия?

– Тя е успяла да избяга от къщата на Чатауърт, но досега не се е обадила. Братята ти я търсят.

– Какво друго пише в писмото?

– Няма нищо повече. Рейн... – започна плахо тя.

– Махни се оттук! – извика невъздържано мъжът. – Остави ме сам!

Клариса понечи да изпълни заповедта, но като погледна скования му гръб, разбра, че в никакъв случай не може да го остави сам.

– Седни тук! – заповяда с гръмкия си глас тя и когато Рейн обърна лице към нея, видя, че очите му са станали черни като нажежени въглища.

– Седни – повтори дрезгаво тя. – Трябва да поговорим.

– Остави ме сам! – изревава той, но въпреки това седна на едно столче и скри лице в ръцете си.

Клариса се настани в краката му, без да го докосва.

– Каква беше тя? – Гласът ѝ беше само нежен шепот. – Дребна ли беше или едра? Обичаше ли да се смее? Дразнеше ли братята си? Какво правеше, когато се държахте лошо с нея? Казвала ли ти е, че иска да пробие дебелината ти глава със собствения ти боздуган?

Рейн вдигна глава и я погледна с тъмни, искрящи от гняв очи.

– Мери беше с добро сърце. Винаги мила и дружелюбна. Тя нямаше пороци.

– Това е хубаво – усмихна се меко Клариса. – Явно е била светица, щом е могла да остане спокойна пред лицето на твоя магарешки инат. Няма съмнение, че и братята ти са като теб. Как ли ви е понасяла, горката...

Рейн я улови за гърлото и я вдигна във въздуха. Скочи на крака и столчето се изтърколи към стената.

– Мери беше ангел! – изкрещя в лицето ѝ той.

– Сега ще убиеш и мен – промърмори примирено тя и се опита да си поеме въздух. – Не разбираш ли, че с това няма да върнеш бедната Мери?

След малко Рейн я пусна, прегърна я с две ръце и я притисна към гърдите си. Настани се отново на столчето, залюля я в скута си като дете и започна да милва косата ѝ.

– Разкажи ми за твоя ангел. Разкажи ми за братята си. Каква е снаха ти Джудит? А Алисия?

Беше ѝ много трудно да го накара да говори, ала след като първите думи излязоха от устата му, пред погледа на Клариса се разкри картината на голямо, сплотено, дружелюбно семейство. Мери беше най-голямата от петте деца и братята я боготворяха. Рейн говореше с болка колко безкористна е била сестра му и как наскоро рискувала живота си, за да

извади от езерото замръзнало дете на крепостни. Разказа ѝ за Джудит и за споровете ѝ с Гевин, за злото, което той ѝ бе причинил, и за голямата ѝ любов, която я бе накарала да му прости.

Клариса, която беше живяла в своя малък, обграден от стени град, нямаше представа за големите благороднически семейства. Тя бе откърмена с представата, че аристократите нямат грижи и не се измъчват от нищо. Докато слушаше Рейн, тя разбра, че благородниците също изпитват болки и тъга, че живеят трудно и понякога умират от жестока смърт. Зарадва се, че Рейн не я накара да му прочете цялото послание на Гевин. Защото вътре пишеше, че Роджър Чатауърт е изнасилил девствената Мери и в ужаса си тя е скочила от прозореца и се е самоубила.

– Разбра ли ме най-после, Клариса? – зашепна възбудено Рейн. – Разбра ли защо не мога да отида при краля? Чатауърт е мой. Ще взема главата му, преди да се разделя с отлъчените.

– Какво? – изплака Клариса и се отдръпна от него. – Защо говориш за отмъщение?

– Той уби Мери!

– Не! Не я е убил! – Тя се извърна настрана, проклинайки необмислените си думи. Рейн улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

– Не си ми казала всичко, което е написал Гевин, нали? Как е загинала Мери?

– Тя...

Пръстите му стиснаха толкова силно бузата ѝ, че Клариса изпищя.

– Каж ми! – заповяда безмилостно той.

– Самоубила се е – прошепна задавено Клариса.

Погледът на Рейн я прониза до дън душа.

– Тя беше посветила живота си на църквата и никога не би посегнала на себе си, ако не е имала сериозна причина. Какво е станало?

Клариса разбра, че той се е доближил до истината, но очите му я умоляваха да го излъже, да му изкрещи, че е сбъркал. Не, тя не можеше да го лъже.

– Роджър Чатауърт... я отвел в леглото си.

Рейн я блъсна с такава сила, че тя политна назад и се удари в леглото. Застанал напред шатрата, мъжът нададе такъв вик от болка, че Клариса запуши уши. Никога не беше чувала толкова отчаяние, омраза и гняв в един човешки вик.

Навън се възцари неестествена тишина. Даже вятърът престана да вие.

Клариса го погледна крадешком и се изуми. Грамадният мъж

трепереше като листо. След малко главата му увисна, раменете му се разтресоха. Тя разбра, че мускулните спазми са причинени от силната омраза. Скочи от пода и се хвърли да го прегърне.

– Не, Рейн, не! – заплака отчаяно тя. – Не можеш да нападнеш Чатауърт. Кралят...

Рейн я блъсна и избухна в грозен смях.

– Кралят ще се радва, ако му останат по-малко благородници. Ако убия Чатауърт, ще прибере и неговите, и моите земи.

– Рейн, моля те! – Тя се притисна отново до него. – Не можеш да тръгнеш сам срещу Чатауърт, а братята ти още търсят Алисия. Какво ще стане с хората в лагера? Нима ще допуснеш да се избият помежду си?

– Откога си се загрижила за отлъчените?

– Откакто се страхувам за живота ти – отговори честно тя. – Как ще победиш Чатауърт? Васалите ти не са с теб. Знаем, че имаш войници, но не можеш да ги вземеш със себе си в гората. Чатауърт също има рицари, нали?

– Стотина – отговори през здраво стиснатите си зъби Рейн. – Винаги е заобиколен от много хора и не излиза от замъка без въоръжена охрана.

– Добре, ще отидеш при него, но сигурен ли си, че той ще се бие почтено? Как ще постъпи, ако го предизвикаш на двубой? Не е ли вероятно, че ще ти се наложи да си проправяш път през десетки въоръжени рицари?

Рейн не я поглеждаше, но Клариса забеляза, че думите ѝ са достигнали до съзнанието му. Така ѝ се искаше да знае повече неща за аристократите и техния живот! Мисли за честта, втъпяваше си тя. Каквото и да кажеш, не споменавай за пари!

– Чатауърт няма чест – продължи настойчиво тя. – Не можеш да се биеш с него като рицар с рицар. Трябва да се посъветваш с братята си. – Дълбоко в себе си тя се молеше поне един от братята му да не е див и необуздан като Рейн. – Моля те, поне почакай докато се успокоиш. Ще пишем на братята ти, за да измислите как да постъпите най-добре.

– Не съм сигурен, че...

– Моля те, Рейн – повтори тихо тя. – Мери е загинала преди няколко дни. Може би Чатауърт вече е бил изправен пред съда. Може би е избягал във Франция. Може би...

– Ти се опитваш да ме укротиш. Защо?

Клариса пое дълбоко въздух.

– Защото те обичам – отговори твърдо тя. – По-скоро бих умряла,

отколкото да стоя и да гледам как те убиват. Не искам и да мисля какво ще се случи с теб, ако нападнеш Чатауърт сам.

– Не ме е страх от смъртта.

Клариса побесня от гняв.

– Тогава върви! – изкрещя тя. – Върви и пожертвай живота си, за да отмъстиш на Чатауърт! Това без съмнение ще му хареса. Защо не помисли, че ще му е много по-лесно да унищожи семейството ти един по един? Защо опростяваш задачата му? Ела, ще ти помогна да облечеш бронята. Нали знаеш, че съм я излъскала до блясък? Ще ти донеса всички оръжия, които притежаваш, и когато станеш непобедим, ще отидеш при Чатауърт и ще се изправиш срещу армията му. Хайде, започваме. – Тя посегна към ризницата му. – А Мери ще те гледа от небето и ще се радва, че брат ѝ ще бъде нарязан на парченца. Душата ѝ най-последно ще намери мир.

Погледът на Рейн беше толкова студен, че Клариса потръпна уплашено.

– Остави ме на мира – проговори ледено той и тя се подчини.

Никога не беше изпитвала такъв страх. Навън беше студено и мрачно, но по цялото ѝ тяло се стичаше пот.

– Александър – повика я някой и тя се обърна стреснато. Позна Джослин, изплака зарадвано и се хвърли на гърдите му.

– Знаеш ли какво е станало със сестрата на Рейн? – заговори хълцайки тя. – Горката Мери е мъртва и Рейн иска да излезе съвсем сам срещу войската на убицеца.

– По-кратко – успокои я Джос. – Той не е като нас. Ние сме възпитани в страхливост, бягаме от опасностите, ценим живота повече от борбата. Няма много хора като Рейн. Той би предпочел да умре, но да не остане без чест.

– Но аз не искам той да умре! Няма да го допусна! Загубих всичко – майка си, баща си, музиката. Знам, че нямам право, но аз го обичам!

– Това ти дава право да се опиташ да го спреш. А сега престани да плачеш и помисли какво би могла да сториш, за да го отклониш от безумния му план. Сигурно братята му познават много добре избухливостта и гнева му. Убеди го да им напише писмо и прибави няколко реда от свое име!

– О, Джос! – изплака зарадвано Клариса и улови ръцете му. Когато момъкът потръпна от болка, тя се дръпна като опарена. – Господи, как можах да забравя, че излях горещо вино на ръката ти! Много съжалявам, аз...

– Няма нищо – усмихна се Джослин и сложи пръст на устните ѝ. – Розамунд се грижи много добре за мен. Раната е незначителна. Иди сега при Рейн и поговори с него. Само се старай да не загубиш самообладание.

Клариса се върна мълчаливо в шатрата. Рейн седеше на края на леглото, сложил глава в ръцете си.

– Рейн – пошепна съчувствено Клариса и докосна косата му. Той посегна към ръката ѝ и започна да целува меката длан.

– От мен няма никаква полза – промълви безутешно той. – Онзи мъж уби сестра ми, а аз не мога да предприема нищо. Нищичко!

Клариса седна при него, прегърна го, опря глава на лакътя му.

– Ела си легни. Вече е много късно. Утре ще напиша писмо на Гевин. Може би той знае какво трябва да се направи.

Рейн се остави покорно в ръцете ѝ, но когато Клариса понечи да се обърне към собствения си сламеник, стисна ръката ѝ.

– Остани при мен.

Тя не можеше да отклони молбата му. Лежа цяла нощ будна, без да смее да го погледне. Знаеше, че той също не спи. Чак на разсъмване потъна в нервна дрямка.

На сутринта Рейн имаше черни сенки под очите и я гледаше злобно.

– Налей ми вино, какво чакаш! – нареди строго той. – И донеси перо и хартия!

Писмото, което Рейн продиктува, беше пълно с гняв и жажда за отмъщение. Той се кълнеше, че ще убие Роджър Чатауърт, а ако Гевин откаже да му помогне, ще тръгне сам.

Накрая Клариса прибави няколко думи от свое име, в които заклеваше Гевин да вразуми брат си, защото Рейн бил твърдо решен да тръгне съвсем сам срещу въоръжените рицари на Чатауърт. Тя запечата писмото, питайки се как ли щеше да реагира знатният лорд Гевин на дръзката ѝ молба.

Минаха два дни, преди да дойде отговорът. Пратеникът беше полумъртъв от безумната езда и се строполи в ръцете на Клариса. Тя разчупи печата с треперещи ръце.

Крал Хенри се разгневил ужасно на семейство Аскот и на семейство Чатауърт. Наложил тежка парична глоба на Роджър Чатауърт и подновил отлъчването на Рейн, като отново го нарекъл предател. Настоял двамата благородници да напуснат Англия и правел всичко, което било по силите му, за да наложи волята си. Бил много сърдит на Рейн, който

се криел в кралските гори, а в двора се разнасяли слухове, че Рейн въоръжава армия, за да излезе срещу краля.

Клариса примираше от страх.

– Ти никога не би направил това, нали, Рейн? – попита плахо тя.

– Грижите на човека се увеличават с възрастта – отговори пренебрежително Рейн. – Кой би могъл да направи армия от тази паплач?

– Това е доказателство, че трябва да останеш в скривалището си. Брат ти пише още, че крал Хенри иска да укроти благородниците и да им докаже кой е най-могъщият човек в страната, за да им внуши никога да не постъпват като теб.

– Гевин се тревожи, че би могъл да загуби богатството си – отговори презрително Рейн. – Брат ми цени земята си по-високо от честта. Забравил е смъртта на сестра ни.

– Нищо не е забравил! – изкрещя разгневено Клариса. – Той съзнава, че трябва да пази интересите на семейството. Нима щеше да бъдеш по-щастлив, ако те беше изпратил на сигурна смърт? Не помниш ли, че наскоро Гевин загуби нероденото си дете, после единствената си сестра, а жената на брат му още не се е появила? Защо искаш да те окуражи да рискуваш живота си за някакво глупаво отмъщение?

– Рискувам живота си, за да отмъстя за сестра си! – изрева той. – Наистина ли очакваш от мен до стоя бездеен след всичко, което ми стори? Как да обясня на човек от вашето съсловие какво означава рицарска чест?

– Моето съсловие! – изсъска вбесено Клариса. – Да не мислиш, че благодарение на знатния си произход ти си единственият, който има чувства? Една нощ представител на твоето съсловие преряза гърлото на баща ми и изгори къщата ми. И, сякаш това не беше достатъчно, ме обяви за вещица и даде награда за главата ми. Направи го само защото искаше да задоволи похотта си! И ти смееш да застанеш пред мен, говориш ми за отмъщение и ме питаш дали мога да проумея какво значи отмъщение. Аз не мога да напусна тази гора, защото се боя за живота си.

– Но, Клариса... – започна смутено Рейн.

– Не ме докосвай! – изкрещя тя. – Ти с твоето рицарско превъзходство! Подигравах се на бедните хора, че се тревожат за малкото пари, които са скътали, но какво друго имаме ние? През целия си живот събираме пара по пара и ви даваме голяма част от доходите си, за да живеете в красиви къщи и да се забавлявате, за да имате достатъчно свободно време да се грижите за честта си и да се упражнявате в отмъщение. Ако не знаеш с какво ще се нахраниш довечера, няма да имаш време да

мислиш за чест!

– Ти не ме разбираш – проговори мрачно Рейн.

– Разбирам те напълно и ти го знаеш много добре – отговори твърдо тя и напусна шатрата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Минаха много часове, преди Клариса да се успокои. Не знаеше колко време е седяла сама край реката. Може би имаше право да мрази Рейн, защото той беше от аристокрацията. Между тях бяха издигнати бариери, които никога нямаше да паднат. Всичко, в което вярваше той, според Клариса беше лъжливо и нереално. Тя беше израснала с музиката, но знаеше какво означава тежък физически труд. Тревогата за всекидневния хляб беше техен постоянен спътник. Колко зими бяха гладували и добре, че беше свещеникът, който им носеше храна. Рейн се оплакваше от яденето в лагера, но Клариса никога през живота си не беше получавала толкова много и разнообразна храна.

Когато Панел уби баща ѝ, тя направи всичко, което беше по силите ѝ, за да оцелее. Да оцелее! Тази дума беше непозната за Рейн и могъщите му братя. Война, отмъщение, чест, детските игри на взаимните отвличания – това беше светът на Рейн. Този свят беше затворен за нея.

– Ще позволиш ли да седна до теб? – попита Джослин. – Би ли желала да споделиш мислите си с мен?

Очите ѝ овлажняха.

– Тъкмо си представях как Рейн оре земята. Ако трябваше да оре земята и да обира плодовете на труда си, нямаше да му остане време да мисли за отмъщение. Ако Чатауърт трябваше да кара плуга зад двойка волове, нямаше да му останат сили да отвлече сестрата на Рейн и да я изнасили.

– Не прави хората еднакви – засмя се Джослин. – Точно това иска и крал Хенри. Най-важната цел в живота му е да съсредоточи цялата власт в свои ръце и да не я дели с никого.

– И ти говориш като Рейн – прошепна обвинително тя. – А аз си мислех, че си на моя страна!

Джослин се облегна на скалата и се усмихна.

– Аз не съм на ничия страна. Познавам и двете гледни точки и не съм съгласен нито с бедността на нисшите съсловия, нито с разкоша на богатшите. Разбира се, има и хора, които живеят между двете крайности. Най-много би ми се искало да бъда богат търговец, да купувам и да продавам коприни и да ми порасне дебел корем.

– В Моретон също имаше богати търговци, но не ми изглеждаха щастливи. Постоянно се страхуваха да не загубят парите си.

– Също както Рейн се бои, че може да загуби честта си?

Клариса се усмихна, забелязала, че Джослин преследва определена цел.

– Какво искаше да ме поучиш?

– Че всички хора са различни и няма нито един, който е само зъл или добър. Ако искаш Рейн да проумее твоя начин на живот и мислене, имай търпение. С караници няма да постигнеш почти нищо.

Клариса избухна в смях.

– Значи според теб аз съм една сприхава дребосъчка, така ли? А може би и малко шумна?

Джослин отговори с преувеличен стон:

– Ти не можеш ли да проумееш, че си същия инат като него? И двамата сте убедени, че възгледите ви са единствено правилните.

Клариса го погледна замислено.

– Как мислиш, Джос, защо го обичам? Знам, тялото му е великолепно, но ти също си красив и силен. Защо обичам Рейн, когато знам, че тази любов е безнадеждна? В най-добрия случай мога да се надявам, че ще живея при семейството му като придворен музикант и ще пиша песнички за жена му и децата му.

– Кой знае какво ни кара да обичаме? – проговори Джос и погледът му се замъгли от тъга.

– Струва ми се, че познавам Рейн от самото си раждане. По пътя към кралската гора мислех само, че мразя благородниците с цялото си сърце, ала когато видях Рейн... – Тя се засмя невесело. – Положих многу усилия да се преборя с чувствата си, но...

– Хайде да се връщаме. Сигурен съм, че Рейн има работа за нас и трябва да я свършим още днес. Освен това трябва да мислим, че в момента той има нужда от подкрепа, а не от упреци и обвинения.

– Ще се постарая – отговори тя и пое ръката, който той ѝ подаде, за да ѝ помогне да стане.

В сянката на дърветата стоеше една жена, за която никой не мислеше – Бланш. Лицето ѝ беше разкривено от омраза. Когато видя как Джослин подаде ръка на Клариса, тя се изсмя злобно. През последните дни Рейн и пажът му се държаха като влюбена двойка. Сигурно вярваха, че стените на шатрата им осигуряват личен живот, но се лъжеха. И двамата говореха толкова високо, че гласовете им биха проникнали дори през крепостна стена. Хората в лагера се обзалагаха кой ще излезе победител от поредната караница и твърдяха, че момчето няма да падне по гръб. Те ръкопляскаха, когато Клариса заяви, че простият народ е

твърде зает с работа, за да води разговори за чест и отмъщение.

Имаше обаче и неща, които никой в лагера не беше чул. Бланш знаеше за тях, защото допираше ухо до платнището на шатрата и подслушваше. Така тя узна, че Александър е бил обявен за вещица, защото някакъв мъж на име Панел поискал да го изнасили, че малкият паж обича Рейн, а в една тъмна нощ чу недвусмислените шумове на любовен акт.

Някога Бланш работеше в богатски дом – в замъка на Едмънд Чатауърт – и Джослин беше неин любовник. Днес обаче, когато Джос я погледнеше (а това се случваше твърде рядко), устата му се изкривяваше в грозна гримаса и очите му започваха да пламтят от омраза. И всичко това само заради онази мръсница Констанс! Тя й отне Джос и го направи нечувствителен към всички други жени. Джос, който цял ден пееше и се смееше, който отвеждаше в леглото си по три жени наведнъж и ги правеше щастливи, сега беше възприел поведение на целомъдрен свещеник и спазваше строго клетвата си. От внимателните очи на Бланш не убягна обаче и фактът, че в последно време младият музикант гледаше белязаната от дявола Розамунд с нежно любопитство.

А сега щеше да загуби и Рейн – грамадния, красивия, могъщия, богатия Рейн. И заради кого? Заради едно мършаво хлапе с плоски гърди и къса коса, което вероятно беше момиче. Ако аз облека мъжки дрехи, повтаряше си ожесточено Бланш, веднага ще познаят, че съм жена. А този Александър, или както и да му беше името, нямаше нито една закръгленост по тялото си. Лицето му беше като на елф. Защо Рейн се заплесна така по това хлапе? Малката не беше високопоставена дама, а произхождаше от същата класа като Бланш. Преди идването на Александър Бланш се грижеше за удобствата на лорд Рейн и един път дори сподели леглото му. Никога нямаше да забрави тази прекрасна нощ! Това нямаше да се повтори – ако не успееше по някакъв начин да се отърве от проклетия Александър.

На лицето й се изписа злобна решителност. Тя се въртна и се запъти обратно към лагера.

Минаха няколко седмици, изпълнени с непрестанните усилия на Клариса да удържа гнева и злобата на Рейн. Той гореше от желание да се изправи срещу Роджър Чатауърт в смъртоносен двубой. Всяка седмица между замъка на Аскот и кралската гора се разменяха по няколко писма. Клариса не преставаше да благодари на небето, че Рейн не може да чете, защото в края на писмата си Гевин винаги прибавяше по

няколко реда и за нея. От своя страна, тя съобщаваше на Гевин, че гневът на брат му нараства с всеки ден, че той се упражнява до изнемога в бойното изкуство, че се подготвя ожесточено за двубоя с Роджър Чатауърт.

Гевин писа на Рейн, че Алисия е била намерена и че през август ще има дете. Писа му как най-младият им брат е побеснял при вестта за смъртта на сестра си, затова решили да го изпратят при роднини в един отдалечен замък с надеждата промяната да смекчи гнева му. Накрая Гевин заключаваше недоволно, че сега пък добрият им чичо е побеснял от гняв, защото възпитаницата му се влюбила да уши в Майлс и се заклела да го следва до края на света.

– Що за човек е най-малкият ти брат? – попита любопитно Клариса.

– Жените го обичат – отговори кратко Рейн. Настроението му ставаше все по-мрачно. Дори когато се любеха, в жестовете му имаше отчаяние.

Другият брат, Стивън, писа от Шотландия. Писмото му развъълнува Клариса, защото беше пълно с пренебрежителни оценки за англичаните и с оплаквания от лошата реколта.

– Шотландец ли е брат ти? – попита смаяно тя.

– Той се ожени за господарката на клана Макарън и прие името ѝ.

– Сменил е доброто си английско име за варварско шотландско? – смая се още повече Клариса.

– Алисия може да накара и най-упорития мъж да се откаже от всичко заради нея – гласеше краткият отговор на Рейн. Клариса прехапа езика си, за да не изтърси някоя зловна забележка по адрес на богатите безделнички, които Рейн беше обичал досега. Веднъж обаче не успя да се удържи и думите ѝ накараха Рейн да се усмихне.

– Не бива да говориш така за Джудит – укори я меко той и в гласа му имаше толкова копнеж, че Клариса настръхна от ревност. – Надали има човек, който работи колкото нея.

– Ти пак се правиш на рицар! – изфуча Клариса, която не можеше да повярва в чутото.

През април настана оживление. Докато траеше зимата, отлъчените почти не излизаха от колибите си и в лагера цареше мир, но когато дърветата напъпиха и през гората се понесе полъхът на пролетта, отношенията помежду им се влошиха. Но не се биеха открито, мъж срещу мъж, а коварно, като прилагаха най-различни хитрини и често се нападаха в

гръб.

Рейн имаше стократно повече работа. Решителността му да запази реда в лагера не намаляваше, въпреки личните му грижи.

– Защо се измъчваш? – изкрещя гневно Клариса. – Те не струват и пукната пара. Защо си губиш времето с такива хора?

За първи път от много време насам Рейн се усмихна истински и показа трапчинките си.

– Искаш да кажеш, че хората от нисшите съсловия нямат чувство за чест и аз не съм в състояние да им го втъпя, нали? Само ние сме способни на това.

– Ние? – повтори изумено Клариса. – И мене ли причисляваш към прекрасните дами, облечени в кадифе и коприна? Обзалагам се, че мога да си служа с меча по-добре, отколкото твоята Джудит с иглата за шев.

Рейн избухна в луд смях и Клариса го погледна недоверчиво. Кое беше толкова весело?

– Разбира се, че ще спечелиш облога – отговори засмяно той. – А сега ела тук и ме целуни. Знам, че умееш да целуваш.

Тя се втурна към него и се сгуши на скута му.

– Наистина ли умея, Рейн? – попита сериозно тя. Опитваше се да живее ден за ден, но не можеше да не мисли за бъдещето. Какво ли щеше да стане, когато Рейн се оженеше за някоя високопоставена дама и я вземеше в замъка си?

– Защо се натъжи? – попита меко той и я погледна дълбоко в очите. – Толкова ли е трудно да се живее с човек като мен?

– Страх ме е, това е всичко. Няма да останем вечно в тази гора.

– Трябва да бъдем благодарни за онова, което имаме – отговори сърдито той. – Като си помисля как е западнал домът ми, и косата ми настръхва.

– Ако отидеш при краля... – започна предпазливо тя.

– Нека не се караме – прошепна до устата ѝ той. – Възможно ли е да обичам една жена и да мразя ума ѝ?

Преди Клариса да е успяла да отговори, той започна да я целува и тя забрави какво искаше да му каже. Прекрасно беше да усеща близостта на могъщото му тяло и да се самозабрави в прегръдките му. Двамата не се пазеха, защото знаеха, че в лагера няма тайни. Клариса продължаваше да ходи всеки ден на площадката за упражнения, но не си даваше много труд. Щом Рейн я погледнеше, тя се втурваше към него, готова да го последва и накрай света. Много обичаше да го предизвиква.

През тези дни Клариса оцени напълно свободата, която ѝ даваха

момчешките дрехи. Веднъж двамата отидоха на лов и навлязоха навътре в гората. По едно време ѝ хрумна да се обърне на седлото и да разтвори панталона си. Отначало Рейн я погледна смяяно, но после се въодушеви от идеята ѝ. Смъкна панталона си и я привлече в скута си.

Никои не беше очаквал, че в любовния акт ще се намеси и жребецът на Рейн. Той усети какво ставаше на гърба му и ноздрите му се издуха възбудено. Мирисът на любовното съединение го подлуди и той затанцува неспокойно, после се изправи на задните си крака. Рейн едва успя да го удържи. Клариса за малко не падна от седлото. Дойде мигът, когато Рейн изгуби контрол и над двамата. В мига на освобождаването му се изпразни и жребецът. Клариса извика изненадано. Никога не беше виждала такова грамадно нещо.

Рейн избухна в луд смях и тя го погледна обидено.

– Никога повече не прави такива лудории – заговори през смях той. – Само като си помисля, че си прекарала по-голямата част от живота си в църквата, а сега се възбуждаш дори когато седиш на гърба на коня... – Той вдигна високо вежди и я изгледа обвинително.

Клариса се нацупи и му обърна гръб. Настани се удобно на седлото и едва сега забеляза, че е загубила къrpата, с която увиваше слабините си. Рейн отново избухна в смях и се смя през цялото време, докато тя я търсеше в тревата.

Ала който се смее последен, се смее най-добре и това беше Клариса. С отворения си панталон тя представляваше много изкусителна гледка. Рейн забрави подигравките и се опита да я примами със сладки думи. С цялата гордост, която беше научила от него, тя му заповяда да падне на колене и да моли за благоволение то ѝ. Разбира се, не беше предвидила на каква височина ще се озове устата му, когато тя беше изправена, а той коленичил. Само след секунди тя беше тази, която молеше за милост.

След дълго, сладостно помирение Рейн извади препаската ѝ от джоба на панталона си – тя беше там през цялото време, докато Клариса я търсеше в хралалаците. Вбесена, тя заблъска с юмруци по гърдите му, но той само се засмя и я зацелува, докато тя остана без дъх.

– Това беше предупреждение – обяви тържествено той. – От днес нататък ще знаеш кой е твоят господар. – Захапа нежно ушенцето ѝ и продължи вече по-сериозно: – Време е да се връщаме в лагера. Разбира се, ако конят позволи да го възседнем. Имам чувството, че се пръска от ревност.

Клариса пламна от срам при тази шега и се опита да изрази

възмущението си. Рейн я плесна приятелски по изпъкналото задниче и я вдигна на седлото. Метна се зад гърба ѝ и избухна в смях, защото жребецът наостри уши и затанцува неспокойно.

– Мисля, че конят се гневи по-скоро на тежестта ти – промърмори под носа си Клариса.

– Ти никога не се оплакваш, че ти тежа. Защо мислиш, че той е недоволен?

Този път Клариса реши да си държи езика зад зъбите. Знаеше, че Рейн ще излезе победител.

Тя се залови за кръста му и отново се опита да не мисли за бъдещето, за времето, когато всеки щеше да заеме полагаемото му се място.

Щом слязоха пред шатрата си, чуха недоволни кръсъци.

– Какво има пак? – попита гневно Рейн. – Кражба ли е станала или са се сбили?

Десетина мъже и жени се затичаха към шатрата, размахвайки гневно ръце.

– Настояваме да хванете крадеца – заяви нахално водачът им. – Някой непрекъснато отмъква вещите ни, макар че ги крием на тайни места.

Клариса забрави, че трябваше да се държи настрана.

– С какво право изискваш това от лорд Рейн? – попита гневно тя. – Откога лорд Рейн е твой защитник? Отдавна трябваше да си увиснал на бесилката!

– Александър – проговори предупредително Рейн и я стисна за рамото с такава сила, че тя едва не изпищя. – Уверени ли сте, че криете добре имуществото си?

– Разбира се – отговори сърдито мъжът и изгледа враждебно Клариса. – Някои от нас даже го заравят в земята. Джон беше скрил ножа си под възглавницата, а на сутринта вече го нямаше.

– Никой ли не е виждал крадеца? – попита все така спокойно Рейн. Бланш излезе напред с поклащащи се бедра.

– Крадецът е малък и съвсем лек, затова се измъква незабелязано – заяви тя и очите ѝ се впиха в Клариса. Хората, които стояха зад нея, също загледаха подозрително дребното момче.

– Крадецът очевидно не изпитва страх – продължи бавно и отчетливо Бланш. – Вярва, че има кой да го закриля.

Без да съзнава какво прави, Клариса отстъпи назад и се скри зад широкия гръб на Рейн.

– Подозираш ли някого, Бланш? – попита спокойно Рейн. – Кажете ми.

– Не съм съвсем сигурна – отговори жената. Очевидно се наслаждаваше, че е в центъра на вниманието. – Но имам известни подозрения.

Клариса, която бързо възвърна куража си, понечи да се нахвърли върху нея, но Рейн я спря.

– Ние ще хванем крадеца – намеси се един от мъжете. – Обещавате ли, че ще го накажете?

Клариса беше толкова засегната от омразата, която пламтеше в очите на мъжа, че не разбра отговора на Рейн. Очевидно им бе обещал, че ще отсъди справедливо, защото множеството започна да се разотива.

– Те ме мразят – пошепна с болка Клариса, когато влязоха в шатрата. – Защо, за Бога?

– Ти ги мразиш, Клариса – отговори спокойно Рейн. – Те го усещат, макар да не им го казваш. Разбират, че се смяташ за нещо по-добро от тях.

Тя не беше подготвена за такъв отговор, макар че междуременно беше свикнала с откровеността на Рейн.

– Аз не ги мразя.

– Те са хора като теб и мен. Просто ти и аз сме имали късмета да се родим в по-добри семейства. Познаваш ли жената, която е без дясна ръка? Името ѝ е Мод. Когато била на три години, баща ѝ отсякъл ръката ѝ, за да изкарва повече пари, когато проси. На десет години станала проститутка. Тези хора са станали крадци и убийци, защото не познават по-добър живот.

Клариса се отпусна тежко на най-близкото столче.

– През последните месеци не си говорил с мен за това. Защо мълча?

– Ти имаш право на свое мнение. Всеки от нас трябва да прави само онова, което според него е правилно.

– О, Рейн! – извика тя, скочи и се хвърли на шията му. – Ти си толкова добър, толкова благороден! Само ти ме разбираш. Ти обичаш всички, а аз не мога дори да ги погледна.

– Точно така, аз съм светец – съгласи се тържествено той. – И първото ми дело на светец е да заповядам на мършавото си ангелче да излъска бронята ми.

– Пак ли? О, Рейн, не бих ли могла в следващото писмо до брат ти да го помоля да ти изпрати истински паж?

– Я се хващай за работа, момче – нареди строго Рейн и я натовари с частите на бронята. Клариса се запъти към изхода, опитвайки се да запази равновесие под огромната тежест и той я изпрати с гореща целувка. – За да не ме забравиш – обясни той и я бутна навън.

На реката Клариса срещна Джослин, който се връщаше от лов с пет зайчета на рамо. Младият музикант прекарваше все повече време с Розамунд.

Клариса положи много усилия, за да забрави случилото се под шатрата. Не можеше да повярва, че хората в лагера са взели на сериозно обвиненията на Бланш.

Минаха още два дни, през които не се случи нищо. На третия ден стана нова кражба и хората отново започнаха да я гледат подозрително. Бланш е, каза си Клариса. Тя краде, а обвинява мен!

Вечерта, когато седна край огъня, за да се нахрани, някой я блъсна в гърба и тя разсипа горещата заешка яхния върху ръката си. Случилото се може би беше случайност, но Клариса не можеше да бъде сигурна. Друг път чу двама мъже да разговарят на висок глас за хората, които си въобразяват, че стоят по-високо от другите.

На четвъртия ден, докато отиваше към площадката за упражнения, един меч я улучи уж случайно по рамото. Никой от присъстващите мъже не държеше меч в ръка и Рейн не можа да открие виновния. Затова наказа всички да се упражняват един час повече и Клариса улови гневните погледи на мъжете.

Щом се прибраха в шатрата, Рейн превърза мълчаливо раната ѝ.

– Кажй нещо! – помоли тихо тя.

– Поведението им не ми харесва. Не искам да те наранят по-сериозно. Стой близо до мен. Никога не се отделяй за дълго.

Клариса кимна и извърна глава. Сигурно виновната беше тя. Отношението ѝ към отлъчените беше не само враждебно, но и пренебрежително. Може би те заслужаваха повече внимание. Всъщност аз не знам нищо за хората, каза си с болка тя, защото досега се интересувах само от музиката си. В Моретон всички я обичаха, защото ги даряваше с музиката си, но никой не искаше повече. Клариса усещаше, че Бланш настройва хората в лагера срещу нея, но в същото време разбираше, че ако през последните месеци се беше държала към тях малко по-любезно, злобните забележки на Бланш нямаше да намерят толкова добър прием.

През следващите дни тя не се отдели от Рейн нито за миг. Отлъчените бяха намерили човек, когото да мразят, и сега ѝ показваха злобата си при всеки удобен случай.

Към края на втория ден Клариса се намираще само на няколко метра от Рейн, когато един мъж се хвърли върху нея и започна да я

претърсва. Преди Клариса да е успяла да изпиши, той нададе ликуващ вик и измъкна от джоба ѝ нож, който ѝ беше напълно непознат.

– Момчето е крадец! – изкрещя зарадвано мъжът. – Ето го доказателството!

Рейн се втурна към Клариса и я издърпа от ръцете на нападателя. Скри я зад гърба си и погледна изпитателно едрия мъж.

– Какво означава това? – попита спокойно той.

Мъжете се ухилиха злобно и ги заобиколиха от всички страни.

– Вашето надменно хлапе не може да оспори, че намерих ножа в джоба му – заговори тържествено мъжът, който я бе претърсил, и вдигна високо оръжието. – Погледнете! Отдавна го подозирах, но сега сме сигурни. – Той се наведе към Клариса и тя потръпна отвратено от лошия му дъх. – Сега вече няма да мръщиш нос пред обикновените хора, малкият.

Само след секунди мъжът се търкаляше в праха, улучен от тежкия юмрук на Рейн.

– Връщайте се на работа! – изрева заповеднически лордът. Ала множеството пред шатрата не се разпръсна, дори напротив – прииждаха все нови и нови хора.

– Момчето е крадец! – изкрещя някой. – Набийте го!

– Одерете му кожата от гърба, та да видим дали ще продължава да се прави на важно!

Клариса се скри зад широкия гръб на Рейн, трепереща от страх.

– Момчето не е крадец – отговори с ненарушимо спокойствие Рейн.

– Нали непрекъснато ни говорите за справедлива присъда? – попита ядно един мъж от най-задната редица. – Това момче ни краде, а вие отказвате да го накажете.

Рейн извади меча си и го насочи към тълпата.

– Разотивайте се! Момчето не е крадец. Кой от вас иска да загуби живота си заради една лъжа? Кой ще се осмели да излезе насреща ми?

– Тогава ние сами ще го накажем! – изкрещя някой и тълпата започна да се разпръсва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина много време, преди Клариса да посмее да се отдели от могъщата тяло на защитника си. Коленете ѝ трепереха, краката отказваха да ѝ служат и тя се вкопчи в ръката му, за да не падне.

– Не съм откраднала ножа – измънка неразбрано тя.

– Разбира се, че не си – изфуча сърдито Рейн, но Клариса видя по лицето му, че случаят не е приключен.

– Какво ще стане сега?

– Те ще се опитат да постигнат, каквото искат.

– А какво искат?

– Да организирам съдебен процес. Да те накажа и да те изгоня от лагера. Когато дойдох тук, се заклех пред тях, че ще бъда справедлив към всички, без да правя разлики. Заклех се, че всички крадци и убийци ще бъдат жестоко наказвани.

– Но аз не съм направила нищо лошо! – изплака Клариса.

– И как ще се оправдаеш пред тях? Те ще те обявят за виновна даже ако си Дева Мария.

– Но защо, Рейн, защо? Нищо не съм им сторила. Снощи дори се опитах да им попея, но те ми обърнаха гръб.

Рейн я погледна сериозно и отговори:

– Ти си свикнала да пееш пред хората и те да се възхищават от музиката ти. Само това се искаше от теб, нали? Никой ли не ти поиска повече от сладкия ти глас?

Клариса го погледна измъчено. Нямахте отговор на този въпрос. За нея нямаше живот без музика. Хората в градчето не очакваха от нея нищо друго, освен да им свири и пее. Те бяха доволни от нея и тя от тях.

– Ела с мен – помоли тихо Рейн. – Трябва да измислим нещо.

Тя го последва със сведена глава. Не смееше да погледне хората, които срещнаха по пътя си. Никога не беше изпитвала върху себе си гнева и омразата на ближните си. Трябваше първо да свикне с това чувство.

Щом влязоха в шатрата, Рейн заговори решително:

– Утре ще напуснем тази гора.

– Да я напуснем? Ние? Не те разбирам.

– Хората са отровени. Някой ги настройва срещу теб, а това означава, че лагерът вече не може да бъде убежище за теб. Не мога да те

закрилям във всяка минута от деня, но не мога и да допусна да ти сторят зло. Затова утре сутринта ще напуснем тази гора.

Клариса, която усещаше омразата на хората в лагера през тънките стени на шатрата, нямаше сили да го слуша.

– Ти не бива да напускаш гората – прошепна страховито тя. – Кралят ще заповяда да те хванат.

– Да върви по дяволите кралят! – изсъска ядно Рейн. – Не мога да стоя тук и да умирам от страх, че някой от онази паплач ще се нахвърли върху теб и ще те разкъса. Ти се намиращ в много лошо положение, Клариса, и този път дори гласът ти не е в състояние да те спаси. Въпреки че не приличат на хора, нашите отлъчени са много по-интелигентни от конете, които омагьосваш с песните си. Те ще сторят всичко, за да ти навредят. И не само това.

Най-после Клариса започна да се вслушва в думите му.

– И ти ще тръгнеш с мен?

– Разбира се. Да не мислиш, че ще те оставя сама? Ти няма да преживееш и един ден в големия свят. Нямах представа за коварството на хората.

Сълзи замъглиха очите ѝ.

– Защото и другите хора ще открият каква съм, нали? Че съм суетна, нахална личност, която мисли само за себе си?

– Клариса, ти си само едно сладко дете, което се тревожи за мен.

– Кой би могъл да ти откаже любовта си? – попита просто тя. – Ти имаш повече доброта в малкия си пръст, отколкото аз в цялото си тяло. А сега рискуваш да те заловят и да те бутнат в затвора, за да ме спасиш.

– Ще те отведе в дома на брат ми и...

– И Гевин ще рискува гнева на краля, като приюти под покрива си жена, търсена за черна магия и кражба? О, Рейн, ти си готов да изложиш на опасност цялото си семейство заради мен! Толкова ли ме обичаш?

– Да.

Клариса го погледна изпитателно. В очите му светеше безкрайна любов, но това прозрение не я изпълни с радост, а ѝ причини болка.

– Остави ме сама – прошепна тя. – Трябва да помисля.

Рейн вдигна платнището и я проследи със загрижен поглед. Когато грехката ѝ фигура се скри между дърветата, той махна с ръка на Джослин и младият музикант тръгна предпазливо след Клариса.

Докато крачеше към реката през тъмната гора, мислите се надпреварваха в главата ѝ. Щом излезе на брега, тя седна на един камък и се загледа в блещукащата вода.

– Излез от храстите, Джос! – извика след малко тя. – Не те бива за преследвач – допълни потиснато тя, когато момъкът приседна до нея. – Рейн ли ти заповяда да ме проследиш?

Джос не каза нито дума.

– Сигурно е решил да ми назначи охрана – въздъхна Клариса. – Не ме оставя без наблюдение нито за минута. Страх го е, че онези ще ме пребият от бой.

– Не си сторила нищо лошо.

– Прав си. Не съм откраднала вещите им, но не съм сторила и нищо добро. Виж какво прави Рейн. Сега можеше да си седи някъде във Франция и да се забавлява, а той предпочете да остане в тази дяволска гора и да помага на обезправените. Той ги закриля, грижи се за прехраната им, обучава ги да си служат с оръжие. За главата му е обявена награда и той е принуден да се крие тук, въпреки че семейството му има нужда от него. Сестра му беше изнасилена и се самоуби и за да се пребори с мъката си, той работи по цял ден и не си дава нито минута почивка.

– Рейн е добър човек.

– Той е съвършен – поправи го Клариса.

– Чуй ме, мила – помоли тихо Джослин и сложи ръка на рамото ѝ. – Рейн ще те пази от отлъчените и ако той не може да бъде близо до теб, ще бъда аз. Любовта към теб му помогна да преодолее мъката си.

Джос знаеше, че тя е жена! Всъщност, това не биваше да я изненадва.

– Може би си прав, но аз се съмнявам, че любовта му към мен е полезна за него. Аз не струвам нищо в сравнение с него. Преди малко ми каза, че утре ще напуснем тази гора и ще яздим цял ден през откритото поле, за да ме заведе при семейството си. Дори не помисли, че гневът на краля го преследва навсякъде! Защо иска да напусне това сигурно убежище, след като много добре знае, че рискува затвор или дори смърт, ако продължава да ме защитава?

Джослин не намери какво да ѝ отговори.

– Нищо ли няма да ми кажеш? Няма ли да ме успокоиш поне малко, че животът на Рейн не е застрашен от връзката му с мен?

– Ако напусне гората, Рейн ще се изложи на голяма опасност – проговори предпазливо Джос. – Той е известен по цяла Англия, а и фигурата му не е от тези, които не се набиват в очи.

Клариса въздъхна с болка.

– Нима мога да допусна този страшен риск?

– Какво си намислила? – попита остро Джос.

– Ще избягам сама. Не мога да остана тук и да натоваря Рейн с грижата за безопасността си. Той не може да тръгне с мен, няма да му позволя. Ще си тръгна сама.

Смехът на Джослин я стресна до смърт.

– Ти да не мислиш, че Рейн Аскот ще се съгласи с плана ти и ще подвие опашка като куче? Ти ще му кажеш, че възнамеряваш да напуснеш лагера сама, и той ще се сбогува с целувка и с пожелание за всичко добро!

– Готова съм за борба.

– Стига толкова, Клариса! – засмя се отново Джослин. – Рейн ще те хвърли на гърба на коня си и ще те изведе от гората. Можеш да крещиш, колкото си искаш, но изходът на борбата ще решат мускулите, не думите.

– Прав си – прошепна унило Клариса. – О, Джос, какво да сторя? Той не бива да рискува живота си заради мен!

– Обичай го – отговори спокойно Джос. – Това е всичко, което желае той. Иди с него, остани до него. Бди над него и не му позволявай да върши глупости.

Клариса скочи от камъка, на който седеше, сложи ръце на хълбоците си и очите ѝ засвяткаха от гняв.

– И какво ще правя, когато го убият заради мен? Ще държа студената му ръка и ще пея тъжни песни? Сигурна съм, че ще напиша великолепна музика, и всички ще плачат и ще разберат колко сме се обичали. Не! Не обичам смъртта. Искам ръцете му да останат топли и да ме милват – или да милват друга жена, но само да са живи! Бих върнала Рейн дори на Бланш, отколкото да го видя мъртъв в краката си.

– И какво ще направиш, за да остане тук? – попита тихо Джослин.

Клариса седна отново.

– Не знам. Трябва да измисля какво да му кажа, за да го задържа в гората. Може би нещо обидно за семейството му...

– Рейн ще ти се изсмее в лицето.

– Ще му кажа, че е... – Не ѝ хрумна нито една обίδα, подходяща за случая. Толкова често го беше наричала с какви ли не имена, че той вече не се трогваше от нищо. Не знаеше как да го нарани. – О, Джос! – прошепна отчаяно тя. – Какво да правя? Трябва да предпазя Рейн от самия него. Ако напусне гората, веднага ще тръгне да гони Чатауърт. Кралят скоро ще узнае и тогава... Не мога да го допусна! Какво да правя?

Мина доста време, преди Джослин да отговори.

– Ела в леглото ми.

Клариса го погледна смаяно. Не можеше да проумее смисъла на думите му.

– Какво говориш? Тук става дума за сигурността на човека, който отива на смърт заради мен, а ти се опитваш да ме примамииш в леглото си! Ако искаш жена, трябва само да протегнеш ръка и всички уличници в лагера ще полудеят от радост. И без това те следват с изплезени езици. Защо не вземеш Розамунд? Убедена съм, че тя няма да откаже.

– Стига толкова, Клариса – усмихна се Джослин и сложи ръка на рамото ѝ. – Престани да ме нападаш и се опитай да ме изслушаш. Ако наистина искаш Рейн да остане тук, знай, че не можеш да разчиташ нито на крясъци, нито на сериозни аргументи. Трябва да действаш. Той не те познава достатъчно добре и още не ти се доверява напълно. Всъщност, аз мисля, че мъжете изобщо трудно се доверяват на жените. Ако те залови с друг мъж, Рейн ще бъде смъртно обиден и честта му ще бъде засегната. Ще те отблъсне и няма да се върне при теб дори ако пуснеш в ход цялата сила на гласа си. Ще ти позволи да заминеш и ще остане на сигурно място в гората.

– Рейн ще ме намрази – прошепна горчиво Клариса. – Гневът му ще бъде страшен.

– Аз мислех, че ти си сериозно загрижена за безопасността му! Само преди минута каза, че би го върнала дори на Бланш, ако по този начин можеше да го спасиш от самия него. – Джос едва не се задави при произнасянето на омразното име. – Може би се надяваш, че по-късно, когато кралят му прости, ще можеш да се върнеш при него? Не се надявай, мила, такива неща стават само в приказките или в песните, които композираш. Ти си длъжна да посееш гняв и отвращение в душата му, за да можеш да напуснеш тази гора сама. Не разбираш ли!

– Искаш от мен да превърна любовта му в омраза – промълви с болка тя.

– Точно така. Нима си очаквала, че той ще стои под дърветата и ще ти маха за сбогом със сълзи на очи? – попита сърдито Джос. – Клариса, ти го обичаш твърде много, за да го нараниш така тежко. Остани тук и ще се опитаме да те опазим, докато кралят го помилва.

– Не, не, не! – изкрещя гневно тя. – Никой не би могъл да го опази от стрелите и мечовете на кралските войници. Даже тук, където е заобиколен от стражи, беше тежко ранен и едва не загина. Ако излезе от скривалището си, рискува да бъде убит. Какво може да бъде по-страшно от смъртта. – Тя скри лице в ръцете си и се разхълца неудържимо. – Как да го накарам да ме намрази? О, Джос, каква висока цена трябва да

платя!

– Какво искаш повече – живота или любовта му? Какво предпочитай – да седиш на гроба му и да го оплакваш или да знаеш, че е жив и се намира в обятията на друга жена?

– Тази представа за любовта е нова за мен. Знаеш ли, в този момент бих предпочела да го видя мъртъв, отколкото в прегръдката на друга.

Джос се опита да потисне усмивката си.

– Наистина ли желаете това?

– Не, разбира се, че не – отговори тихо тя. – Искам да бъде жив и здрав, но също така силно искам да остана с него.

– Трябва да избереш, Клариса. Нямах друг изход.

– Наистина ли смяташ, че той ще остане тук само ако аз... ако му изневеря с друг мъж?

– Не ми хрумва друго решение.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Но какво ще стане с теб, Джос? Рейн ще побеснее. Може да те убие.

Джос се покашля смутено.

– Ако искам да запазя живота си, ще се наложи да напусна гората заедно с теб. Няма да ми е приятно да се дуелирам с Рейн, след като съм спал с жена му.

– О, Джос! – въздъхна с болка Клариса. – Но това означава да разруша и твоя живот. Ти си търсен за убийство. Ами ако някой те познае?

Тя не забеляза как Джос се стърчи като от удар при тези думи. Той нямаше представа, че тя е запозната с историята му.

– Ще си пусна брада, а ти ще си останеш преоблечена като момче. Никой няма да ни познае. Ще пеем, ще свирим, ще обикаляме замъците на аристократите и ще печелим хляба си.

Панел непременно ще ме познае, помисли страхливо Клариса, но побърза да прогони тази мисъл. За първи път в живота си мислеше повече за друг, отколкото за себе си.

– Рейн преживя толкова страшни неща. Сестра му се самоуби, а сега и аз...

– Решавай, Клариса. Свали си жакета. Чувам, че Рейн идва насам.

– Сега ли? – попита стреснато тя. – Трябва ми поне малко време да помисля.

– Избирай – повтори настойчиво Джос. – Мъртъв и твой или жив и в безопасност в гората.

Клариса си представи мъртвото, безжизнено тяло на Рейн и

светкавично обви ръце около шията на Джос. Устните ѝ потърсиха неговите.

Джослин знаеше как да съблича светкавично жените и още не бе загубил това умение. Макар че Клариса носеше мъжки дрехи, той се справи с учудваща бързина. Преди да е успяла да си поеме въздух, и двамата бяха голи до кръста и се притискаха един в друг.

Джослин зарови ръце в гъстата ѝ коса, отметна главата ѝ назад и я зацелува като умиращ от жажда. Клариса не знаеше как да реагира. Пък и нямаше време да му се скара за тази разгорещеност, защото само след миг ръцете на Рейн ги сграбчиха, откъснаха ги един от друг и ги хвърлиха в тревата.

– Ще те убия – проговори дрезгаво Рейн и погледна втренчено падналия Джослин.

Клариса, все още упоена от силата, с която Рейн я запрати на земята, навлече бързо ризата си и като видя, че Рейн посяга към меча си, изрева с цялата сила на гласа си:

– Не! – Листата на дърветата затрепериха и по гърба ѝ покапа нощна роса. Господи, дай ми сили да издържа, помоли се безмълвно тя, стана и се изправи пред Джослин, за да го защити с тялото си. – Готова съм да пожертвам живота си за този мъж – заяви спокойно тя. Видя как се промени лицето на Рейн и сърцето ѝ спря да бие. Той я погледна невярващо, после в очите му блесна болка, примесена с гняв и ледена решителност. Клариса усети всички фази на промяната със сърцето си.

– Значи си ме правила на глупак... през цялото време? – попита тихо той.

– Мъжете са като музиката – отговори небрежно тя. – Не мога да живея само с един, както не мога да композирам само любовни песни или траурни меси. Трябва ми разнообразие. Не мога да се огранича в един вид и това важи както за музиката ми, така и за мъжете. Ти беше един могъщ, величествен хорал с цимбали и барабани, докато Джос е... – тя затрепка с ресници – ...той е мелодия за арфи и флейти.

Клариса беше готова да повярва, че Рейн ще се хвърли върху нея и ще ѝ откъсне главата. Може би така беше по-добре. Животът ѝ и без това губеше смисъла си. И в същото време тя се молеше с цялата си душа Рейн да не ѝ повярва. Нима наистина беше готов да приеме, че музиката е по-важна за нея?

– Махни се от очите ми – прошепна дрезгаво той, сякаш нямаше сили да извика. – Нека... нека новият ти приятел се грижи за теб. Не искам да те видя никога вече.

Той ѝ обърна гръб и се отдалечи с големи крачки. Без да мисли, Клариса хукна след него, но Джос я улови за рамото и я задържа.

– Какво друго би могла да му кажеш в този момент, освен истината? – попита спокойно той. – Остави го на мира. Скъсай пъпната връв. Чакай ме тук. Ще отида да взема дрехи и нещо за ядене и ще се върна. Какво да взема за теб?

– Нямам нищо – отговори беззвучно Клариса и седна на един камък. Беше толкова замаяна, че изобщо не забеляза отдалечаването на Джослин. Не беше способна да разсъждава разумно. Само седеше и чакаше завръщането му. Рейн ѝ повярва, защото знаеше, че тя държи много на музиката си, че цял живот се е занимавала само с музика. Хората в лагера бяха готови да повярват, че тя е крадец, и настояваха да я накажат. Но нима досега беше направила нещо наистина добро, с което да ги накара да повярват, че тя е добър човек и не е в състояние да ги измами?

– Готова ли си? – попита Джослин и тя го изгледа стреснато. Розамунд беше само безмълвна сянка зад гръба му.

– Много съжалявам, че трябва да напуснеш заедно с мен – прошепна отчаяно тя.

– Няма да говорим повече за това – отсече решително Джос. – Ще мислим само за бъдещето.

– Розамунд, ти ще се грижиш за Рейн, нали? Моля те, внимавай да се храни редовно и да не се преуморява.

– Рейн няма да ме слуша, както слушаше теб – отговори меко жената, докато очите ѝ търсеха Джослин.

– Целуни я – помоли тихо Клариса. – Ти поне можеш да покажеш открито любовта си. Не е нужно да я криеш.

Тя обърна гръб на двамата влюбени, но не преди да види как Розамунд се вкопчи отчаяно в Джослин. Когато най-после се сбогуваха и двамата тръгнаха на път, в погледа на мъжа се четеше безкрайно учудване.

– Тя те обича, глупчо – обясни сърдито Клариса и закричи бързо към края на гората.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клариса опря ръка на кръста си и се отпусна на обраслото с трева хълмче, което се намираще в непосредствена близост до пътя. Джос ѝ подаде чаша студена вода и тя му се отблагодари с топла усмивка.

– Най-добре е да ношуваме тук – каза той и огледа разтревожено хлътнолото, посивяло от умора лице на спътницата си.

– Не, Джос. Тази вечер трябва да свирим. Парите са ни нужни.

– Почивката ти е още по-нужна! – възрази раздражено той и приседна до нея. – Добре де, ти печелиш. Ти винаги печелиш. Гладна ли си?

Клариса го погледна и поглади корема си, който издуваше вълнената дреха. Лятната горещина и безкрайното ходене бяха ужасно уморителни.

Бяха минали повече от четири месеца, след като двамата напуснаха гората, и през това време бяха постоянно на път. Отначало ходенето не ги изморяваше. И двамата бяха силни и здрави. Навсякъде посрещаха с радост добрите музиканти. Ала след един месец Клариса се разболя. Непрекъснато повръщаше и хората отказваха да пътуват с тях, защото мислеха, че момчето е нападнато от незнйна болест. Клариса се изтощи толкова много, че едва можеше да ходи.

Останаха една седмица в малко селце. Джослин отиваше всеки ден пред градската порта и пееше за пари. На обед Клариса му носеше хляб и сирене и той не можеше да се начуди на промяната, която беше станала с нея за толкова кратко време. Изглеждаше му по-нежна, по-женствена, дори по-красива. Беше силно привързан към нея, но я обичаше не като мъж, а като брат. Не убягна от вниманието му и промяната в походката ѝ. Докато преди подскачаше и подтичваше като момче, сега тя ходеше бавно, поклащаше хълбоци, подчертаваше женствеността си. Освен това беше започнала да пълнее.

Най-после Джос разбра какво не е наред с Клариса: тя носеше под сърцето си детето на Рейн. Когато остави кошницата до нея, той избухна в луд смях. Ако бяха сами, щеше да я вдигне във въздуха и да я завърти около себе си.

– Ще ти бъде в тежест – прошепна Клариса, но очите ѝ блестяха. Преди Джос да е успял да отговори, тя продължи възбудено: – Как мислиш, дали детето ще прилича на Рейн? Ще бъде ли много дръзко от моя страна, ако помоля Бога да ми прати бебе с трапчинки?

– Остави молитвите. Сега трябва да съберем пари, за да ти купим женски дрехи. Ако продължа да пътувам с бременно момче, сигурно няма да се радвам още дълго на живота.

– Ще ми е приятно да облека отново рокля – промърмори замечтано Клариса. Мека, красива рокля, с която щеше отново да заприлича на жена.

Щом се отърва от страха, че Клариса боледува от някаква странна болест, Джослин реши, че могат да обикалят и господарските къщи, за да пеят и свирят. А откакто откри, че не е загубила изцяло Рейн, Клариса беше в много по-добро настроение. Тя говореше постоянно за бебето, как ще изглежда, дали ще е момиче, ще наследи ли чертите на Рейн. Джос ѝ отвръщаше със смях, че могат само да се надяват малката да не наследи и великанския ръст на баща си.

Младият музикант никога не се сърдеше на безкрайните ѝ тиради. Напротив, радваше се, че Клариса вече не прекарва дните си в мрачно мълчание, както в първите седмици след напускането на гората. Нощем, когато спяха на сламениците в голямата зала на къщата, където им даваха подслони, той я чуваше да плаче, но денем тя никога не споменаваше тъгата си.

Веднъж двамата свиреха и пяха в голям господарски дом, който принадлежеше на един от братовчедите на Рейн. Клариса не продумаше нито думичка през цялата вечер, но Джос буквално усещаше как беше наострила уши да чуе нещо ново.

Джослин успя да омае с красотата си съпругата на братовчеда и тя му разказа всичко, което се беше случило напоследък. Рейн продължаваше да живее в гората. Крал Хенри бе загубил най-големия си син и тъгата го беше накарала да забрави благородниците, които бе проклет. Той се тревожеше много повече за снаха си Катарина, принцесата на Арагон, отколкото за враждите между лордовете. Затова и не обръщаше внимание на молбите на Гевин и Джудит да накаже Роджър Чатауърт за убийството на Мери. Отговаряше им, че лорд Чатауърт не е убил сестра им, а само я е насиллил. Самоубийството беше смъртен грях в очите на църквата и крал Хенри се придържаше твърдо към това схващане.

Другата новост беше, че през юли Джудит Аскот бе родила син, а само месец след това вторият брат Стивън също се бе сдобил с първороден син. Братовчедите все още не можеха да простят на Стивън, че е приел шотландско име и живее като шотландец.

Джослин разказа новостите на Клариса и тя го изслуша жадно.

– Радвам се, че не съм при него – промълви тихо тя, докато

настройваше лютнята си. – В семейството му гъмжи от високопоставени дами, а аз съм само дъщеря на адвокат. Ако бях останала с него, никога нямаше да ме направи своя съпруга. Никой нямаше да ме приеме в дома си, макар че някои от дамите, които съм имала възможност да опозная, са чиста проба уличници. Рейн има нужда от топлина, от нежност...

Джослин се опита да я убеди, че ако носи красиви копринени рокли, никой няма да я различава от благородните дами, но Клариса упорито отказваше да му повярва. Той знаеше, че тя страда не само от раздялата с Рейн, но и от омразата, с която се отнасяха към нея отлъчените в гората.

Месеците минаваха и Клариса ставаше все по-спокойна и замислена. Джос имаше чувството, че тя възприема все по-съзнателно света, който ги заобикаляше. Понякога, макар и не често, тя преставаше да се упражнява, за да помогне на другите във всекидневната им работа. Когато обикаляха страната, двамата предпочитаха да пътуват с други хора, защото опасността от разбойници беше много голяма. Често се случваше Клариса да води децата на разходка или да ги забавлява с песни, за да осигури малко отдиш на майките им. Веднъж тя сподели вечерята си с един беззъб стар просяк. Друг път приготви ядене за един мъж, докато жена му лежеше под съседното дърво и раждаше осмото им дете.

Хората приемаха жестовете ѝ с искрена благодарност. Така двамата печелеха приятели във всяко място, през което минаваха. Веднъж едно дете подари на Клариса букетче полски цветя и очите ѝ овлажняха от радост.

– Това означава много за мен – прошепна трогнато тя и притисна букетчето до гърдите си.

– Малката те възнагради, защото вчера ѝ помогна. Хората тук те харесват. – Джос посочи спътниците им.

– Значи не само заради музиката... – промълви замислено Клариса.

– Какво?

– Хората тук не ме харесват само заради музиката ми. Аз им дадох нещо, което няма нищо общо с музиката.

– Ти им даде нещо от себе си.

– О, да, Джос – усмихна се тя. – Опитвам се да правя неща, които са трудни. Пеенето е толкова лесно.

Беше вече август и детето, което Клариса носеше под сърцето си, я изморяваше все повече. Тя ходеше все по-бавно и Джос непрекъснато ѝ

напомняше, че трябва да се установят някъде, докато се роди бебето.

– Готов ли си? – попита с мека усмивка тя и се изправи. – Ако побързаме, ще пристигнем в замъка малко преди да се стъмни.

– Нека да останем тук – помоли Джос. – Имаме си храна.

– Наистина ли искаш да пропуснем годежа на онази красива млада дама? Не забравяй, че там ни чака богато наредена маса и за да спечелим пари, ще ни е достатъчно само да изпеем един възторжен химн за красотата и богатството на наследницата. Дано този път бъде наистина красива! Последната беше ужасна и трябваше да изповядам на свещеника, че съм лъгала най-безобразно в песента си.

– Клариса! – проговори укорно Джос. – Може би дамата е била вътрешно красива.

– Само ти би помислил подобно нещо. Но с твоето лице можеш спокойно да си позволиш малко великодушие. Нали видях как майката на грозното момиче те поглъщаше с поглед. Направи ли ти предложение след изпълнението ни?

– Задаваш прекалено много въпроси.

– Джос, не бива да се държиш настрана от живота. Няма нищо лошо, че жените те харесват. Констанс е мъртва.

Трябваше да мине много време, докато Клариса успее да убеди спътника си, че трябва да й разкаже за жената, която беше обичал.

Джослин издаде брадичката си по начин, който даде на Клариса да разбере, че няма желание да говори за себе си. Нейните проблеми бяха общи проблеми, но неговите си бяха само негови.

– Е, ще ти призная, че нито една от жените, които сме срещали досега, не е красива и мила като Розамунд. Само да не беше знакът на дявола. Този отвратителен белег не позволява на хората да видят колко е красива. Питам се дали белегът ѝ наистина е дар от сатаната.

Джослин я погледна остро.

– Той е по-скоро знак за Божията милост, защото тя е добра, мила, страстна жена.

– Страстна ли? – попита невинно Клариса, преди Джос да се обърне.

– Ставаш жестока, Клариса – прошепна той.

– Не съм жестока. Само исках да ти покажа, че не бива да се криеш от света. Не се затваряй в себе си, Джос. Ти си щедра душа. Толкова много можеш да дадеш на хората.

Джос я погледна със студени очи.

– Рейн не е тук, защо тогава не намериш друг, когото да обичаш?

Виждал съм много мъже, от благородници до оборски ратаи, да те заглеждат. Сигурно биха те взели дори с бебето в корема ти. Защо не се омъжиш за някой търговец, който ще даде дом на детето ти и ще те прегръща всяка нощ?

След тази внезапна атака Клариса остана дълго време мълчалива.

– Прости ми, Джос – проговори най-после тя. – Надявах се, че Розамунд ще успее да замести Констанс. За съжаление сега разбирам, че това е невъзможно.

Джослин ѝ обърна гръб, защото не искаше да ѝ покаже лицето си. Много нощи наред беше сънувал Розамунд, не Констанс. Розамунд, толкова тиха, винаги молеща за извинение, че съществува. Тази жена живееше в спомените му, но не като тихата, мекосърдечна лечителка, която бе опознал в лагера, а като жената, която го целуна за сбогом. За първи път след смъртта на Констанс в сърцето му припламна искра. Той беше имал много жени, но след смъртта на Констанс ги любеше без сърце и душа. Нито една жена не бе успяла да се приближи до него. Само в момента, когато държеше Розамунд в прегръдката си, бе усетил истинска страст, силно желание, искрен интерес към човека до себе си.

Джос улови Клариса за ръка и двамата тръгнаха към замъка, който се издигаше на близкия хълм. Стара постройка с висока кула, чиято мазилка се лющеше. Клариса разбра, че пак ще нощуват в помещение, където духа, и се намръщи. През последните месеци от пътуването им бе събрала достатъчно опит с благородническите семейства. Най-учудващото беше, че благородните дами разполагаха с по-малко свобода, отколкото например гражданките. Беше видяла не една или две дами със синьо под очите, очевидно бити от съпрузите си. Беше видяла слаби, подли благородници, презирани и мамени от жените си. Беше видяла влюбени двойки и други, които се мразеха, разкошни домакинства, развратни съпрузи и твърде малко домове, в които цареше любов и уважение. Постепенно беше стигнала до заключението, че благородниците имат проблеми, много подобни на онези на нисшите съсловия в родното ѝ градче.

– За какво мечтаеш?

– Мисля за родния си град. Израснах в мирна и спокойна обстановка. Сега ми се иска да не бях чак толкова музикална, защото музиката ме отдели от проблемите на обикновените хора. Тя ми дава чувството, че нямам постоянно място в света.

– Мястото ти е там, където се чувстваш добре.

– О, Джос – проговори трогнато Клариса, – аз не заслужавам нито

теб, нито Рейн. Много се надявам, че един ден ще направя нещо полезно, за да ви докажа, че струвам поне малко.

– Ти съзнаваш ли, че всеки ден заприличваш все повече на Рейн, особено в приказките?

– Сериозно ли говориш? – засмя се тя. – Дано успея да възпитам детето му така, че да стане поне наполовина добро като него.

Когато приближиха портата на стария замък, те бяха принудени да отстъпят пред непрестанно стичащите се тълпи. Най-последно им разрешиха да влязат. Годежът беше между две могъщи фамилии, затова и гостите бяха многобройни, а развлеченията разнообразни.

Джос сложи ръка на рамото ѝ, за да я предпази от блъсканицата, и я поведе през тълпата.

– Вие ли сте певците? – извика една едра жена и махна на Клариса.

Младата жена кимна и огледа с нескривано възхищение тъмните коси на непознатата, стегнати в златна мрежа, както и великолепната рокля.

– Следвайте ме.

Двамата изкачиха с мъка витата стълба към голямото кръгло помещение в кулата, където десетина жени се разхождаха разтревожено напред-назад и кърсеха ръце. В средата стоеше великолепно нагиздена млада жена, която хълцаше и ридаше.

– Ето я – обади се една жена близо до Клариса.

Тя вдигна очи и видя насреща си ангелско лице с руси коси, сини очи и мила усмивка.

– Аз съм Фиона Чатауърт.

При това име очите на Клариса се разшириха, но тя не каза нищо. Фиона продължи със засилващо се нетърпение:

– Боя се, че годеницата умира от страх. Смяташ ли, че ще успееш да я успокоиш, за да можем да слезем долу?

– Ще се опитам.

– Ако не можеш, ще се наложи да ѝ ударя един шамар и да изчакам да премине истерията.

Клариса се усмихна. Думите не бяха подходящи за тази жена с ангелско лице. Изглеждаше толкова сладка и мила, а говореше като уличен хлапе.

– Защо е толкова уплашена? – попита тя, за да реши каква мелодия да запее.

– Защото се страхува от живота. От мъжете. Кой знае? И двете идваме право от манастира, а Изабел твърди, че отива на ешафода.

– Може би годеникът...

– Той е кротък – прекъсна я пренебрежително Фиона. Погледът ѝ се устреми към Джослин, който я зяпаше с неприкрито възхищение. – И двамата сте достатъчно красиви и зайчето няма да се уплаши още повече – установи доволно тя. Изабел захълца отново и тя се втурна да я подкрепи.

– Много ми е жал за момичето – прошепна съчувствено Клариса, – но приятелката му е същинска буря. Никога не бях виждала жена като нея.

– А аз се моля никога вече да не я срещна – засмя се Джос. – Тя ни повика тук. Дано небето се смили над мъжа, който посмее да не ѝ се подчини. Макар че...

Клариса го погледна и откри в очите му дяволит блясък.

– Ако не изпълниш желанието ѝ, тя ще те завлече за косата.

– Няма да пожертвам косите си – усмихна се Джос. – Проклет да бъде, ако не се покора на волята ѝ!

Преди Клариса да е успяла да отговори, Джос я бутна към плачещата годеница. Трябваше им цял час, преди младата жена да се успокои, и през цялото това време Фиона Чатауърт се разхождаше нервно пред прозореца и от време на време измерваше с гневен поглед хълцащата си приятелка. Веднъж отвори уста да каже нещо, но Клариса се уплаши, че думите ѝ ще разрушат онова, което тя и Джос бяха постигнали с толкова усилия, и запя с пълен глас, за да я заглуши.

Когато Изабел най-после се овладя дотолкова, че да може да се покаже пред гостите, слугините я заобиколиха и я поведоха по стълбата. Клариса и Джос останаха сами с Фиона Чатауърт.

– Добре се справи – заговори с признателност Фиона. – Имаш великолепен глас. Освен това личи, че си получила добро образование.

– Имах двама чудесни учители – отговори скромно Клариса.

Фиона погледна втренчено младия мъж, сякаш искаше да проникне до дъното на душата му.

– Виждала съм ви вече някъде.

– Познавах снаха ви Лилиан – отговорих меко младият мъж.

Очите на Фиона се вледениха.

– Да, спомних си – промърмори тя и измери Джос от главата до петите с кратък, безрамен поглед. – Ти си точно от нейния тип. Макар че тя се задоволява с всякакви мъже...

– Как са братята ви? – попита предизвикателно Джос.

Фиона го погледна пронизващо и Клариса спря да диша.

Ами ако тази млада жена знаеше кой е убил Едмънд Чатауърт?

– Брат ми Брайън напусна общия ни дом – отговори съвсем спокойно-но Фиона. – Никой не знае къде се е скрил. Носят се слухове, че някой от онези отвратителни Аскотови го държи в плен.

Джос стисна до болка рамото на Клариса, за да ѝ попречи да заговори.

– А Роджър? – попита той.

– Роджър е много променен. Ако най-после си задоволил любопитството си, мисля, че е крайно време да слезеш долу. Гостите имат нужда от развлечения. – Тя се обърна и леко прошумоля с полите си на излиза-не от стаята.

– Отвратителните Аскотови! – изкрещя невъздържано Клариса веднага щом вратата се затвори зад гърба на Фиона. – Брат ѝ изнасили сестрата на моя Рейн, а тя смее да ругае семейството му!

– Успокой се, Клариса. Не можеш да се мериш с жена като Фиона Чатауърт. Тя ще те погълне наведнъж, преди да се усетиш. Ти нямаш представа в каква обстановка е израсла тази млада дама. Брат ѝ Едмънд, който беше настойник на по-малките, беше подъл, коварен мъж. Виждал съм как Фиона му се противопоставяше дори в случаите, когато Роджър не смееше да си отвори устата. Тя обожава брат си Брайън. Сега е убедена, че Аскотови са го взели в плен, и гори от омраза.

– Но тя няма право да ги мрази! Чатауърт е виновен за всичко.

– Стига си викала! Хайде да слезем долу. – Той я изгледа остро. – И не смей да изпълняваш песни за враждуващи благородни семейства! Разбра ли ме добре?

Клариса кимна с неохота. Макар и трудно, щеше да съдържи обещанието си.

Беше вече много късно и повечето гости лежаха пияни по пода или по масите, когато един слуга пошепна нещо в ухото на мъжа, който седеше в един ъгъл. Мъжът се засмя доволно, стана и излезе навън, за да поздрави новопристигналите гости.

– Никога няма да повярвате, като ви кажа кой е тук – каза той на ездача, който слезе от коня си.

– Какво? Няма ли поне да ме поздравиш? – попита саркастично гостът. – Няма ли да ме попиташ добре ли съм пътувал? Слушай, Джон, не оставяй юздите да се влачат!

– Останах трезвен, за да ти го кажа. Надявам се, че това обяснение е достатъчно.

– Сериозно ли говориш? Това е истинска жертва. – Гостът остави

юздите на коня си в ръцете на един слуга. – Е, кое е толкова важно, та не може да почака, докато изпия няколко чаши вино?

– О, Панел, винаги си бил нетърпелив. Помниш ли онова малко пойно птиче от миналата зима? Момичето, което те цапна по главата?

Панел замръзна на мястото си и погледна приятеля си с искрящи от гняв очи. Ръцете го засърбяха да докосне грозния белег на челото си. След онази нощ в дома на Клариса той страдаше от силно главоболие. Макар че беше измъчвал до смърт няколко души от града, никой не можа да му каже къде е изчезнала вещицата. Всеки път, когато болката се забиваше в главата му като нажежена игла, той се кълнеше, че ще намери злосторницата и ще я осъди да гори на кладата.

– Къде е тя? – попита дрезгаво той.

Джон се изсмя доволно.

– В голямата зала. На всичкото отгоре е бременна. Пътува с едно хубаво момче и двамата пеят така сладкогласно, че просто не ти се вярва.

– Още ли продължават да пеят? А аз си мислех, че всички са заспали.

– Разбира се, че са заспали. Аз обаче отбелязах мястото, където нощуват птичката и придружителят ѝ.

Панел остана за момент неподвижен, обмисляйки следващата си стъпка. Когато влезе в града с приятелите си, за да намери Клариса, и тримата бяха пияни и не можаха да се справят със задачата си. Тази грешка не биваше да се повтаря.

– Дали някой ще ѝ се притече на помощ, ако се развика? – попита замислено той.

– Повечето гости са пияни и хъркат толкова силно, че дори ако избухне буре с барут, няма да се чуе.

Панел погледна старата, обрулена от дъждовете и бурите кула.

– Има ли затвор в замъка? Или поне място, където държат престъпниците, преди да ги предадат на палача?

– Защо да чакаме толкова дълго? Ще я вържем за един кол и на разсъмване ще я изгорим.

– Не, някои тук няма да харесат церемонията, а и кой знае как ще реагира кралят с меланхоличното си настроение. Ще го направим поумно. Имам един братовчед, който ръководи съдилището недалеч оттук. Ще затворим онази малка мръсница в подземие, после ще поговоря с братовчед си и когато се върна, ще организираме съдебен процес Така ще я изгорим законно. А сега ми покажи къде е.

Клариса спеше неспокойно. Опитваше се да се намести по-удобно, но коремът ѝ пречеше. Изведнъж до ухото ѝ достигна ужасяващ шепот. Гласът, който не бе забравила и никога нямаше да забрави, изпрати ледени тръпки по гърба ѝ и косите ѝ настръхнаха.

– Ако искаш жалкият ти съучастник да остане жив, не говори и не мърдай – проговори гласът.

В същия момент в гърлото ѝ се опря студеното острие на нож. Нямаше нужда да отваря очи, за да види подигравателната физиономия на Панел над лицето си. Зловещият образ месеци наред я преследваше в сънищата ѝ.

– Мислеше ли за мен, сладурче? – попита той и лицето му беше съвсем близо до нейното. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. – Защо даде на друг онова, което отказа на мен? Затова ще умреш.

– Не – прошепна Клариса и ножът поряза шията ѝ.

– Ще дойдеш ли с мен или предпочиташ да забия ножа в гърлото ти?

Клариса разбра какво възнамеряваше той. Джослин спеше недалеч от нея. Дишането му беше дълбоко и равномерно. Очевидно не усещаше заплашващата го опасност.

– Ще дойда с теб – отговори тихо тя.

Трепереща и твърде уплашена, за да пролива сълзи, Клариса се надигна от сламеника си и острието на ножа отново одраска гърлото ѝ. Не ѝ беше лесно да намери пътя между прострениите по пода тела. Всеки път, когато се спъваше, Панел извиваше ръката ѝ на гърба и тя стискаше здраво зъби, за да не изпищи от болка.

Когато стигнаха до тъмната каменна стълба, която водеше в подземие, мъжът я блъсна толкова силно, че тя се удари в стената и полетя надолу. Едва след няколко стъпала успя да се задържи на краката си и спря за момент, сложила ръка на корема си, за да защити нероденото. Едва успя да си поеме дъх, когато Панел я блъсна наново.

– Върви напред – изръмжа грубо той.

Клариса успя да слезе по стълбата без повече падания. Помещение-то, в което я отведе Панел, беше студено и мрачно, с нисък таван, пълно с бъчви и чували с храна. Тя чу скърцане на панти и се обърна стреснато. Панел стоеше пред тежка врата, зад която зееше черна дупка.

– Влез тук – заповяда той.

– Не! – изплака тя и се дръпна назад, защото малката странична килия беше още по-страшна. Опита се да избяга, но не успя да намери пътя между многото препятствия. Мъжът я сграбчи за косата и я захвърли

в мрака.

Клариса се сви в един ъгъл, заобиколена от черен студ. Чу затварянето на вратата и спускането на тежкото желязно резе. Когато и последният лъч светлина изчезна и килята потъна в дълбок мрак, тя захълца отчаяно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите часове бяха истински кошмар за нея. Отникъде не проникваше светлина и дори след час тя не можеше да види ръката пред очите си. Остана в ъгъла, където я бе запрятил Панел, неспособна да се раздвижи. Страхът я сковаваше.

Макар че не виждаше нищо, тя чуваше шумовете на насекомите по стените и пода и тези шумове звучаха силно и опасно. Когато най-после се освободи от обхваналото я вцепенение, нещо прошумоля по меката ѝ кожена обувка и тя изпищя задавено. Скочи от пода и започна да опипва камъните на стената.

– Успокой се, Клариса – проговори високо тя и гласът ѝ отекна в ниския таван. Скоро щеше да се развидели и Джос щеше да я потърси – ако онези не го бяха убили! Не, тя не биваше да се надява, че някой ще дойде да я освободи от затвора ѝ. Трябваше сама да потърси възможност за бягство. Внимателно, протегнала ръце напред като слепец, тя направи крачка встрани и едва не се прекатури върху една дървена пейка. Коленичи и опипа предпазливо пейката, зарадвана, че усеща очертаванията ѝ. Когато свърши с изследването на пейката, отиде до стената и се приближи опипом към вратата. Блъсна я с цялата си сила, но все едно, че се удари в каменна стена. Дебелият дъб не помръдваше.

Килията ѝ беше около шест квадратни метра, с каменни стени, мръсен под, без легло, само с дървената пейка. На вратата нямаше прозорче, през процепите не проникваше нито лъч светлина. Ниският таван ѝ позволи да опипа всеки сантиметър. Когато свърши обиколката си, цялата беше покрита с паяжини и от очите ѝ течаха горчиви сълзи. Разгневена на слабостта си, тя се опита да почисти паяжините от лицето и дрехата си, като не спираше да проклина Панел и съучастниците му.

Минаха няколко часа, преди да седне на пейката. Чувстваше се изтощена до смърт. Вдигна колене към тялото си и облегна глава на стената. Помилва успокоително корема си, защото бебето я риташе болезнено в ребрата, а когато то се размърда още по-силно, започна да му пее. Постепенно то се успокои, а с него и Клариса.

Над главата ѝ се чуваха стъпки и тя разбра, че затворът ѝ е точно под голямата зала. Някъде там горе беше Джослин и се опитваше да я намери. Тя се замисли по какъв начин би могла да избяга. Потърси нещо, с което да запали огън и по този начин да си проправи път към

свободата. После си каза, че преди огънят да прогори тежката дъбова врата, тя отдавна ще се е задушила от дима.

Когато вратата се отвори с трясък, тя се уплаши до смърт и едва не падна от пейката. Някой внесе запалена свещ и едва не я ослепи след часовете, прекарани в пълен мрак.

– Ето къде си била – проговори гласът на Фиона Чатауърт.

Клариса забрави произхода си и се втурна да прегърне спасителката си.

– Господи, Фиона, толкова се радвам, че дойдохте! Как ме намерихте?

Фиона отговори на прегръдката ѝ.

– Джослин дойде при мен. Направил го е онзи идиот Панел, нали? Този подлец не заслужава да стъпва по Божията земя. А сега да се махаме отук, преди да се е върнал.

– Закъсняхте – обади се възбуден мъжки глас от вратата и двете жени отскочиха уплашено. – Ти не си се променила ни най-малко, Фиона – продължи мъжът със смесица от гняв и подигравка в гласа. – Продължаваш да раздаваш заповеди.

– А ти, Панел, не си се отказал да късаш крилицата на нещастните пеперуди. Какво ти е сторила тази жена? Сигурно е отказала да ти се отдаде, както би сторила всяка жена с малко разум в главата си.

– Езикът ти е прекалено остър, Фиона. Ако имах време, щях да те науча на по-добри обноски.

– Както се опитаха и много други мъже преди теб, нали? – изфуча сърдито Фиона. – Ти се боиш от мен, Панел, защото знаеш, че казвам истината. Махни се от пътя ми. Дошла съм да освободя тази жена и няма да се стресна от подлите ти игрички. Потърси си друга, за да се забавляваш. Тази жена е под моя защита.

Мъжът застана пред вратата, за да не им даде възможност да избягат.

– Прекаляваш! – изсъска Фиона. – Да не ме мислиш за някоя безпомощна слугиня? Ако ми сториш нещо, брат ми ще ти откъсне главата.

– Роджър е твърде зает с интригите си срещу Аскотови и не е способен да мисли за нищо друго. Както чувам, не е престанал да се налива с вино, откакто сладкият, верният, сакатият Брайън е избягал от родния дом и обикаля света, за да излива мъката си.

Клариса не видя малката кама, която Фиона извади от ножницата на колана си, но Панел я забеляза. Той отскочи настрана, сграбчи Фиона за рамото и я привлече към себе си.

– Искам да те усетя с тялото си, Фиона. Запазила ли си малко от огъня си и за леглото ми?

Клариса разбра, че това е шансът ѝ да избяга. На стената вляво от нея висеше връзка ключове. Тя я откачи с бързо движение, замахна и я хвърли срещу Панел. Улучи го право в слепоочието.

Панел пусна Фиона и политна назад. Опипа ръка на челото си и погледна невярващо кръвта, която намокри пръстите му. Преди да е успял да се осъзнае, Фиона и Клариса вече тичаха нагоре по стълбата.

Все пак мъжът успя да събере сили, сграбчи полата на Фиона и я дръпна с такава сила, че тя се свлече надолу по стъпалата и се удари в гърдите му.

– Не бива така, скъпа Фиона – заговори в ухото ѝ той, стисна я здраво за кръста и посегна към гърдите ѝ. – Знаеш ли откога чакам този миг...

Клариса видя, че Панел е посветил цялото си внимание на Фиона и тя може да избяга, но в същия момент разбра, че не е в състояние да изостави спасителката си. Панел беше твърдо решен да я изнасили. Не ѝ остана нищо друго, освен да се хвърли върху двамата с цялата си тежест.

Панел полетя към стената, без да изпуска Фиона. Клариса се претърколи настрана, притискайки корема си, за да опази бебето, Фиона не закъсня да се възползва от удобния случай и заби лакътя си в ребрата на Панел. Мъжът изкрещя от болка и я пусна. Тя сграбчи малката дъбова бъчва и я стовари с все сила върху главата му.

Бъчвата се разтроши на парченца и по лицето на мъжа потече червено вино. Панел рухна тежко на мръсния под и загуби съзнание.

– Жалко за доброто вино – промърмори презрително Фиона и улови ръката на Клариса. – Надявам се, че бебето не е пострадало?

– Не, постарах се да го запазя от удара.

– Много ти благодаря – усмихна се Фиона. – Можеше да избягаш, но остана да ми помогнеш. Как да ти помогна?

– Не бързайте толкова – обади се развеселен мъжки глас от вратата.

Двете жени се обърната стреснато и се озоваха пред едър мъж с изваден меч.

– Много съжалявам, че попречих на разговора ви, но ако не се опитате да свестите приятеля ми, и то бързо, ще се наложи да ви прониза с меча си.

Фиона реагира първа. Втурна се от дясната страна на тъмнокосия мъж, за да си проправи път към вратата.

– Мини отляво, Клариса – извика тя. – Той не може да ни нападне едновременно.

Клариса я послуша и се втурна наляво. Мъжът въртеше глава като побеснял бик, за да държи под око и двете жени. Жалният стон на Панел го накара да се втурне към приятеля си. В същия момент Клариса се затича към стълбата и мъжът се принуди да отстъпи назад, за да им препречи пътя.

– Триста дяволи! – изрева Панел и разтърси глава, за да прогони замайването. – Ще ми платиш за това, Фиона – изсъска ядно той. – Не я пускай, Джон. И двете са вещици. Денят, в който е била създадена жената, е нещастие за мъжете.

– Ти изобщо нямаш представа какво значи да си жена – отговори подигравателно Фиона. – Нито една жена, която струва нещо, не би те допуснала близо до себе си.

Панел се надигна залитайки и огледа недоволно изцапания си жакет. Изведнъж се разсмя тържествуващо и погледна втренчено Фиона. В погледа му светна злобна радост.

– Вчера, докато яздех насам, минах покрай лагера на Майлс Аскот. – Той се ухили зарадвано, като видя как Фиона се скова цялата при произнасянето на името Аскот. – Питам се дали Майлс би приел красива гостенка като теб... Чух, че толкова побеснял от смъртта на сестра си, та брат му трябвало да го изпрати на някакъв далечен остров, за да не избие цялото семейство Чатауърт.

– Брат ми ще го стъпче като въшка – отговори презрително Фиона. – Онези Аскотови...

– Пощади ме с премъдростите си, Фиона. Нима не знаеш, че Роджър Чатауърт е нападнал Стивън Аскот в гръб?

Фиона се хвърли върху него, готова да му издере очите, и Панел едва успя да се отдръпне.

– Чувал съм, че Майлс много обича жените и вече има поне дузина копелета. Сигурно ще му хареса да прибере в харема си и една красива девствена принцеса като Фиона Чатауърт, за да й направи поредното бебе.

– По-скоро бих умряла – отговори сериозно Фиона.

– И какво от това? Ще оставя Майлс да се разправя с теб. Искаше ми се аз да го направя, но първо трябва да свърша с онази там. – Той хвърли зъл поглед към Клариса, която не смееше да се помръдне. Мечът на Джон беше опрян в гърба ѝ.

– И как ще ме измъкнеш от замъка? – попита с усмивка Фиона. – Да

не мислиш, че ще ме завлечеш за косата през цялата зала и гостите на сватбата ще стоят и ще гледат?

Панел я погледна замислено, после обходи с поглед просторното подземие. Очевидно намери онова, което търсеше, защото на лицето му изгря доволна усмивка.

– Сигурен съм, че Майлс с удоволствие ще изпълни ролята на Цезар.

Фиона го погледна недоумяващо. Панел стисна болезнено ръката ѝ и я изви на гърба.

– Джон, ти внимавай за другата, а аз ще се погрижа за Фиона. Главата ме боли и нямам сила да се разправам и с двете.

– Внимавай, Панел – проговори предупредително Фиона. – Ако ми сториш зло, ще загубиш главата си.

– Нали ти казах, че ще те пратя на Майлс! Аскотови започнаха много да си вирят носа и получиха повече богатства, отколкото заслужават. За мен ще бъде удоволствие да ги сваля от пиедестала, на който са се поставили, и да видя как кралят отнема земите им. Сигурно и за мен ще има нещо.

– Никога! – изкрещя гневно Клариса. – Вие сте само едно гадно влечуго и никога няма да успеете да победите и най-слабия Аскот!

Мощният ѝ глас отекна в ниския таван и всички се разтрепериха. Фиона спря да се брани и погледна замислено Клариса. В погледа на Панел блесна хитра пресметливост. Джон я блъсна с меча си и тя политна напред.

– Чух, че Рейн Аскот се е оттеглил в някаква гора и предвожда разбойническа банда.

– Трябва да проверим какво се крие зад този изблик на гняв – промърмори Панел и стисна още по-силно ръката на Фиона. – Първо обаче ще се разправа с малката принцеса. – Той грабна едно въже и завърза ръцете ѝ а гърба.

– Внимавай какво правиш – предупреди го още веднъж Фиона. – Не се отнасяй с мен като с крепостна.

– Млъкни най-после! – изсъска Панел и я удари с юмрук по рамото. След като върза ръцете ѝ, той я хвърли върху чувалите с жито и завърза и краката ѝ. После отрязва парче от копринената ѝ рокля.

– Ще ми подариш ли една целувка, Фиона? – попита подигравателно той и поднесе парцала към устните ѝ. – Само една, преди да те отнесат при Майлс Аскот?

– По-скоро ще те пратя в ада.

– Сигурен съм, че ти ще се озовеш там преди мен. Но може би Майлс Аскот ще успее да пооглади острия ти език.

Преди Фиона да е успяла да отговори, той натъпка парцала в устата ѝ.

– Така ми харесваш повече.

– Какво ще правиш с нея? – осведоми се разтревожено Джон. – Не можем да я пренесем през залата вързана и с парцал в устата.

Панел отиде в далечния край на помещението и вдигна мръсен, прояден от молци килим, изтърси го, защото беше целият в прах, и го разстла на пода.

– Ще я увием в килима и ще я изнесем от замъка, без никой да разбере.

Клариса видя как очите на Фиона се разшириха от страх и потърси начин да я успокои. Беше сигурна, че Майлс Аскот няма да ѝ стори зло. По-добре при него, отколкото при коварния Панел.

– Не се бой, Фиона – проговори високо тя. – При Майлс ще бъдеш на сигурно място.

Мъжете отново я погледнаха подозрително, но тя не виждаше нищо, освен Фиона. Приятелката ѝ имаше нужда от утеха.

Панел сложи Фиона върху килима и я уви добре, за да не се вижда нищо.

– Може ли да диша? – попита уплашено Клариса.

– Какво ме е грижа? – изфуча Панел. – Ако умре, устата ѝ ще млъкне завинаги. Освен това съм сигурен, че когато Майлс свърши с нея, няма да си спомня дори името ми.

– Майлс няма да ѝ стори зло – отговори възбудено Клариса. – Той е добър и мил като братята си.

Панел избухна в луд смях.

– Никога не съм виждал човек, който може да се мери с Майлс. Когато побеснее от гняв, никой не смее да му се изпречи на пътя. Щом разбере, че Фиона е сестра на Роджър Чатауърт... Завиждам му, че ще бъде първият мъж на Фиона, и в същото време го съжалявам. Той е достатъчно глупав, за да не се съобрази с реакцията на Роджър. Когато лорд Чатауърт узнае, че Майлс Аскот е обезчестил милата му малка сестричка, ще настане истински ад. Кралят ще лиши Аскотови от земите им и ще ги раздаде на хората, които са му направили услуга. Разбира се, аз ще бъда до него, за да получа най-доброто парче от баницата.

– Вие сте мръсник и подлец! Най-отвратителното същество, което съм виждала някога!

Панел замахна и я зашлеви с такава сила през лицето, че от устата ѝ потече кръв.

– Не забравяй, че си само една проста гражданка, докато аз съм благородник. Аз стоя много по-високо от теб и не желая да те слушам. Кой те е научил да се държиш така нагло? Да не би да е Рейн Аскот? То-зи мъж си мисли, че може да реформира цяла Англия. Скрил се е в гора-та, занемарил е собствеността си и се залъгва с отдавна изчезнали идеа-ли като рицарска чест и благородство, докато хората от неговото съсло-вие богатееят и се забавляват.

Клариса изтри кръвта от устата си и отговори презрително:

– Рейн струва повече от стотина като вас.

– Защо го наричаш Рейн? Защо не „лорд Рейн“? Да не би копелето, което носиш в корема си, да е негово? Това ли те накара да мислиш, че си се изравнила с мен и имаш право да ме презираш? Почакай само още малко, вещице! Когато пламъците плъзнат по тялото ти, сигурно ще заб-равиш името Аскот и ще пициш за милост. Ела тук, Джон! – нареди ост-ро той. – Отнеси Фиона. Предай я на Майлс Аскот и почакай, за да ви-диш какво ще прави с нея. Чуй ме добре, приятелче – продължи предуп-редително той. – Цяла Англия знае, че Фиона е непорочна девица. Дър-жа да я отведеш чиста и невинна пред Майлс Аскот. Гневът на Роджър Чатауърт трябва да се излее върху главите на Аскотови, а не върху моя-та. Ясно ли се изразих?

Джон го изгледа безсрамно и натовари на рамото си килима, в кой-то беше увита Фиона.

– Аскот ще я получи в най-добро състояние.

– Той трябва да забрави, че има насреща си високопоставена дама, чуваш ли! Разкъсай дрехите ѝ, за да накараш кръвта му да закипи от желание.

Джон се ухили широко и махна с ръка за сбогом. Панел пристъпи към Клариса.

– Какво искате от мен? – попита плахо тя и се отдръпна назад. – Нищо не съм ви сторила.

Мъжът изгледа напълнялото ѝ тяло с искрящи от гняв очи.

– Дала си на друг мъж онова, което трябваше да принадлежи на мен. – Той я сграбчи за рамото и притисна в ребрата ѝ малка кама. – Хайде, тръгвай, какво чакаш? Ще минем през залата и ще отидем в обо-ра. Ако само гъкнеш, ще усетиш желязото в сърцето си.

Клариса разбра, че няма избор, освен да му се подчини. Голямата зала гъмжеше от гости, но никой не обърна внимание на Панел и

момичето от простолудието. Мъжете се опитваха да се отърсят от махмурлука си и разтъркваха недоволно сините петна, оставени по телата им от столовете и масите, по които бяха спали.

Клариса потърси с поглед Джослин, но не го откри никъде. Всеки път, когато правеше опит да обърне глава, усещаше ножа на Панел да се забива болезнено в ребрата ѝ. Може би Джослин не беше забелязал изчезването ѝ. Може би беше отишъл при някоя жена и още не знаеше, че Фиона не е успяла да я освободи. Въпреки че бяха много близки, двамата уважаваха личния си живот и не си задаваха въпроси, макар че понякога не се виждаха по цял ден. Щом излязоха навън, Панел я блъсна към оборите и изрева на един слуга да оседлае коня му. Хвърли Клариса на седлото, намести се зад нея и препусна в бърз галоп.

Яздиха цял ден и едва на смрачаване спряха пред висока каменна сграда в края на малко градче. Панел я свали от коня, улови здраво ръката ѝ и я поведе към вратата.

Посрещна ги нисък, набит мъж с плешиво теме и огромен корем.

– Защо се забави така дълго, Панел? Какво толкова важно се случи, та трябваше да те чакам до късно вечерта?

– Ето я – отговори кратко Панел и блъсна Клариса в стаята. Тя примигна и огледа уплашено голямото, тъмно помещение, осветено само от няколко свещи, поставени на масата в отсрещния край.

– Какво ме засяга една мръсна бременна жена от простолудието? Трябваше да си намериш по-приятно забавление от тази... пфу!

– Застани там – заповяда грубо Панел и посочи масата. – Ако кажеш само една дума, ще ти прережа гърлото.

Твърде уморена, за да противоречи, Клариса отиде до масата и се свлече на пода пред празната камина.

– Дължиш ми обяснение – продължи сърдито дебелият мъж.

– Защо ме посрещаш така, чичо? Няма ли да ми кажеш добре дошъл и да ми предложиш чаша вино?

– Ще те нагостя само ако онова, което ми кажеш, заслужи одобрението ми.

Панел седна на един стол пред масата и се загледа в трепкащите пламъчета на свещите. Чичо му не беше беден, но купуваше само най-евтините свещи, защото през последните три години не правеше нищо друго, освен да чака смъртта си.

– Какви чувства храниш към Рейн Аскот? – попита тихо той и проследи внимателно как лицето на чичо му, което беше мъртвешки бледо, пламна в пурпурна червенина.

– Как смееш да произнасяш името на този мъж в собствената ми къща? – изхриптя мъжът. Преди три години Рейн беше убил на турнир единственото дете на Робърт Дигс. Макар че младият мъж се бе опитал да убие Рейн, вместо само да го свали от коня, макар че същия ден бе пронизал с копието си един от участниците в турнира и беше нанесъл сериозни рани на няколко други, копието на Рейн Аскот го изпрати на оня свят.

– Знаех си, че ти го мразиш не по-малко от мен – отбеляза доволно Панел. – Намерих начин да му отмъстим.

– Как ще го доведеш тук? Той се крие в гората и даже кралят не е в състояние да го измъкне оттам.

– Защото добрият крал Хенри няма стръвта, с която разполагам аз.

– Не! – изпищя Клариса и скочи от мястото си.

– Виждаш ли? – попита през смях Панел. – Тя е готова да защитава любовника си до последния си дъх. Предполагам, че детето, което носи в корема си, е негово.

Клариса издържа на погледа му, без да трепне. Ако не бе направила опит да успокои Фиона, Панел никога нямаше да узнае за връзката ѝ с Рейн Аскот. Не, тя не можеше да постъпи другояче, Фиона искаше да я спаси.

– Разкажи ми историята от самото начало, Панел – нареди строго Робърт Дигс.

Панел описа накратко първата си среща с Клариса, като подчерта, че тя се е опитала да го омагьоса с гласа си. Разказа как отишъл при нея и тя изведнъж изчезнала. По-късно, когато я потърсил в дома ѝ, тя го нападнала като фурия и му оставила белег на главата.

– Нима едно толкова дребно същество би могло да ми остави такъв белег, ако не беше подпомагано от дявола?

Робърт се усмихна иронично и отговори:

– По-скоро съм готов да приема, че те е надхитрила.

– Тя е вещица, казвам ти!

Робърт махна презрително с ръка.

– Всички жени са вещици, макар и само да известна степен. Какво общо има това момиче с Рейн Аскот?

– Мисля, че е прекарала последните месеци в лагера му. Детето, което носи в утробата си, вероятно е от него. Ако го уведоим, че смятаме да я изгорим на кладата като вещица, той ще побърза да ѝ се притече на помощ. Ще му устроим добро посрещане. Рейн Аскот ще бъде за теб, а момичето за мен. Ще си поделим наградата, която дава кралят.

– Спри за малко, момче – прекъсна го Робърт. – Я погледни тази хлапачка. Наистина ли искаш да я използваш като примамка? Рейн Аскот може да има всяка жена, която пожелае. Вярно е, че в гората няма голям избор и че детето, което расте в утробата ѝ, вероятно е негово, но не съм сигурен, че той ще рискува живота си, за да ѝ дойде на помощ. Също така не мога да разбера защо си загубил толкова време да търсиш такава грозна и мършава девойка. Та тя няма нито гърди, нито бедра, да не говорим за лицето ѝ!

Панел хвърли пренебрежителен поглед към чичо си, после се обърна към Клариса.

– Пей! – заповяда той.

– Няма да пея – отговори спокойно тя. – Вие и без това ще ми убие-те, защо да ви се подчинявам?

– Защото ще умреш – отговори иронично мъжът. – Май не ти е все едно дали ще умреш преди или след раждането на детето си, нали? Ако откажеш да ми се подчиняваш, детето ти ще умре заедно с теб. Ако ме послушаш, ще почакам да го родиш и тогава ще те изгоря. Хайде, пей за живота на детето си!

Клариса се подчини веднага. Сложи ръце на корема си и издигна глас в гореща молитва към небето да опази невинното бебе.

Когато свърши, в залата се възцари мъртвешка тишина. Двата мъже я гледаха захласнато.

Робърт се овладя пръв. Разтърка ръцете си, които се бяха вкочанили, и в гласа му прозвуча твърдо убеждение.

– Аскот ще ти се притече на помощ.

Панел се усмихна доволно. Чичото бе разбрал защо неразумният му племенник не беше престанал да търси вещицата през всичките тези месеци.

– Утре сутринта ще започнем съдебния процес. Когато я обявим за виновна, ще я вържем на кола на площада. Аскот ще дойде да я освободи и ние ще го посрещнем, както заслужава.

– Как можеш да бъдеш сигурен, че ще узнае навреме за залавянето ѝ? И ако наистина дойде, уверен ли си, че ще го хванем?

– Преди да дойда тук, затворих вещицата в подземието на замъка и накарах един слуга да подшушне на красивия ѝ спътник какво възнамерявам да направя с нея. Той се метна веднага на един кон и препусна като вихър на юг. Знам, че там се намира гората, в която се крие Рейн Аскот. Ние ще действваме бързо и той няма да има време да събере рицарите си. В гората е заобиколен само от престъпници и прогонени селяни.

Никой от тях не умее да язди, камо ли да върти меч.

Клариса ухапа долната си устна, за да не защити Рейн. Панел трябваше да си остане с вратата, че Рейн е безпомощен. Така щеше да събере по-малко мъже, за да го залови.

Какво си въобразяваше тя? Рейн никога нямаше да й дойде на помощ след всичко, което се беше случило. Тя се съмняваше, че той изобщо ще пожелае да говори с Джослин. Стражите, които Рейн беше разположил в гората, му съобщаваха отдалече кой идва и той можеше да откаже на младия музикант достъп до лагера. Ако Джос се опиташе да се промъкне тайно, Рейн можеше да нареди на стражите да го убият. Не! Рейн никога не би постъпил така подло! А може би все пак... Джослин можеше да изпрати при него друг човек, вместо да отиде лично. Дали тогава Рейн щеше да повярва в посланието? Дали щеше да се разтревожи поне малко за съдбата ѝ?

– Той ще дойде – повтори уверено Панел. – А когато дойде, ние ще бъдем готови да го посрещнем.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клариса гледаше унило от прозореца на малкото каменно помещение, в което я бяха затворили. Големият площад пред дома на Робърт Дигс, обграден със стени, беше и мястото, където се изпълняваха присъдите. Още от сутринта трима усърдни дърводелци подготвиха кладата, където щяха да я изгорят като вещица. След залавянето ѝ от Панел бяха минали осем страшни дни, през които бе изтърпяла мъченията на съдебния процес, скалъпен от Панел и чичо му.

Съдиите ѝ бяха все роднини на Панел и той успя да ги убеди лесно в твърдението си, че Клариса е вещица. Тя слушаше думите му, без да реагира. Мъжете говореха за нея, сякаш тя изобщо не присъстваше в залата. През цялото време в главата ѝ отекваха думите на Рейн.

Двамата бяха спорили много често за издигането на средната класа. Клариса защитаваше със силни думи крал Хенри и хвалеше методите му, с които той орязваше властта и могъществото на лордовете, принуждаваше ги да плащат възнаграждения на работниците си и им забраняваше да държат крепостни. Рейн възразяваше, че с тези свои действия кралят ще превърне господарите в тлъсти търговци и ако господстващата класа започне да брои стотинките си, тя ще се откаже от рицарските добродетели и ще забрави повелите на честта. Клариса се застъпваше за равноправието между хората, но Рейн я питаше кой тогава ще защитава страната от нападенията на чужди държави. Ако съсловието, освободено от грижата да печели пари, бъде унищожено, твърдеше той, няма да има кой да се подготвя за война и да обучава рицари и войници, за да защитава Англия в случай на вражеско нападение.

Докато стоеше и слушаше съдебното „следствие“, Клариса започна да проумява много по-добре думите на Рейн. Съдиите ѝ не вярваха, че тя е вещица, което я учуди безкрайно, защото хората от нейното съсловие бяха твърдо убедени, че вещици съществуват и че трябва да се предпазват от злите им проклетия.

Съдиите ѝ обаче бяха загрижени единствено да си осигурят благоволенieto на крал Хенри и да получат тлъсто възнаграждение, като окажат услуга на краля. Панел разказа на съдиите, че жената пред тях е бременна от Рейн Аскот, и те приеха тази новина, както лешоядите се нахвърлят върху тлъстата плячка. Рейн беше обявен за предател и ако помогне на краля да го залови, той щеше да разпредели имененията му

между тях. Крал Хенри обичаше да се заобикаля с послушни благородници и да раздава титли на хората, които имаха достатъчно пари да си ги платят. Съдиите умираха от желание да завладеят поне част от земята на семейство Аскот. За тази цел трябваше да предадат Рейн – или главата му – на краля.

Клариса седеше мълчаливо в залата и слушаше как тези чужди хора решават съдбата ѝ, как коват интриги и планове, как се смеят и спорят. След като я осъдиха, тя бе натоварена на една каруца, за да я прекарат през целия град, на който не знаеше дори името. Един мъж вървеше пред каруцата и обявяваше с висок глас, че тя е вещица и ще бъде изгорена.

Клариса имаше чувството, че всичко това става с друга жена, не с нея. Тя седеше на сламата и наблюдаваше безучастно хората, които се кръстеха страхливо и се обръщаха настрана, защото поверието казваше, че вещиците имат зъл поглед и човек може да умре от него. По-смелите я замеряха с отпадъци и буци кал. Много ѝ се искаше да се изправи и да обясни на хората, че онова, което ставаше с нея, е не заради злата ѝ сила, а заради алчността на хората, които и без това имаха много пари. Ала като видя страхливите лица на бедните, мръсни и болни граждани, тя разбра, че никой нямаше да я чуе. Те бяха живели стотици години по този начин и тя не можеше да промени мисленето им само за няколко минути.

В края на процесията я завлякоха в руините на стар каменен замък, от който беше останала само кулата, и я затвориха в една стаичка. След няколко часа ѝ донесоха кана с вода и Клариса се постара да измие мръсотията от лицето и тялото си.

Там я държаха още няколко дни. Около кулата постоянно обикаляха стражи, на върха също имаше пост. Нощем гражданите се събираха около кулата и започваха да пеят и танцуват, за да прогонят злия дух и да се предпазят от силата му. Клариса седеше в средата на стаичката си и се опитваше да се вслушва в музиката, която гърмеше в главата ѝ. Знаеше, че съдиите отлагат изгарянето ѝ, за да са сигурни, че Рейн ще ѝ се притече на помощ. Тя се молеше пламенно Рейн да си остане в гората или поне да разбере, че искат да го примамят в капан. Дано Бог му отвореше очите! Съдиите ѝ и Панел бяха прави – Рейн не можеше да разчита на помощта на рицарите си. Панел беше заповядал на войниците си да заемат цялото пространство северно от замъка на Рейн, за да му попречи да потърси помощ.

Клариса седеше на ниското столче и мислеше за мъжете в лагера на

Рейн, които бяха жалки войници и предпочитаха да мързелуват, вместо да се упражняват в бойното изкуство. Освен това я мразеха и сигурно сяха да откажат да тръгнат на бой, за да я защитят.

– Моля те, Господи! – плачеше тя. – Направи така, че Рейн да не дойде сам! Ако дойде, запази го жив, Господи, и се погрижи мъжете да се бият добре.

На деветия ден преди зазоряване в стаята ѝ влезе дебела, воняща старица и ѝ подаде бяла ленена риза, която трябваше да облече за изгарянето. Клариса се подчини безропотно и навлече безформената дреха. Докато траеше процесът, тя се молеше на съдиите да пощадят живота на детето ѝ, но те само я гледаха неразбиращо, сякаш тя не беше обвиняемата, а вещь без всякаква стойност. Един от съдиите каза на Панел да я накара да млъкне и той ѝ зашлеви силна плесница. Каквото и да им кажеше, те просто не я чуваха. Бяха решени да я изгорят на кладата, за да примамят Рейн в клопката, и не се стряскаха, че ще погубят живота на едно невинно дете. Панел дори твърдеше, че първо ще хванат Рейн и ще го държат вързан, докато Клариса гори в пламъците.

Тя вирна гордо брадичка и слезе по витата стълба. Старицата я следваше по петите, метнала на ръката си роклята ѝ – награда за риска, който беше поела да влезе в стаята на вещицата.

Клариса събра всички сили, които ѝ бяха останали, и накара краката си да ѝ се подчиняват. Свещеникът я чакаше в края на стълбата, за да я изповяда. Тя му заяви решително, че не е вещица и не носи в себе си изчадието на дявола, но той само я изгледа недоверчиво, помаза я на бързо и я изпрати по пътя към ешафода.

Сигурно изглеждам странно, каза си с отсъстващ вид Клариса. Една толкова дребна и слаба жена като мен върви съпроводена от половин дузина силни, тежко въоръжени мъже: един вървеше напред, вторият маршируваше отзад, от двете ѝ страни по още двама. Дрънченето на ризниците им заглушаваше биенето на сърцето ѝ. Тя устреми очи към дъсчената платформа и неволно zakрачи по-бавно. Високият кол се издигаше застрашително към небето, около него бяха струпани сухи кло-ни и треви.

Тълпата се развика зарадвано и проследи с жадни очи отиването ѝ към ешафода. Всички очакваха с нетърпение жестокото зрелище. Изгарянето на вещици беше рядкост по това време.

Когато Клариса изкачи дървената стълбичка, стражите я заградиха и ѝ обърнаха гръб. Очите им претърсваха хоризонта. Клариса също се огледа изпитателно. В сърцето ѝ се смесваха страх и надежда. Боеше се

за живота на Рейн, ако той се опиташе да я спаси, и в същото време се надяваше, че няма да умре.

Един от войниците улови ръката ѝ и я поведе към кладата. Завърза ръцете ѝ на гърба и я изправи пред кола.

Клариса вдигна очи към небето, съзнавайки, че за последен път вижда слънцето. Вече се развиделяваше и тя погледна с копнеж към далечната гора. Не искаше да вижда лицата на зрителите. Не искаше да отнесе във вечността спомена за тези страхливи, жалки мъже и жени. Не знаеше какво я очаква – небето или адът, но искаше да запомни живота си с добро.

Тя затвори очи и се опита да си представи лицето на Рейн.

– Върви напред – проговори груб глас и я принуди бързо да отвори очи. За нея гласовете бяха нещо живо и тя ги помнеше много по-дълго от лицата или имената. Потърси с поглед в множеството, но не позна никого. Лицата и телата се сливаха в мръсна, блъскаща се тълпа.

– Аз ще запала огъня – продължи същият глас и този път Клариса разбра. Отвори широко очи и срещна погледа на Розамунд. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки, ушите ѝ забучаха и в душата ѝ припламна отчаяна надежда.

Стражите, които я бяха наобиколили, не бързаха да запалят огъня. Очевидно се надяваха, че Рейн Аскот ще ѝ се притече на помощ в последния момент, и претърсваха равнината за блестящия рицар и войската му.

Не можейки да повярва на очите си, Клариса отново впи поглед в тълпата.

– Какво чакате още? – попита ядосан мъжки глас, когото Клариса познаваше по-добре от своя. Там, в първата редица, с почернени зъби и мръсна превръзка на едното око, стоеше Джослин. Мъжът до него също беше от лагера на отлъчените, един от онези, които я обвиниха в кражба. Мъжете изглеждаха още по-мръсни и занемарени, отколкото в спомените ѝ, но всички бяха тук, престъпниците и нещастните селяни, потърсили убежище в кралската гора. Те стояха около кладата и я гледаха с тихи, съзаклятнически усмивки, очевидно забелязали, че тя ги е познала.

Макар че стискаше здраво зъби, от очите ѝ потекоха сълзи. Всичко се замъгли пред погледа ѝ, но тя въпреки това разбра, че Джос се опитва да ѝ съобщи нещо. Минаха секунди, докато разбере за какво става дума.

– Този огън ще накара вещицата да запее с пълна сила – обяви той и Клариса чу ожесточението в гласа му.

Тя погледна скришом към стражите, които се визираха намръщено в далечината и не се сещаха да погледнат към тълпата, която се блъскаше към кладата.

– Достатъчно сме чакали – заяви решително един от облечените в черно рицари зад Клариса. – Запалете кладата!

Един от войниците хвърли запалената си факла в сухите треви и те пламнаха веднага. В същия този миг Клариса напълни дробовите си с въздух. Отчаяние, страх, надежда, радост – всички тези чувства се смесиха в гласа ѝ и се издигнаха към небето с такава сила, че множеството се вцепени от страх. Джослин беше първият, който се раздвижи. С кръсък, който отстъпваше твърде малко на вика на Клариса, той скочи на платформата, последван от двадесетина мъже и жени. Един от отлъчените се хвърли като бесен срещу пазача, който държеше факлата. Огненото кълбо излетя от ръката му и запали съчките зад гърба на Клариса. Веднага избухнаха пламъци.

На платформата бяха събрани шестима пазачи и четирима съдии. При първата заплаха съдиите вдигнаха робите си до коленете и се втурнаха да бягат. Черните роби се развяха подире им като дяволски крила.

Клариса не смееше да помръдне. Отвсякъде я заобикаляше гъста стена дим и тя едва успяваше да види как мъжете и жените от лагера се бият с тежковъоръжените рицари. При всеки удар, който се стоварваше върху гола плът, тя усещаше пронизваща болка. Тези хора бяха дошли да спасят живота ѝ, макар че тя се бе отнесла много лошо с тях. Димът се състи и от очите ѝ потекоха сълзи. Тя се разкашля и направи безуспешен опит да се отдръпне малко по-далече от страшната горещина, която изгаряше гърба ѝ. Все още се опитваше да наблюдава хората, които я заобикаляха, осъзнавайки колко слаби са те в сравнение с тежковъоръжените, стегнати в броните си рицари. Единствената ѝ утеха беше мисълта, че Рейн е проявил достатъчно разум да не рискува живота си в тази жестока битка. Поне той беше останал далече от опасното градче и сега я чакаше на сигурно място.

Мина известно време и тя установи, че един от рицарите не се отбранява срещу нападенията на отлъчените. Ала едва когато чу гръмкия му глас, отекващ глухо в стоманения шлем, тя повярва, че един от пазачите ѝ е бил Рейн.

– Джослин! Отрежи въжетата! – заповяда Рейн и само след миг стовари тежката си бойна брадва върху рамото на един въоръжен рицар. Мъжът изохка и падна на колене. Една жена скочи върху падналия рицар и му свали шлема, а едноокият мъж, застанал до нея, стовари

боздугана си върху незащитената му глава.

Димът стана толкова гъст, че Клариса престана да вижда какво става около нея. Не можеше дори да кашля и имаше чувството, че всеки момент ще се задуши. Джос се втурна към нея, за да пререже въжетата, с които бяха стегнати китките ѝ, и тя захълца от радост, когато приятелят ѝ я улови за ръка и я издърпа по-далече от лумналата влада.

– Да вървим – проговори меко той и я дръпна към себе си. Ала Клариса спря и се обърна към платформата. Рейн се биеше с двама мъже едновременно, размахваше бясно обкования в желязо боздуган и в същото време избягваше умело сипещите се от две страни удари. Зад него огънят се разгаряше, отразяваше се в блестящите ризници на мъжете и ги заливаше с кръваочервеното си сияние.

– Клариса! – изкрещя гневно Джослин. – Рейн ми заповяда да те махна оттук. И без това е бесен, че сме му избягали, защо го предизвикваш пак? Няма ли поне веднъж да се подчиниш на волята му?

– Не мога да го напусна! – искаше да каже Клариса, но от устата ѝ излезе само задавено грачене. Едва сега усети огромната буца, заседнала в гърлото ѝ. Джос я дръпна с все сила и затича към близката гора. След известно време насреща им препуснаха няколко ездачи.

– Закъснял е – изпъшка Джос и на лицето му се изписа Тревога. – Хайде, Клариса, побързай!

Тичането поне я отклоняваше от мислите за опасността, в която се намираще Рейн. Натезалият корем не ѝ позволяваше да тича бързо и тя се клатеше като патица. Дробовете ѝ изгаряха, имаше чувството, че всеки момент ще се строполи на земята.

Когато стигнаха до конете, Джослин се метна на едно седло и я издърпа зад себе си. Клариса разбра, че се отдалечават от мястото на боя, и се разтревожи още повече. Тя се опита да протестира, но гласът ѝ на ново отказа. Мълчанието ѝ беше толкова нетипично, че Джослин се обърна и я изгледа изненадано. После избухна в луд смях. Очевидно беше разбрал какво я принуждаваше да мълчи. Клариса го изгледа унищожително и се извърна настрана.

След два часа бърза езда конят най-после спря пред огромната мастирска порта. Джос скочи от седлото, за да ѝ помогне. Клариса, изтощена от лудото препускане и от страховете, които бе преживяла през последните дни, падна в протегнатите му ръце.

– Наистина ли си загубила гласа си? – попита Джос полусъчувствено, полуразвеселено.

Клариса направи трети опит да заговори, но отново изграчи нещо

неразбрано. Лицето ѝ се разкриви от болка.

– Може би така е по-добре. Рейн е бесен от гняв и заяви, че ще ни откъсне езиците. Надявам се, че иначе си здрава? Измъчваха ли те, докато беше в затвора?

Клариса поклати глава. Преди Джос да е успял да каже още нещо, тежката порта се отвори и на прага застана дребен монах с черно расо и тонзура.

– Заповядайте, деца мои! – поздрави приветливо той. – Отдавна ви чакаме.

Клариса докосна ръката на Джослин и го погледна въпросително. Какво искаше да каже монахът? Защо ги чакаха?

– Влез и ще разбереш – отговори с усмивка Джос.

Зад стената се намираше голям, красив двор, целият в зеленина. Огромните стари дървета хвърляха благодатна сянка и горещото августовско утро изглеждаше дори приятно. Дворът беше обграден с висока стена, в която бяха вградени ниски врати.

– Имаме и няколко помещения за дами – осведоми ги монахът и изгледа съжалително грубата ленена риза на Клариса, цялата в сажди и прах. – Лорд Рейн ни нареди да приготвим всичко, за да се чувствате удобно.

Само след минута Клариса се озова в просторно помещение близо до двора. На масичката я чакаше голяма чаша със студено прясно мляко. Тя приседна изтощено на леглото и поднесе чашата към устните си. Едва успя да изпие няколко глътки, когато чу звън на стомана.

– Клариса! – изрева разярен мъжки глас, който можеше да принадлежи само на Рейн.

Свикнала да отговаря със същия тон, тя отвори уста, но успя да изтръгне от гърлото си само жалко писукане. Сложи ръка на гърлото си и отвори вратата.

Рейн, който стоеше наред двора, се обърна към нея и погледите им се срещнаха. Под очите му имаше дълбоки тъмни сенки, потната му коса беше полепнала по главата. Бронята му беше покрита с безброй вдлъбнатини. Онова, което я уплаши най-много, беше дивият гняв в очите му.

– Ела тук! – изкрещя мъжът и тонът му не позволяваше неподчинение.

Клариса застана пред него и той я сграбчи за раменете. Погледна закръгления ѝ корем, после впи поглед в очите ѝ.

– Ако знаеш как ми се иска да те просна на коленете си и да те

напердаша! – проговори бавно той.

Клариса се опита да говори, но възпаленото гърло отказа да ѝ се подчинява. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Рейн я погледна слисано, после на бузите му затрептяха трапчинките.

– Димът ти е отнел гласа?

Тя кимна и го погледна сърдито. Рейн избухна в смях.

– Прекрасно! Това е най-добрата новина, която съм чувал от месеци насам. Когато свършим работата, за която сме дошли тук, ще ти кажа някои неща и този път ще ме изслушаш, без да противоречиш. – Той улови ръката ѝ и я потегли към малката порта в стената. Зад нея се намираше висок, дълбоко вграден портал, който очевидно беше част от параклис. Рейн отвори тежката врата и я бутна във вътрешността на параклиса. Пред олтара бяха застанали Джослин и един едър строен мъж, непознат за Клариса.

– Ти с бронята ли смяташ да го направиш? – попита весело непознатият и огледа любопитно Клариса.

– Ако отида да се преоблека, тя непременно ще избяга. Носиш ли пръстена, Гевин?

Клариса зяпна смаяно. Значи това беше най-големият брат на Рейн, на когото беше писала, за да го помоли за помощ, когато трябваше да укроти гнева на Рейн срещу Роджър Чатауърт! Тя се загледа любопитно в представителния мъж и смаяно установи, че по фигура той изобщо не прилича на Рейн и че нейният Рейн е много по-красив. Потънала в мислите си, тя не обърна внимание на свещеника, който застана пред олтара и заговори тържествено.

– Слушай свещеника, Клариса – заповяда строго Рейн и Гевин се закашля, за да прикрие смеха си.

Клариса изгледа смаяно мъжете, които я заобикаляха. В очите на Джос имаше радост и смях, зениците на Рейн се бяха свили от трудно овладения гняв, а Гевин наблюдаваше сцената с развеселена толерантност. Свещеникът я гледаше и чакаше търпеливо отговора ѝ.

– Клариса! – изрева гневно Рейн. – Знам, че не можеш да говориш, но поне кимни с глава, разбира се, само в случай че искаш да ми станеш жена. Кой знае, може би пак ще предпочетеш Джослин... както направи преди няколко месеца.

– Да стана твоя жена? – проговори едва чуто тя.

– За Бога, Рейн! Прощавайте, отче – намеси се бързо Гевин. – Имай малко милост към бедното дете. Не виждаш ли, че е в шок? Само преди

час щяха да я изгорят на кладата, а сега я доведоха в манастира, за да я венчаят. Трябват ѝ поне няколко минути, за да осъзнае какво става.

– Откога си толкова добре осведомен за чувствата на жените? – попита враждебно Рейн. – Не помниш ли как остави Джудит само ден след венчавката ви? Ако не си бях счупил крака, тя щеше да живее сам сама в онази огромна къща.

– Ако не беше ти, тя щеше да се върне при мен много по-бързо. Но така...

– Млъкнете! – извика през смях Джослин и бързо отстъпи крачка назад, защото братята Аскот бяха готови да се съюзят срещу него. Пое дълбоко въздух и продължи: – Клариса гледаше само лорд Гевин, затова не съм сигурен, че е разбрала какво се иска от нея. Опитайте се да ѝ обясните просто и ясно какво става тук, за да може да отговори правилно на въпросите, които ѝ задава свещеникът. Нищо, че е загубила гласа си.

Клариса най-после проумя за какво я бяха довели в манастира и едва не припадна. Опита се да вдиша дълбоко и усети, че не ѝ достига въздух. Очите ѝ се разшириха от смайване и долната ѝ челюст увисна.

– Видя ли! – засмя се Гевин. – Малката е ужасена от онова, което ѝ предстои.

Рейн погледна несигурно Клариса. И той не знаеше какво изразява физиономията ѝ.

– Тя носи моето дете под сърцето си. Длъжна е да се ожени за мен – заяви мрачно той.

Клариса се опита да каже нещо, но като не успя, изсъска сърдито и потърси някакъв инструмент, за да привлече вниманието му върху себе си. Той не я помоли да стане негова съпруга, не ѝ позволи сладкото удоволствие да се хвърли на гърдите му и да му каже колко много го обича, а стоеше до нея мрачен и сърдит и изискваше желанията му да се изпълняват безпрекословно.

– Искаш ли да ти заема меча си? – попита Гевин, който се превиваше от смях. – О, Рейн, ти си глупак! – извика той и удари брат си по рамото. Стоманата иззвънтя застрашително, но Рейн не се помръдна. – Ще има да патиш с тази жена. Джудит ще се влюби веднага в новата си етърва. Много обича, когато младите съпруги гледат мъжете си така, сякаш всеки момент са готови да забият камата си в гърдите им. Това ще я утеши, че не е съвсем сама на света.

Рейн изобщо не се обърна към брат си и Клариса усети, че тук става въпрос за някакъв стар спор между двамата. Никога в живота си не

беше съжалявала толкова силно за мощния си глас. Знаеше, че само с гласа си може да принуди Рейн да я погледне.

– Милейди – заговори тържествено свещеникът и Клариса разбра, че това обръщение беше за нея, – църквата не окуражава мъжете и жените да сключват нежелани бракове. Желаете ли да се омъжите за лорд Рейн?

Клариса погледна изваяния профил на Рейн и гневът ѝ избухна с нова сила. Той упорито отказваше да я погледне. Тя застана пред него, но очите му продължиха да се взират в някаква невидима точка над главата ѝ. Тя вдигна бавно ръка, взе десницата му и я стисна с все сила. Дланта му беше цялата нарязана, оцапана с кръв, на места имаше сини петна. Клариса погледна втрещено раните. Знаеше, че те идват от битката, която беше водил, за да я спаси. Тя поднесе ръката му към устните си, целуна изранената длан и когато отново вдигна глава към него, очите му бяха устремени в нейните. За момент погледът му омекна.

– Тя иска да се ожени за мен – проговори бавно Рейн и погледна тържествуващо свещеника.

Клариса беше готова да го прокълне за самоувереността и още повече, защото отказваше да признае, че няма право да ѝ се сърди. Сведе глава, застана мълчаливо редом с него и венчавката беше извършена.

След като свещеникът ги обяви за мъж и жена, Рейн не даде възможност на свидетелите да ѝ пожелаят щастие.

– Ела с мен, лейди Клариса – заповяда той и впи нокти в рамото ѝ. – Имаме да си говорим.

Остави я на мира, Рейн – извика подире им Гевин. – Не виждаш ли, че е изтощена до смърт? Това е сватбеният ти ден, човече! Ще имаш достатъчно време да я ругаеш.

Рейн не удостои брат си дори с поглед, а буквално изблъска Клариса във от параклиса. Преведе я през двора и отвори с трясък вратата на стаята ѝ. Щом Клариса влезе, той се облегна тежко на стената и заговори задъхано:

– Как можа, Клариса? Как можа да ми кажеш, че не изпитваш нищо към мен! Знаеш ли в какъв ад живях през последните месеци?

Беше отвратително, че не можеше да говори! Тя се огледа за перо и хартия, ала се сети, че Рейн не може да чете.

– Знаеш ли колко страдах, когато замина? Той хвърли шлема си на леглото. – Години наред търсих жена, която да обичам. Жена с кураж и чувство за чест. Жена, която да не се страхува от мен, която да не преследва само парите и земите ми. Жена, която да ме кара да се замислям.

Той започна да разкопчава кожените ремъци, които стягаха бронята му, и скоро на леглото израсна купчина желязо.

– Първо ме подлуди с този тесен клин! Разхождаше се напред-назад пред очите ми и ме гледаше с големите си жадни очи. Знаеш ли, че отначало ме беше страх от самия мен? Помислих си, че нещо не съм наред...

Той избута настрана частите на бронята си, седна на края на леглото и се зае с набедрениците. Клариса коленичи пред него и му помогна. Рейн се облегна на лакти и продължи да говори с нарастваща възбуда:

– Когато открих, че си жена, получих треска. Помислих си, че сънувам, но през онази нощ преживях наслада, която никога не съм изпитвал. В тебе нямаше фалшив срам, смущение, само въодушевление и радост, че доставяш и получаваш удоволствие. После побеснях, че си ми изиграла този грозен номер, но ти простих.

Той каза това, сякаш беше най-великодушната личност на света и без да обърне внимание на обидения поглед на Клариса, вдигна и другия си крак, за да му отвърже наколенника.

Силно чукане по вратата прекъсна тирадата му. Няколко прислужници, облечени с разкошни дрехи, каквито Клариса не беше носила никога досега, влязоха в стаята и внесоха голямо дъбово корито и няколко кофи гореща вода.

– Оставете го в ъгъла – нареди с отсъстващ вид Рейн.

Клариса се изправи и проследи процесията със зяпнала уста. Никога през живота си не се беше къпала в гореща вода. В Моретон се задоволяваше с малкия си леген, а в гората със студената река.

– Какво ти става, Клариса? – попита изненадано Рейн, когато останаха сами. – Да не си видяла привидение?

Тя посочи коритото, от което се издигаше пара.

– Искаш да се окъпеш първа? Разбира се, заповядай.

Клариса коленичи пред коритото, протегна ръка и я потопа във водата. После се усмихна благодарно на Рейн, който беше започнал да сваля кожените подплати, които носеше под бронята.

– Не се опитвай да ме прелъстиш – проговори строго той, но в гласа му имаше смях. – Все още не съм се отказал от мисълта да ти нашаря задника с камшика за езда. Знаеш ли как се почувствах, когато те заврих с Джослин?

Клариса извърна глава. Не можеше да понесе болката в очите му.

– Трябваша ми години, докато те намеря, а ти ми заяви, че музиката означава за теб повече и че имаш нужда от разнообразие. Не си отваряй

устата! Знам какво искаш да ми кажеш.

Виж какво, Клариса, намирам, че е чудесно, дето си загубила гласа си. Брат ми не можеше да повярва, че едно толкова слабичко и крехко същество като теб е в състояние да надвика петдесет едри мъже. Знаеш ли, дори му предложих да се обзаложим, че няма по-гръмогласно същество от теб, но той не прие облога... Недей така, Клариса – продължи предупредително той. – Не ме гледай обидено. Нямах право да се сърдиш. Аз съм човекът, който през последните месеци живя в ада, аз! Нямах представа къде си и с колко мъже си спала междуременно. – Клариса го изгледа унищожително и той се стресна, но след малко продължи с нарастваща възбуда: – Ти си виновна. Ти ме накара да вярвам, че ти липсва добродетел – това е най-мекият начин да го изразя. Останах си в лагера, но знаеш ли, едва не подлудих бедните хорица с гнева си. Накрая повечето отказаха да излизат на площадката за упражнения. Даже ме заплашиха с бунт.

Клариса мълчаливо го посочи с пръст и Рейн я изгледа недоумяващо.

– Аз също прекарвах по-голямата част от времето си в бойни упражнения, ако това е, което искаш да кажеш. Опитвах се да се изтоща до смърт, за да забравя как те заварих в прегръдката на Джос.

Клариса присви очи и използва двете си ръце, за да изобрази голям свод над гърдите си.

– Аха, разбрах. Имаш предвид Бланш, нали? – ухили се Рейн и Клариса изсъска злобно в знак на потвърждение. – Трябваше да я взема в леглото си, за да ти отмъстя, но не го направих. След теб не бях в състояние да пожелаая друга жена. Проклета да си, Клариса Аскот! Ти като че ли се радваш на неспособността ми. Знаеш ли колко ми беше зле, когато ме изостави?

Клариса посочи сърцето си и в очите ѝ пламна дива любов.

Рейн извърна глава и продължи дрезгаво:

– Когато Джос се върна в лагера, едва не го убих. Първо отказах да го приема, стражите също отказаха да го пуснат, но той познава всяко дърво в гората и успя да се промъкне до шатрата ми. Една нощ, когато бях пил доста и се събудих с натежала глава, той седеше на столчето до леглото ми. Мина известно време, преди да пожелаая да го изслушам.

Клариса разбра по гласа му, че положението е било много по-сериозно, и извъртя очи.

– Мога да те уверя, че главата ме болеше адски и ме заболя още повече, когато узнах, че Панел те е заловил и възнамерява да ме хване в

капан.

Клариса, която седеше до коритото, извади ръката си и я протегна към него. Той беше само с препаска на слабините си. Много искаше да му благодари, че е рискувал живота си за нея.

– Клариса – проговори меко Рейн и коленичи пред нея, – все още ли не проумяваш, че те обичам? За мен беше съвсем естествено да дойда на помощ.

Тя се опита да му разкаже с мимика и жестове какъв страх беше преживяла заради тънките сметки на Панел.

– Какво? – попита Рейн и бързо се изправи. – Нима си мислеше, че не знам нищо за капана му? – Обидата му беше видна. – Да не мислиш, че глупак като Панел би могъл да улови в капана си един Аскот? – Той захвърли препаската и влезе в коритото. – В деня, когато един мръсен негодник като него... Клариса, ти наистина ли мислеше, че Панел...?

Тя вдигна ръце към небето и се поклони пред него с добре изиграно смирение.

– Е, може би ще ти простя и това. Ти нямаш представа от какво тесно е замесен един истински мъж. Знам, че според теб всички благородници са глупаци.

Този път обидата ѝ беше примесена с гняв. С това „теб“ Рейн имаше предвид всички хора от нейната класа, простия народ, който вярваше във вещици и в добротата на краля. Хората, които вярваха, че съдебните дела се водят справедливо и почтено, и в още много други глупости. Тя плесна с ръка във водата и опръска лицето му. Рейн сграбчи китката ѝ.

– Какво означава това? Току-що ти простих, че ме напусна, спасих детето ти от огъня и се ожених за теб, а ти дори не си ми благодарна.

О, Господи, защо, защо не можеше да говори! Щеше да даде воля на гласа си и да проглуши ушите му с обясненията си. Ала не можеше да му каже, че го е напуснала само защото е искала той да се опази от гнева на краля, че огънят на кладата я заплашваше само защото носеше неговото дете под сърцето си. А що се отнася до венчавката, той я беше направил своя съпруга само заради чувството си за рицарска чест.

– Не ми харесват мислите ти – изрече тихо Рейн и я привлече към себе си. – Когато казах на Гевин, че ще ми бъдеш благодарна за онова, което правя за теб, той ми се изсмя. Каза ми още, че жените никога не реагират така, както би трябвало. Искам да кажа логично. Какво пак съм направил, та ми се сърдиш?

Клариса стисна ръце в юмруци и заплаши да му счупи носа.

– Слушай, момиче, не подлагай на изпитание търпението ми! Не можеш ли да проявиш поне малко любезност? Знаеш ли какви ужасни дни прекарах? Трябваше да се изкатерия по стената на кулата посред нощ, да убия поста на покрива и да си сложа бронята му, и всичко това съвсем тихо, за да не ме забележат другите пазачи.

Той стисна китките ѝ и усети как тя се разтопи под докосването му. Нищо, че едва не беше изгоряла на кладата заради него. Той беше рискувал живота си, за да я спаси.

– Не се ли радваш поне малко, че сме заедно? – прошепна задавено той. – Не си ли поне малко щастлива, че сме мъж и жена?

Клариса усети как тялото ѝ се поддава на силната му воля и не забеляза как се озова при него във коритото. Той я вдигна с една ръка и я сложи в скута си. Водата се разплиска на всички страни.

– Хванах те най-после! – засмя се той и я настани удобно. – Сега ще си платиш за липсата на благодарност.

Когато Клариса се опита да протестира и от устата ѝ излезе само мъчително грачене, Рейн избухна в луд смях. После впи устни в нейните и заглуши протеста ѝ.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клариса обви ръце около шията на Рейн и всички гневни мисли отлетяха някъде много далеч. Толкова време беше минало, откакто го видя за последен път и жаждата ѝ да усети отново близостта му беше посилна от всичко. Тя го привлече силно към себе си. Устните ѝ потърсиха неговите, езикът ѝ се втурна в устата му, за да го завладее отново.

– Клариса – зашепна задавено мъжът и зарови лице в косата ѝ, – когато се изкачих по стената на кулата, те видях да седиш самотна в онази проклета тъмна стаичка и да плачеш тихо. Сърцето ми се сви от болка, толкова мъничка и тъжна изглеждаше. Бях готов да убия проклетите пазачи и да те изведе на свобода. Но не можех да разчитам на подкрепата на отлъчените. Ако братята ми бяха свободни, щях да те измъкна, но не можех да рискувам да се нараниш.

Когато Рейн спомена братята си, Клариса вдигна бързо глава.
Фиона!

– Какво ти стана, Клариса? Нещо не е наред ли?

Тя се опита да произнесе името на спасителката си, но само измърмори нещо неразбрано. След няколко мъчителни опита успя да каже „Майлс“.

– Срещнала си малкия ми брат? Не, това е невъзможно. Той беше на остров Уайт. След като Мери... умря, Майлс едва не загуби разума си и Гевин го убеди да поживее малко при чичо Саймън. Чух, че е напуснал острова преди няколко седмици.

Рейн беше объркан от възбудата на Клариса. Тя го гледаше втренчено, клатеше глава и отново и отново повтаряше „Майлс“.

– Да не се е случило нещо с него? В опасност ли е?

Клариса кимна в знак на съгласие и още преди да е успяла да повтори движението на главата, Рейн скочи като безумен от ведрото и измъкна и нея. Сложи я на пода, уви я бързо в една дебела наметка и завърза кърпата около слабините си.

– Сега ще отидем при Гевин и ще му напишеш какво имаш да ни кажеш.

Щом излязоха от стаята, Клариса пламна от срам. Тя носеше под наметката си само мократа бяла риза, докато Рейн беше практически гол, а трябваше да минат през целия манастир. Намериха Гевин в оборите.

– Нима си решил да тръгнеш веднага, скъпи братко? – попита шеговито той. – Не мислиш ли, че младата невеста заслужава малко повече внимание?

Рейн не обърна внимание на подигравките му.

– Клариса твърди, че Майлс е в опасност. Тя ще ти напише какво се е случило и ти ще ми го прочетеш.

Лицето на Гевин веднага стана сериозно.

– Елате с мен в библиотеката на монасите.

Той тръгна напред с толкова дълги крачки, че Клариса едва успява да го следва. По едно време Рейн я стисна под мишницата си и я понесе по коридорите. Докато няма глас, трябва да се възползвам от състоянието ѝ, каза си развеселено той.

Монахът в библиотеката се опита да възрази срещу присъствието на жена, но Гевин и Рейн изобщо не го чуваха.

– Седни тук и пиши! – заповяда Гевин и ѝ подаде хартия, перо и мастило.

Клариса смръщи чело и започна да пише как Панел бе взел в плен Фиона Чатауърт и бе решил да я предаде на Майлс. Рейн и Гевин се бяха привели над раменете ѝ и тя беше толкова развълнувана, че дланите ѝ се изпотиха.

– Фиона Чатауърт – промърмори смяно Гевин. – А аз си мислех, че е още дете.

Клариса поклати глава.

– Как изглежда? – попита сериозно Рейн.

Мимиката ѝ беше достатъчно убедителна и двамата мъже я разбраха веднага.

– Кралят ще побеснее – промърмори Гевин. – Той наложи на Чатауърт тежка парична глоба и забрани на Роджър да влиза в земите на семейство Аскот.

– Земята! – изкрещя гневно Рейн. – Това ли е единствената ти грижа? Чатауърт отвлече Алисия и обезчести Мери. Какво още трябва да направи, за да помислиш и за хората, не само за богатството си?

– Аз се тревожа за братята си много повече, отколкото за най-ценното си парче земя. Какво ще стане, ако Майлс упражни насилие над момичето, което носи името Чатауърт? Кралят ще реши, че сме пренебрегнали заповедта му, и кой ще пострада от това? Ти! Никога няма да получиш прошката му и ще прекараш целия си живот в гората с онази армия от главорези! А какво ще стане, когато гневът на краля се излее и върху Майлс? Не разбираш ли, че мога да загубя двама братя заради

мръсните интриги на Панел?

Рейн изглежда презрително брат си, но в очите на Клариса заблестя страхопочтително възхищение.

– Оттогава са минали няколко дни – заговори след малко Рейн. – Готов съм да се обзаложа с живота си, че момичето вече не е девица, но също така съм готов да се закълна, че Майлс не е способен да изнасили жена. Сигурно вече е узнал коя е тя и е твърде възможно да я е освободил. Можем само да се надяваме и да се молим младата дама да не е забременяла от него.

Гевин изпухтя ядосано.

– Ще събера половината си рицари и ще тръгна да търся Майлс. Ще се опитам да го вразумя. Може би момичето вече се е влюбило в него и няма да иска главата му.

Клариса улови ръката на Гевин и енергично заклати глава. Фиона Чатауърт не беше способна да се влюби в Майлс Аскот само за две седмици.

– Значи лейди Чатауърт е изчадие на ада? – ухили се Гевин, после взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. – Рейн ще те отведе в семейния замък, за да се запознаеш с моята Джудит. Много съжалявам, че се венчахте така набързо. Щом положението се успокои, ще организираме турнир в твоя чест. – Той ѝ се усмихна с братска нежност и се обърна към Гевин: – Остани известно време в Аскот Касъл. Знаеш, че там си на сигурно място. Отведи жена си у дома и ѝ дай почивка. Тъкмо ще видиш и сина ми. И ѝ купи няколко свестни рокли!

Клариса беше сигурна, че Рейн ще се обиди от думите на брат си, но той се усмихна с безкрайна обич.

– Много се радвам, че беше с мен, братко – отговори той и разтвори ръце. Братята се прегърнаха силно и останаха дълго така.

– Поздрави Майлс от мен и се опитай да го предпазиш от глупости – усмихна се накрая Рейн. – А щом се върне в замъка, ще го запозная с жена си.

Гевин се засмя весело и се сбогува с новобрачните.

Рейн се обърна към жена си и я погледна строго. Наметката ѝ се беше разтворила, а мократа риза беше полепнала по голата ѝ кожа.

– Ако си спомням добре, ние с теб се канехме да направим нещо, когато проблемите на малкия ми брат ме принудиха да прекъсна.

Клариса отстъпи крачка назад и посочи стената на помещението, в което се намираха.

Рейн избухна в смях, вдигна я на ръце и я понесе през двора

обратно към стаята им. Без да обръща внимание на купчината мръсни жезела, нахвърляни на леглото, той я положи върху завивката и легна отгоре ѝ.

– Дали ще причиня болка на детето? – попита меко той и захапа ушенцето ѝ. Клариса заклати глава толкова енергично, че той не можа да не се засмее. Този път смехът му беше дълбок, дрезгав и обещаваще безкрайни наслади. Ръката му се плъзна към гърдите ѝ и разкъса грубата ленена риза. Скоро Клариса остана съвсем гола под жадния му поглед.

Тя никога не беше харесвала тялото си, камо ли пък да се гордее с него, и сега, обезобразена от огромния корем, не искаше Рейн да я гледа на дневната светлина. Опита се да се отдръпне, но Рейн ѝ попречи. Той задържа ръцете ѝ над главата и започна да милва и целува тялото ѝ.

– Това е моето дете и аз не му се сърдя, че те е направило безформена. Обичам го не по-малко от майка му.

– Дъщеря! – проговори щастливо тя и едва не извика от болка.

– Моля се на Бога да се роди живо и здраво и ти да си на сигурно място. Много искам дъщеря. С теб като майка и Алисия и Джудит като лели съм готов да ѝ припиша всичките си имоти. Сигурен съм, че ще ги управлява много по-добре от мен.

Клариса се опита да каже нещо, но той не ѝ позволи и отново покри шията ѝ с целувки. Когато усети, че той е махнал кърпата от слабините си и вече нищо не разделя голите им тела, тя забрави тревогите си и се отдаде на радостта от близостта му.

Досега не беше разбрала колко много ѝ е липсвала физическата му близост, как е копняла за милувките на силните му ръце. Той милваше тялото ѝ с безкрайна нежност, изследваше най-потайните му кътчета и всяко докосване ѝ вдъхваше чувство за уважение и любов. Дори сега, когато гладът му за нея беше траял месеци, той не бързаше и ласките му продължиха безкрайно.

Клариса лежеше по гръб, затворила очи, ръцете ѝ леко прегръщаха шията му, и се наслаждаваше на милувките му. Когато Рейн погали вътрешната страна на бедрата ѝ, тя отвори очи и видя над себе си дълбоките тъмносини очи, които я гледаха така пронизващо, че по гърба ѝ се разля сладостна вълна. Силата и могъществото на този мъж, умението му да се сдържа и да я милва нежно я възбуждаха невероятно много.

Тя изви тялото си към него, притисна се с все сила в слабините му, целуна жадно устата му и Рейн избухна в смях. После се обърна по гръб и я сложи върху себе си. Железните плочки, които ги заобикаляха, задрънчаха и няколко се търкулнаха на земята.

Клариса се наведе и впи зъби в шията му, ръцете ѝ се плъзнаха по мускулестите рамене. Прекрасно е да имам такъв грамаден, силен мъж, помисли си тя. Той целият беше неин!

Смехът, който излезе от изгореното ѝ гърло, не беше красив, но дълбок, дрезгав и изкусителен. Ръката ѝ се впи толкова силно в кожата му, че той ѝ отговори с дрезгав вик. Устата му потърси нейната, но тя продължи милувката си и отново се засмя, когато Рейн се изви настрана, за да ѝ избяга.

– Изчадие адово! – промърмори пресипнало той, хвана я за косата и издърпа главата ѝ назад. После впи зъби в тялото ѝ.

Клариса изпъшка, изнесе краката си напред и се опита да се измъкне от силната му прегръдка. Той улови лявото ѝ стъпало и започна да целува и хапе пръстите ѝ един по един. Възбудата, която се разнесе по тялото ѝ, надви всички останали чувства.

Клариса извика задавено, легна върху него и сложи стъпалата си върху лицето му. И аз мога да играя тази игра, каза си развеселено тя и впи зъби в глезена му. Зарадва се, когато Рейн потрепери силно и още една желязна плочка се изтърколи на пода.

Ръцете на мъжа, много по-дълги от нейните, се плъзнаха нагоре по краката ѝ и започнаха да я милват и мачкат така предизвикателно, че тя забрави играта с пръстите и се отдаде цялата на интимните му милувки.

Тялото ѝ се разтрепери, в утробата ѝ лумна огън и я обзе чувството, че отново се е върнала на кладата.

Рейн я сграбчи за хълбоците, сякаш тя изобщо нямаше тежест, вдигна я и я положи върху члена са с такава точност, че от гърлото ѝ се изтръгна сладостен стон.

– Тъкмо работа за мен – засмя се дрезгаво мъжът. – Нали знаеш, че умея да си служа добре с меча.

Клариса се приведе напред и му доказа, че нейните хълбоци също са заякнали от дългите упражнения. Ритъмът ѝ беше толкова бърз, че Рейн се задъха и не можа да произнесе нито дума. Той съсредоточи цялата си чувствителност върху слабините си, лицето му се скова в почти болезнена маска, стисна с две ръце копринената завивка и се отдаде на удоволствието, което му доставяха движенията на Клариса.

Когато възбудата надви, той я хвана през кръста, обърна я по гръб и с два корави, невероятно силни тласъка двамата стигнаха до изпепеляващ оргазъм. Телата им се отпуснаха и те останаха дълго прегърнати, сякаш искаха взаимно да си вдъхнат нови сили.

След малко Рейн вдигна глава и дари Клариса с усмивка, която ѝ

каза повече от всички думи на света. С доволна въздишка той се отдели от нея, полегна отстрана, прегърна я и запотените им тела сякаш залепнаха едно за друго. Скоро и двамата заспаха.

Беше късна вечер, когато най-после се събудиха. Рейн вдигна голям шум, защото му се наложи да отстрани коравото ѝ, остро коляно от корева си.

– Как едно толкова дребно и слабичко същество като теб може да бъде толкова опасно? – попита сърдито той. После я потупа приятелски по дупето, отдели се от нея и стана. – Време е да се събудиш – продължи строго той. – Не биваше да оставаме толкова дълго тук. При твоето състояние ще ни трябват два дни, докато стигнем у дома.

Клариса си представи как ще замени удобното легло с гърба на коня и се намръщи недоволно. Много ѝ се искаше да остане тук с Рейн поне още една седмица.

– Не ме предизвиквай, Клариса. Стани веднага от леглото или ще се върна в гората и ще ти изпратя няколко от васалите на Гевин да те придружат до Аскот Касъл.

Думите му оказаха желаното въздействие. Само след минута тя беше станала от леглото и бе навлякла скъсаната бяла риза.

– Каква гадост – промърмори с отвращение Рейн и полипа влажния плат. – Джудит ще ти избере дрехи, много по-подходящи за дама от семейство Аскот. Сигурен съм, че, когато се облечеш както подобава на ранга ти, ще представляваш прекрасна гледка, макар да признавам, че косата ти ми харесва много повече така, както е в момента. – Той протегна ръка и помилва една немирна къдрица.

Клариса се сгуши в прегръдката му, но той я отблъсна енергично, отвори вратата и я поведе към обора. Скоро я настани на седлото на коня си и малката процесия потегли на път. Клариса никога не беше виждала рицари и оръженосците им. Рейн изрева някаква команда и хората на Гевин я изпълниха светкавично. Бързо и безшумно те събраха частите на бронята, които се търкаляха по стаята, а когато помогнаха на Рейн да се облече в тъмнозеления вълнен костюм, който носеше в гората, един от рицарите го изгледа смаяно и Рейн избухна в смях.

– Доста груба материя, нали? – попита весело той. – Готова ли си, Клариса?

Преди тя да е успяла да отговори, ездачите вече препускаха по полето с темпо, на което тя всъщност би трябвало вече да е свикнала след

близостта си с Рейн. Онова, което я учуди най-много, беше начинът, по който се отнасяха към нея рицарите на Гевин. Те се осведомяваха постоянно дали дамата се чувства добре и не се ли е уморила. Когато спряха, за да се нахранят и да напоят конете, един от младите рицари ѝ донесе букетче цветя. Приятелят му разстла наметката си и грижливо я настани да седне. Никой не обърна внимание, че подплатената с кожи наметка беше с много по-добро качество от грубата, мръсна и измачкана ленена риза на новата лейди.

Клариса погледна недоверчиво към Рейн и забеляза, че обноските на рицарите изобщо не го тревожеха. Друг млад мъж я попита дали ще му позволи да ѝ посвири на лютня, а когато още трима се наредиха пред нея и запяха, Рейн ги изгледа със смръщено чело, защото не умееха да пеят добре. Клариса ги изслуша и кимна с благосклонна усмивка. Не можеше да се сърди на тези учтиви и внимателни мъже, че не умеят да пеят.

Когато я вдигна отново на коня си, Рейн обясни с усмивка:

– Те изпробват рицарските си качества пред непознатата дама. Надявам се, че ще можеш да ги изтърпиш.

Да ги изтърпя! – каза си недоволно тя, когато отново препуснаха напред. Имаше чувството, че е попаднала в рая, а надали имаше човек, който да не може да живее в рая.

Прекараха нощта в една крайпътна гостилница и Клариса започна да се срамува от облеклото си. Гостилничарят посрещна Рейн и двадесетината му придружители, облечени в скъпоценни зеленозлатни одежди, с преувеличена учтивост и се разтопи от любезности. Поднесоха им такава разкошна вечеря, че Клариса зяпна смаяно.

– Ще позволиш ли на рицарите да седнат на масата с теб? – попита учтиво Рейн.

Клариса го погледна изумено. Трябваше ѝ доста време, за да разбере, че красивите млади мъже молят за позволение да вечерят заедно с нея. Тя се усмихна широко и направи царствен жест с ръка.

Рицарите се хранеха с такива изискани маниери, че тя внимаваше много какво прави с приборите си. Докато вечеряха, те ѝ предлагаша най-вкусните парченца месо и най-сочните плодове. Един от младежите ѝ обели ябълка, нареди парченцата на чинията и я попита вкусна ли е вечерята.

Всички изразяваха съчувствието си за загубата на гласа ѝ, което накара Рейн да се засмее и да им заяви, че са лишени от страхотно преживяване. Знаел, че нямало да повярват в думите му, но щом жена му си

възвърнела гласа, щели да видят звезди по пладне. Клариса се изчерви и го изгледа укорно.

В стаята им ги очакваше огромно меко легло, покрито със снежно-бял лен, и Клариса веднага се пхна под топлата завивка. Рейн се присъедини към нея, притисна я до гърдите си и сложи ръка на корема ѝ. Бетето го изрита и той избухна в доволен смях.

– Силно хлапе – промърмори с уважение той. – На кого ли ще прилича?

На сутринта гостилничарят почука на вратата им и донесе прясно опечен хляб и горещо вино. На таблата беше положен и букет от двадесет червени рози, подарък от рицарите на Гевин.

– Това е работа на Джудит – обясни весело Рейн, който тъкмо се обличаше. – Момчетата са влюбени в нея и се надпреварват да ѝ служат. По всички личи, че ти също си завладяла сърцата им.

Клариса поклати глава и се опита да му обясни, че те ѝ оказват внимание само защото е станала член на семейство Аскот.

Рейн се засмя и я целуна по върха на носа.

– Мисля, че всички мъже се влюбват в жени, които не умеят да говорят.

Клариса сграбчи една възглавница и я хвърли по главата му.

– Така ли дамата проявява внимание към верния си рицар? – под-разни я весело той.

Въпреки че това беше шега, Клариса през целия ден не престана да размишлява над думите му. Тя не беше дама и не знаеше как да се държи като такава. Как щеше да застане пред лейди Джудит Аскот в тази мръсна, овъглена, безформена бяла риза?

– Какво ти става, скъпа? – попита меко Рейн. – Наистина ли виждам в очите ти сълзи?

Тя се опита да се усмихне и му показва, че в околото ѝ е влязла пра-шинка и че бързо ще се оправи. След това се изправи на седлото и вирна упорито крехката си брадичка, ала когато видя насреща си замъка на се-мейство Аскот, ѝ се дощя да обърне коня си и да избяга.

Масивната каменна крепост, построена преди няколко столетия, из-глеждаше много по-величествена и страшна, отколкото си я беше пред-ставяла. Когато приближиха, тя се сви на седлото, защото старите каменни стени буквално я смазваха.

Рейн я поведе към задната порта, защото искаше да запази

пристигането си в тайна. Пътеката към задната врата беше обкръжена от високи каменни стени и докато язدهа между тях, мъжете, които стояха на пост по стените, радостно поздравяваха Рейн с добре дошъл. Той им отвърщаше весело и очевидно се познаваше много добре с тях. Изведнъж мъжът, когото познаваше Клариса, изчезна и бе заместен от някакъв чужденец. Мъжете, които му се подчиняваха безпрекословно, огромният замък, в който се беше родил – всичко това изглеждаше много по-близо до него, отколкото лагерът на отлъчените с порутените си колиби.

Рицарите влязоха в двора на замъка и Клариса се учуди още повече, като видя красивите сгради с много прозорци. В малкото замъци, където беше пяла с Джослин, хората живееха във високите кули, а те бяха толкова неудобни жилища, че все повече благородници се отказваха от старите си крепости.

Едва спряха, когато от близката градина, обградена с ниска стена, изскочи зашеметяващо красива жена, облечена в рокля от блестяща червена коприна.

– Рейн! – извика зарадвано тя и разтвори ръце.

Тя не може да пее, каза си Клариса, за да си вдъхне поне малко смелост, и проследи как мъжът ѝ скочи от коня и се хвърли в прегръдката на жената.

– Как си, Джудит? – попита с широка усмивка Рейн, вдигна я на ръце и я завъртя в кръг. Целувката му беше твърде страстна, за да бъде братска. Клариса се намръщи и извърна глава.

– Милейди – проговори един от учтивите млади рицари, – ще позволите ли да ви помогна?

Клариса изглежда остро Рейн и Джудит и се смъкна тежко от седлото.

– Къде е тя, Рейн? – попита Джудит. – Посланието ти беше толкова объркано, че не разбрахме почти нищо. Наистина ли жена ти е щяла да бъде изгорена на клада?

– Точно така. Спасих я в последния момент. – Гласът му издаваше гордост. Без да изпуска ръката на Джудит, той закрачи към Клариса и сложи ръка на рамото ѝ. – Това е Клариса, а този ангел е жената на недостойния ми брат.

Клариса кимна и очите ѝ се разшириха от изненада. Никога не беше виждала толкова красива жена: златни очи, кестеняви коси, които падаха на разкошни вълни под обшитото с перли боне, крехка, но добре закръглена фигура.

Джудит издърпа ръката си и се обърна любезно към новата си снаха.

– Сигурно си уморена. Ела с мен, ще заповядам да ти приготвят банята. – Тя взе ръката на Клариса в своята и закрачи бързо към къщата.

– Забравих нещо, Джудит! – извика подире ѝ Рейн. – В огъня на кладата Клариса загуби гласа си.

Клариса усети как снаха ѝ се скова и разбра, че причината е безумството на Рейн. Как бе посмял да се ожени за такава като нея! Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя сведе глава, за да ги скрие.

– Уморена си – повтори съчувствено Джудит, но гласът ѝ беше доста остър.

Клариса нямаше време да разгледа къщата, защото Джудит веднага я поведе нагоре по стълбата и я бутна в едно грамадно помещение, облицовано с дърво. Цялата къща на Клариса в Моретон щеше да се побере четири пъти в него.

Тежките стъпки по стълбата накараха Джудит да се обърне. Рейн застана на прага и се ухили доволно.

– Тя е хубава, нали? – попита той и погледна нежно Клариса. – Много съжалявам, че загуби гласа си, но съм сигурен, че скоро ще се оправя.

– Не си въобразявай, че си направил кой знае какво – отговори сърдито Джудит и отведе Клариса до едно кресло.

– Какво искаш да кажеш? – погледна я слисано Рейн. – Аз я спасих от ужасна смърт!

– А успя ли да я опазиш от коварството на Панел? Онзи негодник я е използвал за примамка, за да те хване в капана, Рейн! – Тя го погледна пронизващо и продължи малко по-спокойно: – Мисля, че е най-добре да я оставиш малко сама. Съмнявам се, че сладката ти малка жена би желала да чуе какво имам да ти кажа.

– Сладка! – изпуктя Рейн. – Защо си ми сърдита, Джудит? – попита обидено той.

– Защото поставяш на изпитание търпението ми, братко. Клариса, гладна ли си?

– Виж какво, Джудит, ако имаш да ми кажеш нещо, кажи го веднага!

– Много добре. Хайде да излезем от стаята. Жена ти има нужда от спокойствие.

Клариса започна да проумява каква сцена се разиграваше пред очите ѝ. Тя улови ръката на снаха си и я помоли с очи да говори пред нея.

Тя също имаше да каже много неща на Рейн, но не можеше и Джудит щеше да свърши тази работа вместо нея.

Джудит ѝ намигна съзаклятнически и отново се обърна към девера си.

– Е, добре. Ще ти кажа онова, което трябва да чуеш. Вие, мъжете – ти и тримата ти братя – смятате, че сте извършили геройство, като сте превели една жена през цяла Англия, без изобщо да се загрижите за сигурността или удобствата ѝ.

Рейн я погледна смаяно и долната му устна увисна.

– Но ние пренощувахме в много удобна гостилница!

– Какво? Отвел си съпругата си в обществена гостилница в това облекло? Как посмя, Рейн? Не те ли е срам да се отнасяш така с жена си?

– Какво можеш да направиш? Да отидеш в магазина и да ѝ купиш дрехи? Или трябваше да замина за Лондон и да помоля краля за топ коприна?

– Не се опитвай да будиш съжаление. Кой е виновен, че те обявиха за предател? Сам си надrobi тази каша с проклетото си твърдоглавие. Но какво ли се учудвам? Нали знам какви сте всички Аскотови!

При тези думи Клариса запляска с ръце. Джудит я погледна с нежно разбиране и се усмихна, докато Рейн се начумери като обидено момче.

– Вече виждам, че нямате нужда от мен – промърмори мрачно той.

– Сега пък искаш да избягаш – продължи строго Джудит. – Първо обаче ще слезеш долу, ще измъкнеш Джоан от леглото ѝ – или от мъжа, с когото си убива времето, и ще ѝ заповядаш да приготви ваната. О, Рейн, как можа да се отнесеш така жестоко с бедното момиче? Тя е майка на детето ти! Минали са дни, откакто е била в огъня, а саждите още лепнат по тялото ѝ. Сигурно сте яздили като дяволи, за да стигнете толкова бързо в замъка. Хайде, махни се оттук! Иди да се измиеш. Ще я вишиш пред очите ми само когато си изкъпан и прилично облечен!

Рейн я погледна сърдито, вирна брадичка и затръшна вратата зад себе си.

Джудит въздъхна тежко и се обърна към Клариса.

– Жената трябва да се научи да се брани, защото мъжете са склонни да я използват. Добре ли си? Надявам се, че Рейн не е навредил на бебето с бързането си?

Клариса поклати глава и загледа Джудит с възхищение и покълваща обич.

– Можем само да се радваме, че и трите сме силни и здрави, иначе отдавна щяхме да бъдем мъртви.

Клариса показа пръста си и въпросително вдигна вежди.

– Третата е Алисия, жената на Стивън. Непременно трябва да се запознаеш с нея. Тя е прекрасна, най-красивата жена, която съм виждала. Стивън обаче не престава да я мъкне със себе си, принуждава я да спи на земята, увита само във вълненото си наметало. Отнася се с нея просто ужасно.

Силно чукане на вратата прекъсна разгорещената ѝ реч. Няколко слуги внесоха огромно ведро и кофи с гореща и студена вода.

– Следващия път пак ще изпратя Рейн. Неговите заповеди се изпълняват на минутата.

Клариса се изкиска тихо и Джудит ѝ отговори с доволен смях.

– Вече няма да говоря лошо за мъжете. Не бих заменила Гевин за никого друго, макар че понякога му крещя като селянка. Един ден и ти ще преодолееш страхопочитанието си и ще му отговаряш, както заслужава. Вероятно в момента това ти се струва невъзможно, но съм сигурна, че ще се научиш.

Клариса се усмихна загадъчно и позволи на Джудит да я съблече и окъпе.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейн, потопен до шията във ведрото с гореща вода, погледна гневно към вратата на спалнята си. На прага стоеше Гевин.

– Майлс е отвлякъл момичето на Чатауърт в Шотландия и ако слуховете са верни, я е помъкнал буквално за косата, докато тя го е обсипвала с проклетия. Проклет да бъде този хлапак! – заговори с искрящи от гняв очи големият брат. – Защо постоянно ми създавате ядове? Само Стивън...

– Я си дръж езика зад зъбите – проговори предупредително Рейн. – И без това настроението ми е толкова лошо, че съм готов да развъртя меча.

– Какво толкова страшно е станало? – попита уморено Гевин и седна на един стол. – Имам хиляди проблеми и не съм в състояние да се справя с всички наведнъж. Да не си се скарал с жена си?

– Не с моята. – Рейн помълча малко и попита: – Какво ще правим сега с Майлс? Той сигурно ще отведе момичето при Стивън.

– Надявам се. Сър Гай е с него. Дано поне той успее да го вразуми.

– Знаеш ли защо Майлс е решил да задържи Фиона Чатауърт? Искам да кажа, дали има и друга причина, освен че я иска в леглото си? Не мога да си представя, че братлето ни е в състояние да изнасили някоя жена! Също така не мога да си представя, че на света съществува жена, която ще откаже да сподели страстта му. Той никога не е имал трудности с жените.

– Един от хората на Майлс си счупил ръката, след като Фиона била доведена в лагера. Затова останал в Англия. Срегнах го на пътя.

– И какви лоши новини ти разказа? Ако съдя по вида ти, положението не е никак розово.

– Когато момичето било донесено в шатрата на Майлс, там имало четирима мъже. Разрешили на пратеника да влезе едва след като лицата извадили мечовете си. Той носел на рамо огромен килим. Спрял на входа, оставил го на земята и го ритнал с крак, за да се развие.

– Какво? – смая се Рейн.

– Килимът се развил точно пред краката на Майлс и пред очите му застанала Фиона Чатауърт, увита само с дългите си руси коси.

– Господи! – простена Рейн, после избухна в смях. Картината беше като жива пред очите му. – И какво е направил милият ни брат?

– Доколкото узнах, мъжете стояли като втрещени и се взирали жадно в голата красавица, докато тя скочила, увила се в някаква кърпа и грабнала от стената бойната брадва, за да се нахвърли върху Майлс.

– Ранен ли е?

– Успял да ѝ отнеме брадвата и изгонил мъжете от шатрата си. Дамата започнала да го обсипва с проклетия, употребявала думи, които накарали дори мъжете да се изчервят от срам, затова сър Гай ги отвел далече от шатрата и им заповядал да си запушат ушите.

– Сигурна съм, че още на следващата сутрин е мъркала като котенце – ухили се Рейн. – Нашето братче знае как да се отнася с жените.

– Нямам представа какво се е случило после. Само след час мъжът, за когото ти говорих, си счупил ръката и бил из пратен обратно в къщата на Майлс.

– Откъде знаеш, че са отишли в Шотландия? – попита недоверчиво Рейн.

– Стигнах до мястото, където Майлс е устроил лагера си, но не намерих никого. Разпитах търговците в околността и узнах, че Майлс и хората му са тръгнали преди повече от седмица. Всички ми казаха, че са ги чули да споменават Шотландия.

– Никой ли не знае защо са отишли там?

– Кой може да ти каже какво става в главата на Майлс? Сигурен съм, че няма да стори зло на момичето, но много се боя, че ще я задържи при себе си, за да накаже Чатауърт.

– Майлс е готов да излезе срещу десет мъже едновременно, но никога няма да използва жена, за да си отмъсти на врага си – възрази сърдито Рейн. – Сигурен съм, че е имал основателна причина да я махне от Англия. Какво мислиш да правиш?

Гевин помълча малко и отговори замислено:

– Ще оставя Майлс в ръцете на Стивън. Нека той се опита да го вразуми. Освен това Алисия има ясен и практичен ум. Може би тя също ще успее да постигне нещо с Майлс.

Рейн се изправи и посегна към хавлията.

– Съмнявам се, че има човек, който е в състояние да повлияе върху милото ни братле, особено когато става въпрос за жена. Ако тя не се е влюбила в него до следващата сутрин, ще е цяло чудо. Тя е първата, която не се е поддала на чара му, и той е видял в поведението ѝ предизвикателство за себе си.

Гевин изпухтя презрително.

– Каквито и причини да има, отвличането на Фиона ще предизвика

гнева на краля. Откакто почина синът му, Хенри е напълно променен.

Рейн се изтри с голямата кърпа, излезе от ведрото и изрита с отвращение купчината дрехи, нахвърляни на пода.

- Радвам се, че известно време няма да нося тези дрипи.
- Как мислиш, колко време можеш да останеш?
- Три, най-много четири дни. После ще се върна в лагера.
- Толкова ли са важни за теб онези дрипльовци?

Рейн го погледна замислено.

– Не всички са престъпници. Ако и ти беше принуден да живееш като тях, сигурно щеше да имаш други представи за добро и зло.

– Все едно какъв си, нямаш право да крадеш – отговори убедено Рейн.

– А ти би ли стоял бездеен, ако Джудит и малкият ти син умират от глад? Ако не си ял от два дни и покрай теб мине мъж с количка, натоварена с хляб, ще продължиш ли да настояваш, че кражбата е грях? Няма ли да посегнеш и да откраднеш един, за да утолиш глада си?

– Няма да се караме за тези неща, братко. Знае ли Клариса, че смяташ да се върнеш в гората?

– Не, още не. Не съм сигурен дали трябва да ѝ кажа. Може би ще е по-добре, ако просто се измъкна тайно. Убеден съм, че ще настоява да ме придружи, а аз искам да остане тук, при теб и Джудит. Искам поне малко да поживее в спокойствие и разкош. Тя е имала труден живот, Гевин...

Той вдигна старите си дрехи, хвърли ги в един ъгъл и посегна към кадифения, извезан със сребро жакет, оставен на леглото.

– Какво е това? – попита изведнъж Гевин и се наведе да вземе някакъв предмет, оставен между мръсните дрехи на Рейн. После показа на брат си златния колан.

– Това е лъвският колан на Клариса. Тя го нарича така. Носеше го постоянно и знам, че ѝ е много скъп. Досега не съм открил по него нищо, което да прилича на лъв. По време на съдебния процес са ѝ взели колана и трябваше да убия двама пазачи, за да си го възвърна.

Гевин огледа намръщено колана, после го отнесе до прозореца и го разгледа на светло.

– Изглежда много стар. Откъде ли е?

– Не знам точно. Клариса каза, че коланът се предава от майка на дъщеря и е изработен от родоначалника на семейството ѝ.

– Лъв... – промърмори замислено Гевин. – Нещо в този колан ми се струва познато. Ела с мен в долния салон, ако обичаш.

Рейн се облече бързо и последва брат си на долния етаж. На стената в зимния салон висеше стар, силно избелял килим. Рейн беше толкова свикнал с него, че почти не го забелязваше. Сега си припомни, че килимът е много, много стар.

– Татко често ми е разказвал историята на килима – заговори тихо Гевин. – Ти знаеш ли я? – Рейн поклати глава и брат му продължи: – Изтъкан е по време на владичеството на Едуард I в чест на най-големия рицар на онова столетие, мъж, влязъл в историята с името „Черния лъв“. Погледни, той е възседнал коня си, а тази красива дама е съпругата му. Виж сега какво носи на талията си.

Рейн се вгледа напрегнато в избелялата тъкан. Гевин обичаше да се рови в семейната история, но за него старите случки бяха ужасно скучни. Той беше човек, зает единствено с настоящето, и нямаше време да се занимава с миналите столетия. И сега не откри нищо особено.

Гевин го погледна възмутено.

– Преди известно време видях рисунка на този колан. – Той посочи килима и обясни: – Името на жената, станала съпруга на Черния, имало нещо общо с лъв, затова и той ѝ подарил на сватбата златен колан, на който били изобразени лъв и лъвицата му.

– Да не мислиш, че коланът на Клариса е същият този сватбен подарък? Това означава, че е произведен преди няколко века!

– Погледни колко старинен изглежда – усмихна се Рейн и вдигна колана към светлината. – На някои места е бил скъсан, затова са го вързали с тел. Шарката е почти изчезнала, но доколкото виждам, токите изобразяват лъвовете.

– Как ли Клариса се е сдобила с този колан?

Гевин нямаше нужда от обяснения. Вече беше уведомен, че новата му снаха произхожда от градското съсловие.

– Трябва да знаеш, че Черния лъв е бил приказно богат. Имал един син и осем дъщери. Дал на всяка от дъщерите си огромна зестра. Най-голямата му дъщеря получила лъвския колан с поръчението да го завещае на най-голямата си дъщеря.

– Ти смяташ, че Клариса... – Рейн не можеше да повярва на ушите си.

– Най-големият син на Черния лъв получил името Аскот и сложил началото на нашето семейство. Не помниш ли как татко ти казваше, че много приличаш на Черния лъв? Ние сме едри, стройни и руси, само ти си набит, с широки рамене и силен като мечка.

Рейн си припомни как го бяха дразнили като дете и колко често се

беше питал дали пък не е от друга майка, след като почти не прилича на братята и сестра си. Беше само дванадесетгодишен, когато почина баща му, и почти не помнеше думите му.

– Татко твърдеше, че ти приличаш много на Черния рицар – повтори Гевин и посочи килима, на който беше изобразен масивен чернококс мъж, възседнал буен черен кон.

– Значи мислиш, че коланът, наследен от Клариса, е принадлежал на съпругата на Лъва? – Рейн взе колана и го разгледа внимателно. – Тя го пази като най-голямото си богатство. Никога не се разделя с него. Знаех, че по време на процеса ще ѝ го отнемат. Тя не ми спомена какво е станало с колана ѝ, но миналата нощ сигурно го е сънувала, защото плачеше насън и питаше къде ѝ е златото и защо са ѝ взели единствената ценна вещ...

– Знаеш ли, че Черния рицар се е оженил за жена, която не е била от неговата класа? Е, положението ѝ не може да се сравни с това на Клариса, но в сравнение с Черния рицар хората от семейство Аскот са бедни като браконьерите в кралските гори.

Рейн потърка износения колан между пръстите си.

– Тази история е станала толкова отдавна, че ми се струва невероятна. Но понякога имам чувството, че познавам Клариса не от няколко месеца, а поне от сто години. Бил съм с жени, много по-красиви от нея, радвал съм се на уважението им, но когато я видях за първи път... – Той млъкна и се засмя. – Когато я видях за първи път, помислих, че е момче, и си казах, че ако един ден имам син, искам да изглежда точно така. В нея има нещо... не знам как да го обясня. И с теб ли стана така, когато видя Джудит?

– Не – отговори остро Гевин и се обърна настрана. Не искаше да му напомнят колко зле се бе отнесъл с Джудит в самия ден на сватбата им.

– И след като заговорихме за жена ти – продължи с усмивка Рейн, – искам да ти кажа, че допреди малко ми три сол на главата.

Гевин избухна в смях и лицето му се разведри.

– Какво си направил пак? Обикновено Джудит се отнася много нежно с теб.

– Заяви ми, че съм злоупотребил с жена си, като съм я довел тук.

– Сигурно заради краля – промърмори замислено Гевин.

– Говорих с нея за това и тя беше на мнение, че можеш спокойно да останеш тук, тъй като хората не знаят къде си. Докато някой те види и съобщи на краля, ще мине доста време.

– Не, не беше това. – Рейн беше искрено обиден на снаха си. –

Скара ми се, че не съм й купил хубави дрехи. Заяви ми, че съм бил длъжен да облека жена си, както подобава, а след това да я отведе в обществената гостилница!

– Много се радвам, че влизам тъкмо навреме, за да се защитя – обади се от вратата Джудит и на лицето й грейна усмивка. Тя се втурна към мъжа си и го целуна сърдечно. – Как си, Гевин? Здрав ли си? Много ли си уморен?

– Разбира се, че съм здрав – отговори той и я притисна силно към гърдите си. – Какво чувам? Пак ли си се карала на Рейн? Надявам се, че не си му оскубала косата. Той не е така силен като мен.

– Да, бих казала, че е доста крехък – засмя се весело Джудит. – Всичките ти братя са нежни като пролетни цветя. – Тя се усмихна на Рейн и застана между двамата мъже, които стърчаха над главата й като кули. – Казах само, че Рейн е постъпил зле, като е превел съпругата си през половин Англия, без да я облече прилично. Освен това бедното дете е болно и изтощено от мъките в затвора, гърлото й е изранено от пушека на кладата. На всичкото отгоре очаква бебе. Та тя беше облечена по-зле и от най-дрипавата слугиня!

Джудит щеше да каже още нещо, но млъкна и се обърна към прага, където стоеше Клариса. Никой не я беше виждал в този вид. Тя носеше красива одежда от пурпурночервено кадифе с дълбоко четириъгълно деколте. На врата й висеше тежка сребърна верижка с огромен аметист в средата. Косите й бяха прибрани на тила в скромно сребърно боне, поръбено с червени цветчета. Виолетовите й очи блестяха като диаманти.

Рейн отиде при нея, взе ръката й и я целуна.

– Ти си прекрасна – проговори нежно той.

– Изглеждаш променен – прошепна тя.

– А ти можеш да говориш. Можеш ли вече и да пееш?

– Не настоявай, Рейн – засмя се Джудит. – Дадох й горещ мед с билки, но мисля, че гърлото й ще заздравее по-бързо, ако щади гласа си. Вечерята е готова. Гладни ли сте?

Клариса се радваше, че не може да говори, защото и без това нямаше да знае какво да каже. И досега бе наясно, че Рейн е много по-различен от хората в обкръжението си дори когато носеше горското си облекло, но сега, целият в черно и сребро, той й внушаваше страхопочитание. Беше съвсем на мястото си в тази великолепна къща и не виждаше нищо необичайно в поклоните и почителността на толкова много хора.

Когато Рейн я поведе към трапезата, наредена в голямата зала, Клариса стисна здраво зъби, за да не зяпне изненадано. Вечерята, която им бяха сервирали в гостилницата, ѝ се беше сторила кралска, но тази я надминаваше стократно – по дългите маси бяха наредени толкова много ястия, като че трябваше да се нахрани цяло село.

– Кои са тези мъже? – попита смутено тя и вдигна очи към Рейн, който вървеше до нея. В залата бяха събрани повече от сто души и всички щяха да се хранят заедно с тях.

Рейн се огледа и сякаш видя своите хора през очите на жена си.

– Това са рицарите на Гевин, няколко от моите васали и някои от свитата на Стивън. Трябва да попиташ Гевин и той ще ти обясни в какви роднински връзки се намираме с всеки от тях. – Той посочи към края на трапезата. – Някои от хората, които се хранят там, са от стражите, които охраняват замъка. Можеш да попиташ Джудит. Сигурен съм, че тя ги познава по име.

– И ти ли имаш толкова много сподвижници? – попита с мъчителен шепот тя.

– Не – ухили се Рейн. – В сравнение с този имот моите земи са много по-малки. Джудит е богаташката между нас. Когато се омъжи за Гевин, му донесе голямо наследство и сега трябва да се грижи за много хора. Тя постоянно купува и продава и брои чувалите с жито в складовете.

– Аз? – попита страхливо Клариса.

Рейн я погледна неразбиращо, но после се засмя.

– Питаш ме дали и ти ще управляваш земите ми? Защо не? Нали можеш да четеш и пишеш. Това е повече, отколкото мога аз. – Той се обърна настрана, защото един от братовчедите го заговори.

Клариса положи всички усилия да се нахрани добре, но след известно време се отказа и остана неподвижна на мястото си, докато внасяха все нови и нови ястия, повечето ѝ бяха напълно непознати, а новите имена и подправки я объркаха напълно.

След дългата вечеря Рейн ѝ помогна да стане от стола си и започна да я представя на роднините си. Мъжете я поздравяваха с весели викове и ѝ пожелаваха щастлив брачен живот.

Джудит попита новата си снаха дали иска да си легне и двете тръгнаха заедно към стаята на Клариса.

– Първата вечер беше малко объркваща, нали? – попита съчувствено Джудит.

Клариса кимна.

– Утре в селото ще има панаир. Накарай Рейн да те заведе. Сигурна съм, че ще ти хареса, освен това няма да стоиш цял ден в замъка и да се представяш на непознати хора. Сега е най-добре да си легнеш. Гевин и Рейн подготвят послание до Майлс и ти ще имаш време да си починеш, защото те ще се съветват дълго.

Когато Клариса свали роклята си и се пхна под меката завивка, Джудит стисна с обич ръката ѝ.

– Не искам да се страхуваш от нас. От днес нататък ние сме твоето семейство и каквото и да направиш, можеш да очакваш одобрението и подкрепата ни. Знам, че всичко това – тя посочи разкошната стая – е ново за теб, но съм сигурна, че скоро ще се научиш, а и ние ще ти помагаме.

– Много благодаря – прошепна Клариса и уморено затвори очи. Заспа още преди Джудит да излезе от стаята.

Никой не се сети да подготви Клариса за панаира, който щеше да се състои на огромното пасище на семейство Аскот. Тя спа дълго и се събуди отпочинала. Гласът ѝ беше почти възстановен. Е, не съвсем, но истинският тембър беше налице и тя се зарадва, макар че музиката още липсваше.

– Мислиш ли, че отново ще мога да пея?

Рейн се засмя на страха в гласа ѝ и ѝ помогна да закопчее пурпурната рокля, която Джудит беше заповядала да преправят специално за нея.

– Сигурен съм, че само след няколко дни пойните птички ще кацат на прозорците, за да те слушат.

Клариса избухна в смях и затанцува из стаята, радвайки се на широката, разкошна пола.

– Не е ли великолепна? Това е най-прекрасната рокля на света!

– Не си права – засмя се Рейн и я прегърна. – Ти си, която прави роклята красива. А сега престани да се въртиш, защото на бебето ще му се завие свят. Готова ли си да посетим панаира?

Оказа се, че на пасището е издигнат цял град от палатки, заети от хора, дошли от четирите краища на света. Имаше обори за животни, кафези от олово и цинк от Англия, павилиони с испански вина, стоки от Германия и италиански платове. Имаше дюкянчета за играчки, арени за борба, всякакви игри, продаваха се най-различни храни.

– Откъде ще започнем? – попита Клариса и се вкопчи в лакътя на

Рейн. Двамата бяха заобиколени от шестима рицари от свитата на Гевин.

– Може би милейди е гладна? – осведоми се любезно единият.

– Или жадна?

– Чувам, че там някой свири на лютня.

– Да отидем при певеца – реши Клариса и Рейн избухна в смях.

– Искаш да видиш дали може да те конкурира, нали? – подразни я той.

Клариса се усмихна, твърде щастлива, за да се засегне от шегите му. След кратко посещение при певеца, който според нея не струваше нищо, тя спря пред сергията със сладкиши и Рейн ѝ купи голямо, ароматно, прясно опечено сърце. Докато си хапваше сладко и оглеждаше любопитно пазара, тя не забеляза, че Рейн е спрял пред шатрата на един италианец.

– Какво ще кажеш за това? – попита той и ѝ показа парче виолетова коприна.

– Чудесна е – отговори разсеяно тя. – О, Рейн, я виж! Там има мечка, която показва разни номера.

– Твоята мечка ще те сграбчи ей сега в грамадните си лапи, ако не слушаш внимателно. – Тя го погледна стреснато и той продължи: – Омръзна ми да слушам укорите на Джудит. Избери платовете, които ти харесват, за да ги изпратим в замъка.

– Какво да избира? – попита замаяно тя. Никога не беше виждала такова разнообразие.

– Дай ни всички видове пурпур – отсеке сърдито Рейн. – Харесвам и онова зеленото. Мисля, че зелено ще ти стои много добре, Клариса. – Той се обърна отново към търговеца: – Отрежи от всеки плат за по една рокля и го изпрати в замъка. Икономът ще ти плати. – После взе ръката на Клариса и я повлече след себе си.

Тя се обърна назад, продължавайки да дъвче топлия сладкиш. Рейн ѝ беше купил поне три вида пурпурна коприна и четири зелени материи – коприна, кадифе, брокат, тънка вълна. Той спря пред танцуващата мечка, но като забеляза, че Клариса не проявява интерес, я потегли към следващата сергия, където се продаваха кожи.

Без да чака избора ѝ, той поръча дебела наметка, подплатена с норки и още една, която беше украсена с леопардова кожа от Азия. Обясни на търговеца, че трябва да обсъди ушиването на наметките с продавача на платове и да му достави парчета кожа, с които да обточат роклите.

Междувременно Клариса си бе възвърнала бойкия дух. Мъжът ѝ я

обличаше, без нито веднъж да я попита за мнението ѝ. Откъде знаеше дали тя иска да носи роклите или не?

Рейн вдигна рамене.

– Обикновено нося черно, защото това ми спестява много време. Майлс е единственият от нас, който обича да се конти.

– А как стои въпросът със Стивън? Разбира ли нещо от хубави дрехи?

– Той е много различен от Гевин и мен, защото носи само шотландски дрехи и голяма част от тялото му остава гола.

– Звучи интересно – промърмори като на себе си Клариса и Рейн я изгледа сърдито.

– Дръж се прилично! Я погледни какво има тук! Виждала ли си някога такова нещо?

Клариса се спря смяяна пред жената, която работеше със стотици тънки игли на малък дървен стан.

– Какво е това?

Готовото произведение приличаше на бяла копринена паяжина.

– Това е дантела, милейди – обясни жената и вдигна една якичка, за да може Клариса да я разгледа.

Клариса опипа предпазливо нежната дантела, сякаш се страхуваше, че може да се разпадне.

– Вземи – рече Рейн и подаде на жената кесия със злато. – Ще купя три от тези неща. Избери си едно, Клариса, а другите ще подарим на Джудит и Алисия.

– О, да – прошепна зарадвано тя. Прекрасно беше да направи подарък на Джудит.

Дантелените якички бяха прибрани грижливо в дървена кутия и един от рицарите изяви готовност да я носи.

Следващите часове бяха най-щастливите, които Клариса беше преживявала досега. Да наблюдава Рейн в естественото му обкръжение, да вижда как той получава уважението, което заслужава, беше истинска радост за нея. Тя се зарадва още повече, когато видя, че този мъж, обект на дълбока и искрена почит, беше способен да седне при най-нешастния просяк и търпеливо да изслуша жалбите му.

– Защо ме гледаш така странно? – попита я учудено Рейн.

– Броя даровете, с които съм благословена. – Тя извърна глава. – Какви са онези хора там?

– Ела да видим.

Множеството се разстъпи, за да стори път на седмината рицари и

крехката жена сред тях. В средата на кръга бяха застанали четири полу-облечени жени. Краката им бяха закрити с прозирна коприна, гърдите с богато извезани елечета. Те танцуваха с въртеливи движения под ритма на чуждоземска музика и примамливо кършеха голите си коремни. След първоначалния си шок Клариса хвърли бърз поглед към Рейн и видя, че е зяпнал с отворена уста танцьорките и не е в състояние да откъсне поглед от телата им. А беше готова да повярва, че съпругът ѝ стои съвсем близо до Божиите ангели!

Тя нададе възмутен вик, но Рейн изобщо не я чу. Затова му обърна гръб и се измъкна бързо през тълпата зрители. По-добре да остави мъжете на мръсните им занимания, а тя щеше да се оправи и без тях.

– Милейди – проговори някой зад нея. – Позволете да ви изведе отук. Изглеждате толкова крехка, че се боя за сигурността ви.

Клариса вдигна глава и погледна право в тъмните очи на едър, красив мъж. Косите му бяха светли, избелели още повече от силното лятно слънце, имаше орлов нос и корава, добре очертана уста. Над окото му имаше крив белег, под очите му се бяха вдълбали дълбоки сенки.

– Не съм сигурна... – промълви смутено тя. – Мъжът ми...

– Нека ви се представя. Името ми е граф Бейхъм и познавам добре семейството на съпруга ви. Пътувах дълго, за да се срещна с Гевин, но когато видях панаира, сметнах, че ще срещна някого от вас тук.

Един нисък, набит мъж политна към тях и измърмори нещо неразбрано. Графът незабавно протегна ръка, за да защити Клариса.

– Чувствам се задължен да ви пазя от тази папlach. Позволете да ви отведа някъде, където е по-спокойно.

Клариса пое предложената ѝ ръка. В този човек имаше нещо, което я настройваше едновременно тъжно и дружелюбно, и тя му повярва повече с инстинкта, отколкото с разума си.

– Чухте ли вече за женитбата ми? – попита с мила усмивка тя. – Венчавката беше само преди няколко дни. Аз не принадлежа към съсловието на съпруга си.

– Зная, милейди. Интересувам се от всичко, което засяга семейство Аскот.

Той я отведе далече от шума на панаира и я настани на една каменна пейка, поставена под сянката на огромно дърво.

– Сигурно сте много уморена. Разхождате се от цели часове. Виждам, че детето ви тежи много.

Клариса седна на пейката и му се усмихна с искрена благодарност. После сложи ръце на корема си и заговори дружелюбно:

– Виждам, че сте ни наблюдавали внимателно. За какво искате да говорите с мен и защо съпругът ми не бива да ни чуе?

При тази забележка графът се усмихна загадъчно.

– Мъжете от семейство Аскот имат късмет с жените си не само по отношение на красотата им, но и на ума. Мисля, че е време да се представя с истинското си име. Аз съм Роджър Чатауърт.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клариса, която само до преди секунда се чувстваше поласкана, защото беше повярвала, че този мъж иска да я помоли да се застъпи за него пред съпруга си, изведнъж бе обзета от луд страх. Тя се извърна настрана и се надигна тромаво от пейката.

– Моля ви – проговори тихо Роджър Чатауърт. – Нямам намерение да ви сторя зло. Исках само да поговоря с вас. – Той седна на края на пейката и изпъна крака. После сведе глава и скръсти ръце в скута си. – Добре, идете си. Няма да ви спра.

Клариса мина покрай него, но бързо се обърна.

– Ако мъжът ми ви види тук, ще ви убие.

Роджър не отговори и Клариса се намръщи още повече. Трябваше да разбере какво иска този човек, макар че умираше от страх. Застана пред него и попита тихо:

– Как посмяхте да дойдете тук? И защо?

– Бих направил всичко, за да намеря сестра си.

– Фиона?

Начинът, по който Клариса произнесе името на момичето, накара Роджър да вдигне изненадано глава.

– Познавате ли я? Какво знаете за нея? – Той стисна ръце в юмруци.

– Панел, синът на граф Уолдънхем...

– Познавам този изрод.

Клариса му разказа набързо за случилото се в замъка, за помощта на Фиона и начина, по който Панел бе постъпил с нея.

– Майлс! – проговори с безкрайна горчивина Роджър и стана. Беше облечен във великолепен костюм от тъмносиньо кадифе. Дългите, мускулести крака бяха стегнати в плътен клин. Клариса го гледаше изненадано. Не така си беше представлявала смъртния враг на семейството си.

– И какво е направил Майлс с невинната ми сестричка? – попита с пламтящи от гняв очи Роджър.

– Във всеки случай не онова, което вие причинихте на лейди Мери – отговори остро Клариса.

– Смъртта на тази жена е тежък товар за душата ми. Платих за действието си със загубата на своя брат. Не искам да загубя и сестра си.

Клариса нямаше представа за какво говори той. Какво общо имаше

братът на Чатауърт със смъртта на Мери?

– Нямам представа къде се крият Майлс и Фиона. Чувствах се зле и почивах. Може би Рейн знае нещо за Майлс, но не аз.

– А какво ще кажете за лейди Джудит? Не вярвам, че в къщата може да стане нещо без нейно знание. Тя не ви ли разказа нещо?

– Не, нищичко. Защо вие сте свободен, докато мъжът ми трябва да се крие? Вие сте убиецът на Мери!

– Не съм я убил! – отговори задавено мъжът. – Аз... не! Не искам да говоря за това. А що се отнася до свободата ми, ще ви кажа, че кралят конфискува всичките ми доходи за следващите три години. Повечето от рицарите ме напуснаха, защото не мога да им плащам. Остана ми само едно малко имение и трябваше да приютя там остатъците от семейството си. Всъщност, в момента при мен живее само една зла снаха. Брат ми Брайън ме мрази и изчезна от лицето на земята, а сега и милата ми, невинна сестрица е в плен на момче, което е известно с любовта си към красивите девизи. Защо ми говорите, че не съм наказан? Мъжът ви все още владее земите си, управителите му носят доходите, докато аз бях лишен от управлението и се принудих да го предам в ръцете на кралските хора. Знаете ли какво ще остане след три години от имотите ми? Вашият мъж може да разчита на цялото си семейство. Той имаше дори време да се влюби и да се ожени, а аз останах съвсем сам. Единият ми брат беше убит, другият стана мой враг, сестра ми е пленница. Защо говорите, че не съм наказан? Наистина ли ме смятате за свободен човек?

След тази дълга реч той млъкна и се загледа с празен поглед пред себе си.

– Наистина не знам какво е станало със сестра ви Фиона. Гевин тръгна да търси Майлс, но се върна много скоро и оттогава не съм говорила с него.

– Ако й стори зло, ще го убия.

– И какво ще постигнете с още едно убийство? – изкрещя разярено тя и изплака от болката в гърлото си. Все пак гласът и беше възстановил голяма част от силата си и Роджър я изгледа стреснато. – Сигурно ще се успокоите едва когато всички умрат? Майлс не е виновен за случилото се с Фиона, тя му бе предадена. Той е напълно невинен. Насочете гнева си към Панел! Знаем, вие сте свикнали да мразите Аскотови и да ги обвинявате за всичките си проблеми.

– Какво друго бих могъл да очаквам от един Аскот? – попита мрачно Роджър. – Ето, и вие сте повярвали, че мъжете от семейството са богове.

– Вие сте глупак! – изсъска вбесено тя. – Аз искам само да сложа край на тази вражда. Рейн е принуден да живее в онази проклетата гора, заобиколен от престъпници, и всичко това само заради вас.

– Гевин започна тази история, не аз. Той се погаври със снаха ми. Не се задоволи с красивата си съпруга и поиска да задържи и Лилиан.

Клариса притисна с две ръце лицето си.

– Не знам нищо за това. А сега ви моля да си вървите. Рейн ще ме търси.

– Вие да не сте решили да ме пазите?

– Решила съм да пазя мъжа си от смъртоносни битки. Освен това трябва да предпазя и себе си от гнева му.

– Не мога да си тръгна, преди да знам какво е станало с Фиона.

Клариса изскърца със зъби.

– Казах ви, че нямам представа къде е Фиона!

– Ще се опитате ли да откриете това? Заради мен?

– В никакъв случай. – Тя го погледна изумено. Как смееше да ѝ отпрати тази молба? – Майлс е с нея и аз не бих сторила нищо, което да застраши живота му.

Роджър отговори на погледа ѝ и устата му се опъна в тънка линия.

– Вие сте глупачка. Защо ме последвахте? Не помислихте ли, че мога да ви взема със себе си и да ви задържа, докато ми върнат Фиона?

Клариса преглътна мъчително. Знаеше, че не бива да показва страха си, но нямаше представа как да се справи със ситуацията.

– Не виждам придружителите ви. Нима ще вдигнете ръка срещу бременна жена? Как смятате, ще стигнете ли далеч с мен? Фиона и до днес вярва, че сте добър човек. Дали ще продължи да ви смята за такъв, ако плените още една жена от семейство Аскот? – Клариса видя как лицето му потръпна и разбра, че е засегнала чувствителното му място. – Какво казахте на сестра си, когато загина Мери? – Тя го погледна втренчено и заключи твърдо: – Трябва да се махнете оттук.

Преди някой от двамата да е успял да реагира, иззад дърветата наскачаха Рейн и рицарите му. Само след секунди в гърлото на Роджър Чатауърт бяха опрени четири меча.

Рейн сграбчи Клариса за рамото и я бутна зад себе си. Десницата му стискаше дръжката на меча.

– Надявам се, че това копеле не ти е сторило нищо? – изфуча гневно той. – Убийте го!

– Не! – изкрещя Клариса с пълната сила на дробовете си и мъжете застинаха наред движенията си. Тя се откъсна от Рейн и застана пред

Роджър. – Той не ми е сторил нищо лошо. Искаше само да узнае къде е сестра му.

– Лежи в гроба до моята – отговори глухо Рейн и присви очи.

– Тя не е мъртва – отговори ядосано Клариса, после се обърна умолително към мъжа си: – Стига толкова, Рейн. Нека сложим край на тази вражда. Закълни се, че ще се погрижиш Фиона да бъде върната на Роджър.

– Роджър значи! – изсумтя гневно Рейн и я изгледа с такъв гняв, че тя отстъпи крачка назад и се опря в гърдите на Чатауърт. – Откога го познаваш?

– Откога го познавам? – повтори слисано тя. – Рейн, ти си полудял! Този човек е дошъл тук съвсем сам и аз не искам да стана свидетел на убийството му. Той иска да си върне сестрата. Знаеш ли къде е тя?

– А сега ме молиш да предам брат си в ръцете на този мръсник! Той разказа ли ти за последните минути от живота на Мери? – Очите му се впиха в бледото лице на Роджър. – Сигурно си се зарадвал, когато нежното ѝ тяло се е разбило на камъните?

Клариса усети, че ѝ става зле. Рейн имаше право и за момент тя се изкуши да остави Роджър на съдбата му. Не, не можеше да го стори. Не биваше да дава на краля още поводи да си присвои земите на Рейн. Кралят никога нямаше да помилва съпруга ѝ, ако от ръцете му загинеше граф.

– Трябва да го пуснеш – заговори спокойно тя. – Не можеш да го убиеш тук, на своя земя. Елате, Роджър. Ще ви заведе при коня ви.

Без да каже дума, Роджър Чатауърт тръгна пред нея към полянката, където чакаше конят му. Нито Рейн, нито рицарите му ги последваха.

– Той никога няма да ви прости – промълви задавено Роджър.

– Не съм го направила заради вас. Ако Рейн ви убие, кралят никога няма да го помилва. Хайде, вървете си и помнете, че една Аскот се е отнесла добре към вас, макар да не заслужавате. Не искам да се случи нещо лошо с Майлс и Фиона и ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви върна сестрата.

С поглед, в който се смесваха неверие, страхопочитание и благодарност, Роджър се метна на коня си и препусна далече от земята на Аскотови.

Клариса стоя загледана след него, докато се скри от очите ѝ. Не можеше да се появи пред Рейн. Сърцето ѝ биеше като безумно. Той беше бесен от гняв, но тя трябваше да му обясни защо е помогнала на врага му. Той беше длъжен да разбере! Бавно, треперейки от предстоящия

разговор, тя се върна към горичката, където чакаха рицарите.

Минаха няколко секунди, преди да забележи, че Рейн не е сред тях.

– Къде е той? – попита сърдито тя, убедена, че мъжът ѝ е потърсил усамотено местенце за предстоящата разправия.

– Милейди – започна колебливо един от мъжете, – лорд Рейн се върна в гората.

– Да, да, знам – махна с ръка тя. – Търси място, където да останем сами. В каква посока тръгна? – Тя погледна очаквателно мъжа и изведнъж проумя смисъла на думите му. – В гората? Искате да кажете, в лагера на престъпниците?

– Да, милейди.

– Доведете коня ми! Ще тръгна след него. Мисля, че мога да го настигна.

– Не, милейди. Имаме заповед да ви отведем в дома на лорд Гевин. Лорд Рейн забрани да го последвате в гората.

– Но аз трябва да говоря с него! – прошепна умолително тя. – Нима не разбирате, че трябваше да спра Рейн! Той не може да убие безнаказано един английски граф! Трябва да се обясня с мъжа си. Веднага ме отведете при него!

– Не можем – отговори рицарят и в очите му блесна съчувствие. – Ние получаваме заповедите си само от лорд Рейн.

– Мисля, че е по-добре милейди да говори с лорд Гевин – предложи друг рицар.

– Прав сте – съгласи се бързо Клариса. – Ще се върнем в замъка. Гевин знае какво трябва да се направи.

Клариса се качи тромаво на седлото и препусна с такава бързина, че рицарите едва успяваха да я следват. Щом влязоха в двора, тя скочи, без да чака помощ, и се втурна към къщата. Влетя в първото празно помещение, огледа се и затича към следващото, но изведнъж спря и извика с цялата сила на гласа си:

– Гевин!

Само след секунда Гевин се появи на стълбата, следван по петите от Джудит. Лицата им изразяваха пълно смайване.

– Ти ли извика? – попита Гевин и в очите му се появи страхопочитание. – Рейн каза, че имаш силен глас, но не бях очаквал толкова нещо.

Клариса не го дочака да довърши.

– Рейн се върна в гората! Трябва да го настигна. Той ме мрази. Не може да проумее защо го направих. Трябва да му обясня.

– Успокой се – помоли с усмивка Гевин. – Разкажи ми точно какво

стана.

Клариса пое дълбоко дъх.

– Роджър Чатауърт...

Името предизвика буря.

– Чатауърт! – прекъсна я гневно Гевин. – Какво ти стори този подлец? Рейн е тръгнал след него, нали? Повикай хората ми – обърна се той към рицаря, който беше влязъл в стаята след Клариса. – Пригответи бронята ми.

– Не! – извика Клариса и скри лице в ръцете си. От очите ѝ рухнаха сълзи.

Джудит сложи ръка на рамото ѝ.

– Гевин, ти иди да поговориш с мъжете, а аз ще се погрижа за Клариса. – Тя отведе снаха си до тапицираната пейка под прозореца, взе ръцете ѝ в своите и продължи: – Разкажи ми какво стана.

Сълзите на Клариса и съзнанието, че трябва да бърза, направиха разказа ѝ почти неразбираем. Джудит задаваше търпеливо въпроси, докато успя да проумее за какво става дума.

– И аз не разбрах всичко – хълщаше Клариса. – Роджър спомена някои неща, които ме объркаха. Коя е Лилиан? Кой е бил брат му? Какво общо има това със смъртта на Мери? Рейн беше луд от гняв. Заповяда на мъжете да убият Роджър и аз трябваше да го спра. Трябваше, разбираш ли!

– Постъпила си правилно, като си му попречила да извърши убийство. А сега остани тук и се успокой. Аз ще отида при Гевин и ще поговоря с него. Ще му разкажа какво се е случило и той ще се опита да разбере Рейн.

Джудит намери съпруга си на двора, обкръжен от двадесетина рицари в пълно бойно снаряжение.

– Гевин! Какво ще правиш?

– Тръгваме след Чатауърт.

– Стига с този Чатауърт! Какво ще стане с Рейн? Той е повярвал, че Клариса е на страната на врага. Трябва да отидеш при него и да му обясниш. Клариса е искала да запази съпруга си, не Чатауърт!

– Джудит, сега нямам време да уреждам разногласията между влюбените. Трябва да намеря Майлс и да го предупредя за Чатауърт. Или да намеря Чатауърт и да го обезвредя. Той сигурно ще събере войници и ще тръгне да преследва брат ми.

– Убеди Майлс да освободи Фиона. Това е всичко, което иска Чатауърт – обясни Джудит. – Върни му сестрата.

Както той върна моята, нали? На гърба на коня, с лицето надолу!

– Гевин, моля те – прошепна Джудит.

Мъжът я погледна втренчено, после я привлече към себе си.

– Не се безпокой за Рейн. В гората ще бъде на сигурно място, много по-сигурно отколкото тук. Не се съмнявам, че Чатауърт ще отиде при краля и ще му разкаже как са се отнесли към него в земите на Аскот. Клариса трябва да остане при нас. Мисля, че като цяло можем да бъдем доволни от развитието на нещата. Сега съм по-загрижен за Майлс. Не вярвам, че е сторил зло на Фиона Чатауърт, но се надявах да открием преди Чатауърт къде се крие. Затова съм длъжен да предупредя брат си и да го защита, ако се наложи.

– А какво ще стане с Клариса? Рейн вярва, че тя го е предала.

– Откъде да знам? – промърмори недоволно Гевин и махна с ръка. – Пиши му. Изпрати някой в гората. Рейн вероятно е бесен, но гневът не е болка за умиране. А сега трябва да тръгвам. Погрижи се за Клариса и не забравяй да гледаш добре сина ми.

Джудит се усмихна и Гевин впи устни в нейните.

– Пази се – извика подире му тя и му помахаша с ръка, когато излезе през портата, следван от въоръжения отряд.

Джудит се върна бързо в къщата и усмивката ѝ угасна. Клариса я чакаше на пейката, цялата трепереща от страх.

– Ще отиде ли при Рейн? – попита тя с плаха надежда в гласа.

– Не веднага. Може би ще се отбие по-късно. Първо трябва да намери Майлс и да го предупреди, че Роджър Чатауърт знае при кого е сестра му.

Клариса се облегна на каменния перваз.

– Господи! Защо Рейн повярва, че съм го предала? Чатауърт ме помоли да откроя къде е скрита Фиона, но аз отказах категорично. Исках само да помогна на Рейн, на цялото семейство! А сега се оказва, че само съм объркала още повече нещата...

– Чуй ме, Клариса – заговори енергично Джудит и улови студената ѝ ръка. – Има неща, които не знаеш. Те се случиха, преди ти да станеш член на нашето семейство.

– Знам как умря Мери. Нали бях при Рейн, когато пристигна писмото ви.

– Преди това се случиха и други страшни неща.

– Сигурно имат нещо общо с Лилиан, за която спомена Роджър. Какъв е бил брат му?

– Да, Лилиан Чатауърт беше в началото на враждата.

Клариса погледна смаяно снаха си. Никога не беше виждала тази студенина в очите ѝ. Лицето ѝ замръзна в каменна маска.

– Коя е Лилиан? – прошепна едва чуто тя.

– Гевин беше влюбен в Лилиан Валенс – заговори хладно Джудит. – Но тя не пожела да се омъжи за него. Предпочете един богат граф. Името му беше Едмънд Чатауърт.

– Едмънд Чатауърт – повтори беззвучно Клариса. Човекът, убит от Джослин.

– Една нощ Едмънд беше пронизан от неизвестен убиец. Така и не можах да го заловя – обясни Джудит, която нямаше представа, че Клариса познава извършителя. – Винаги съм мислила, че Лилиан знаеше кой е убиецът на мъжа ѝ, но го криеше. Когато остана вдовица, тя реши, че е дошло времето да се омъжи за Гевин, ала той ѝ отказа да се разведе с мен и да вземе нея. Лилиан не умееше да губи. – Гласът на Джудит преливаше от сарказъм. – Тя ме взе в плен и заплаши да обезобрази лицето ми с врящо масло. В бъркотията маслото се изля върху лицето ѝ и остави страшни белези.

– Роджър каза, че домакинството му се състои само от една зла снаха. Не ми се вярва, че е опозорил Мери само заради нея.

– Не. По-късно Роджър бил в Шотландия и там се срещнал с жената, която крал Хенри бе избрал за съпруга на Стивън. Алисия е богата и има висока стойност за мъжа, който е жаден за богатство. Роджър поиска ръката ѝ и Стивън трябвало да се бие, за да я запази. Роджър е горд мъж и е известен с многото спечелени турнири, но Стивън го победил в двубоя и в гнева си Роджър го нападнал в гръб.

– Стивън не е бил ранен, нали?

– Не, но славата на Роджър и рицарската му чест бяха унищожени завинаги. Всички благородници в Англия му се смеят в лицето, дори ударът в гръб вече се нарича „малкият Чатауърт“.

– Значи Роджър си е отмъстил, като е взел в плен Мери? Той сигурно е убеден, че семейство Аскот е в основата на всичките му унижения.

– Точно така. Когато загубил от Стивън, той го помолил да го убие, но Стивън отказал и Роджър възприел това като смъртна обида. Затова взел в плен Мери и Алисия и ги отвел в замъка си. Сигурно нямаше да изнасят Мери, ако не беше Брайън.

– Кой е Брайън?

– По-младият брат на Роджър. Чувала съм, че като дете го ритнал кон и останал сакат. Брайън се влюбил в Мери и решил да я върне на семейството ѝ. Роджър се напил до безсъзнание и влязъл в леглото на

Мери. Знаеш как е постъпила след това сестра ни. Брайън донесе трупа ѝ тук.

– А сега Майлс държи при себе си Фиона – промълви нещастно Клариса. – Рейн е отлъчен от обществото, Роджър загуби семейството и имотите си, а животът на Майлс е в опасност. Няма ли начин да се сложи край на тази омраза? Какво ще стане, ако Роджър убие Майлс? Как ще реагира кралят? Кой ще бъде следващият? Нима можем да бъдем сигурни за живота си? Нима искаш децата ни да растат с омраза към името Чатауърт? Не мога да си представя, че един ден синът ми ще излезе на двубой срещу сина на Чатауърт!

– Не говори повече, скъпа – помоли нежно Джудит и я привлече в обятията си. – Гевин тръгна на път, за да предупреди Майлс. Уверявам те, че Майлс знае как да се грижи за безопасността ти. Освен това Алисия и кланът ѝ ще го пазят дори с цената на живота си. Дори ако Чатауърт успее да събере армия, той не е в състояние да излезе срещу клана Макарън.

– Надявам се да си права. А Рейн е на сигурно място в гората.

– Ела, ще напишем писмо на Рейн. Утре рано ще изпратя някой да му го отнесе.

– Да – съгласи се тихо Клариса, изправи се и изтри сълзите си. – Рейн трябва да узнае истината, за да ми прости.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейн върна писмата на Клариса неразпечатани. Макар че прочете обяснението на Джудит и разбра каква е била истинската цел на жена му, той не спомена това в устното послание, което ѝ изпрати. Сега нямаше паж и Джудит трябваше да изпраща при него само пратеници, които умееха да четат.

Клариса приемаше събитията с външно спокойствие, но всяка сутрин очите ѝ бяха зачервени и упорито отказваше да яде. Когато се върна от Шотландия, Гевин се ужаси от вида ѝ – снаха му беше останала само кожа и кости, огромният корем я смазваше с тежестта си.

– Има ли нещо ново? – попита бързо Джудит, за да не му позволи да заговори на Клариса.

– Намерихме Чатауърт и известно време го държахме затворен. За съжаление успя да избяга.

– Измъчвахте ли го? – попита делово Джудит.

– Не съм откъснал и косъм от главата му! – изфуча сърдито Гевин. – Когато ни избяга, продължихме към Шотландия. Почакахме го там, но той не се появи. Предполагам, че е отишъл при крал Хенри.

– Говори ли с Майлс?

Гевин кимна и на челото му се вдълбаха угрижени бръчки.

– Той винаги е бил упорит, но сега отива твърде далеч. Отказва да върне Фиона и никой не е в състояние да го вразуми.

– Какво прави Фиона?

– Двамата непрекъснато воюват помежду си. Карат се дори за цвета на небето, но ми се струва, че понякога тя го гледа с дива любов. Кажи ми какво става с Клариса. Защо изглежда така зле?

– Рейн връща писмата ѝ неразпечатани и изобщо не я споменава в посланията си, макар че аз непрекъснато го умолявам да се смили над жена си. Пратениците казват, че им заповядва да прескачат пасажите, в които става дума за Клариса.

Гевин се намръщи още повече.

– Брат ми е готов да прости на трикратен убиец, но когато повярва, че е засегната честта му, забравя всяка милост. Ще му пиша и ще му разкажа за състоянието на Клариса. Кога ще се роди детето?

– След няколко седмици.

Рейн не отговори и на писмото на брат си.

През ноември Клариса роди едро, здраво момиченце, което се усмихна веднага след раждането си и доказа, че е наследило трапчинките на Рейн.

– Ще я нарека Катрин – прошепна изтощената майка и потъна в дълбок сън.

През следващите дни обаче състоянието на бебето се влоши. Плачът му непрекъснато огласяше замъка.

– Плаче за баща си – повтаряше мрачно Клариса.

Един ден Джудит не издържа и я разтърси здравата.

– Мисля, че знам по-добре от теб какво ѝ липсва – заяви сърдито тя. – Малката е гладна.

Джудит се оказа права. Веднага щом намери кърмачка, бебето престана да плаче.

– За нищо не ме бива – хълцаше задавено Клариса.

Джудит трябваше отново да се намеси и да я разтърси енергично.

– Погледни ме в лицето и слушай внимателно! Мисли само за детето си. Какво от това, че не можеш да го кърмиш? Има толкова други неща, които можеш да направиш за него! А ако детето не те занимава достатъчно, ще ти намеря работа.

Клариса кимна замаяно и преди да е успяла да си поеме дъх, Джудит я натовари с толкова работа, че погълна цялото ѝ внимание. Трябваше да преглежда сметководните книги, да събира безкрайни редици числа, да тегли зърното и да отбелязва колко крини има в складовете. Трябваше да надзирава чистенето на къщата, да обсъжда менюто с готвачката, да се грижи за стотици хора.

Един ден Джудит ѝ повери грижите за болницата, която беше организирала в замъка, и скоро установи, че снаха ѝ е незаменима в грижите за пациентите. Джудит беше възхитена от музиката на Клариса, но смяташе, че тя не бива да прекарва цял ден над нотите. Можеше да композира песни и докато превързваше ранен крак или ръка, както и докато обикаляше близките села.

Клариса беше шокирана, когато разбра, че нито Гевин, нито Джудит са луди по музиката ѝ, а просто я харесват. Те също имаха таланти, но това не им пречеше да работят по цял ден.

Клариса не беше сигурна кога започна да проумява, че досега е живяла изключително и само за себе си. Благодарение на таланта си тя заемаше особено място сред жителите на родното си градче. Всички бяха внимателни с нея и смятаха, че тя е благословена от Бога и трябва да я

гледат и пазят. Тя също вярваше в призиването си и един ден реши, че е в правото си да мрази всички благородници само защото един човек от това съсловие ѝ бе сторил зло. А сега се оказа, че е изпитвала ревност. Досега беше живяла с убеждението, че не е подчинена никому, но какво беше давала на хората, сред които живееше? Музиката си? Или музиката ѝ служеше да прикрие егоизма си?

Тя осъзна, че рицарите на Гевин и слугите се отнасяха дружелюбно към нея, защото беше съпруга на Рейн и че тя също беше длъжна да им даде нещо. Оказа се обаче, че това не е толкова лесно.

Клариса основа училище за малките момчета и момичета, които живееха в замъка, и започна да ги учи на четене и писане. Работата ѝ беше трудна и много често ѝ идеше да се откаже, но работеше упорито и се радваше на малките успехи на учениците си.

Следобед отиваше в болницата и оставаше до късно при леглата на болните и ранените. Веднъж докараха тежко ранен мъж. Кракът му беше смазан от бъчва, пълна с вино, и трябваше да бъде отрязан. Клариса седна до главата му, стисна лицето му между ръцете си и повика на помощ цялото си изкуство, всичките си чувства, за да го хипнотизира с мощния си глас. След това плака няколко часа.

– Боли, когато посветиш живота си на другите – каза тя на Джудит.
– Знаеш ли, че едно от децата ми падна вчера от стената и умря в ръцете ми? Беше толкова сладко момиченце...

Джудит я прегърна, за да я успокои, и двете разговаряха дълго. На сутринта Клариса се върна в училището си с нови сили. След няколко дни мъжът с отрязания крак отиде при нея и ѝ благодари със сълзи на очи. Джудит, която стоеше зад снаха си, рече замислено:

– Виждаш ли, Бог ти е дал този талант, за да помагаш на хората, които имат нужда от теб, а не за да се перчиш с него пред красиво облечените богомолци в църквата.

За Коледа пристигна майката на Джудит. Хелън Басе изглеждаше толкова млада и красива, че Клариса я гледеше смаяно. До нея стоеше вторият ѝ съпруг Джон Басе и двамата изглеждаха напълно доволни от живота си. Дъщеричката им беше само на единадесет месеца и тъкмо се учеше да ходи.

Синът на Джудит беше на шест месеца, дъщерята на Клариса само на два. Всички се опитваха да се веселят, да посрещнат с радостни лица празника и никой не споменаваше колко много членове на семейството липсват от трапезата.

– Миналата година бяхме всички заедно – промърмори Гевин и

скри лице в чашата си с бира.

Нито дума от Рейн.

През януари събитията заваляха. Роджър Чатауърт наистина бе отишъл при крал Хенри – но не сам. Нарочно или случайно, но по същото време в кралския двор се бе явил и Панел.

Роджър беше заявил на краля, че Майлс е отвел сестра му в Шотландия и я държи при себе си против волята ѝ. Панел уверил господаря си, че има доказателства за предателството на Рейн Аскот. Казал му, че Рейн е събрал в гората цяла армия от обезправени и ги обучава да си служат с оръжието и да се бият срещу рицарите. Един ден армията щяла да излезе срещу краля.

Отговорът на Хенри се оказа изненадващо умерен. Той заяви, че съжалява много за кървавата вражда между семействата Аскот и Чатауърт и настоява лейди Фиона да бъде освободена. Ако Майлс не се подчини на кралската заповед, той щял да го обяви за предател и да конфискува земите му. Що се отнася до Рейн, кралските хора щели да изгорят гората заедно с всичко, което се намира в нея, ако Рейн не престане да въоръжава престъпниците.

Гевин изпрати веднага свой доверен човек в Шотландия и настойчиво помоли Стивън да вразуми Майлс и ако трябва, да го принуди да изпълни кралската заповед. Преди да получи отговор, пристигна вестта, че Панел е бил намерен мъртъв. Хората си шушукаха, че за смъртта му са отговорни Аскотови, и кралят прибави смъртта на подлеца към дългия списък с простъпките им.

– Хенри жадува да прибере и последното ни пени – говореше мрачно Гевин. – Защо забравя, че сме извоювали богатството си с честен труд? И други крале са се опитвали да ни го отнемат и не са успявали. Хенри също няма да успее. – Той свали боздугана си от стената и го размахна над главата си. – Ако Стивън не вразуми Майлс, ще отида аз!

Без да се бави, той събра хората си и препусна към Шотландия.

– А какво ще стане с Рейн? – попита тихо Клариса, докато люлееше Катрин на коленете си. – Кой ще го пази от заплахите на краля?

– Хенри няма да посмее да изгори гората – успокои я Джудит, която мислеше както винаги практично. – В Англия останаха твърде малко гори. Рейн никога не би тръгнал срещу краля начело на банда главорези, не смяташ ли и ти така?

– Ами ако все пак го направи? Рейн би сторил всичко, за да отмъсти за нанесената му несправедливост. Ако повярва, че брат му е в опасност, никой не може да предскаже действията му.

– Този път Майлс ще послуша Гевин. Моля се на Бога да се вразуми – прошепна тихо Джудит. – Роджър ще си върне сестрата и всичко ще се оправи.

Двете се погледнаха мълчаливо. Това беше последната им надежда.

– Аз ще отида при Рейн – реши изведнъж Клариса и скочи от мястото си. После погледна безпомощно снаха си. – Дали изобщо ще ме пусне в гората?

– Не съм сигурна дали постъпваш правилно, Клариса – опита се да я спре Джудит. – Сигурно знаеш, че мъжете от семейство Аскот са страшни в гнева си.

– Мила Джудит, ти познаваш гнева на Гевин и въпреки това вършиш всичко, което смяташ за правилно, нали? Ако Гевин беше в опасност, ти нямаше да се поколебаеш да му помогнеш, знам това. И щеше да използваш всички възможни средства.

Джудит помълча малко.

– Знаеш ли, когато един зъл човек залови Гевин, аз поведох рицари-те срещу него... – промълви замислено тя.

– А аз отивам в гората при мъжа си. Ти ще се грижиш за Катрин, нали? Тя е твърде малка и не мога да я взема със себе си. В гората е студено.

– Клариса, сигурна ли си в себе си?

– Ще се опитам да отклоня вниманието на Рейн. Убедена съм, че той мисли непрекъснато за случилото се и си представя как ще отмъсти на Чатауърт. Кой знае какво става в главата му. Знаеш ли, аз съм в състояние да го надвикам и да го принудя да ме изслуша. Той сигурно не знае какви стъпки е предприел Гевин, за да освободи лейди Фиона.

Тя стана и притисна бебето до гърдите си.

– Ще ида да се подготвя за пътуването. Ще ми трябва шатра. Убедена съм, че Рейн няма да се съгласи да ме пусне в своята.

– Надявам се да ти прости в същия миг, в който те види пред себе си – прошепна съзаклятнически Джудит и очите ѝ засвяткаха дяволито.

– Да ми прости! – възрази сърдито Клариса и в същия момент разбра, че снаха ѝ се шегува. – Ще се наложи да го моля за прошка, че ме обвинил в предателство. Знаеш ли, ще взема и лекарства. Дълга много на обезправените хора в гората. Те ми помогнаха, когато щяха да ме изгорят на кладата, макар че се държах много лошо с тях. Искам да ги обезщета поне малко за безразличието и пренебрежението си.

– Кога ще тръгнеш? – попита делово Джудит.

– Преди да се е върнал Гевин. Не искам да си създавам

допълнителни затруднения. Кога ще съберем багажа?

– Надявам се да свършим за един ден, ако побързаме.

– Джудит, ти си ангел – проговори трогнато Клариса.

– Не съм ангел. Просто искам семейството ми да живее сигурно и спокойно. Ела с мен, чака ни работа.

Клариса простена вътрешно, но я последва без възражения. Веднъж Рейн ѝ бе казал, че за един ден Джудит свършва тройно повече от останалите хора. Според Клариса снаха ѝ работеше много повече. Тя предаде Катрин в ръцете на бавачката и изтича след нея по стълбата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Това място не ми харесва – промърмори Джоан, която седеше на седлото зад Клариса. – Толкова е тъмно. Сигурна ли сте, че лорд Рейн живее в тази ужасна гора?

Клариса не си даде труд да ѝ отговори. Джудит я бе уверила, че слугинята Джоан ще ѝ бъде опора в тежките дни, които я очакват. Рейн със сигурност щеше да ги посрещне на нож, хората в гората също нямаше да бъдат приятелски настроени. Според твърденията на Джудит прислужницата ѝ умеела да общува с хората и да измъква тайните им. Все пак тя не забрави да ѝ обясни, че Джоан имала навик да забравя подчиненото си положение се отнасяла твърде самоуверено с господарката си.

– Ехо! – извика Клариса и погледна очаквателно високото дърво над главата си.

Джоан я изгледа смаяно. Тази млада лейди беше изгубила ума си!

– Сигурно очаквате отговор от дървото? – попита подигравателно тя и побърза да добави: – ...милейди – когато Клариса ѝ хвърли остър поглед.

От клоните се изтърси нещо, което Джоан сметна за горски дух, и едва не изпищя.

– Джос! – извика зарадвано Клариса. Преди да е успяла да слезе от коня, младият певец я сграбчи през кръста и я прегърна с все сила.

Двамата се засмяха, после от очите им потекоха сълзи. Притиснаха се толкова силно един до друг, докато не им остана дъх. Когато се поуспокои, Клариса го бутна настрана и го огледа внимателно.

– Променил си се – установи весело тя. – На бузите ти цъфтят рози.

Джоан се покашля многозначително.

– Джентълменът би отговорил, че розите не са само на бузите му.

– Джоан! – извика сърдито Клариса. – Ако не се държиш прилично, ще те оставя да ношуваш сама в гората.

– Ти си се научила да говориш като господарка! – засмя се одобрително Джос и отново я привлече към себе си. – Ти също си се променила. Никога не бях виждал толкова очарователна млада дама. Ела да седнем тук, за да си поговорим на спокойствие.

Клариса го последва към едно преобърнато дърво.

– Роди ли се детето? – попита Джослин.

– Да, имам дъщеря с моите очи и трапчинките на Рейн. Много е сладка. Съвършена във всяко отношение. Как е той?

Джослин разбра за кого става дума и въздъхна тежко.

– Не е добре. Чакай! Иначе си е съвсем здрав, но постоянно тъгува и никога не се усмихва. Когато пристигне човек на брат му, след това дни наред не смеем да му се мяркаме пред очите, защото е бесен от гняв. – Той помълча малко и попита внимателно: – Какво стана след женитбата ти?

Клариса му разказа за срещата си с Роджър Чатауърт.

– Значи си оставила детето си и се връщаш при Рейн.

– Който без съмнение ще ме посрещне с отворени обятия. – Тя изкриви лице. – Има няколко причини, поради които реших да се върна в гората. Осъзнах, че дължа нещо на хората тук, които ме спасиха от кладата. Колко... загинаха?

– Трима, а един умря от раните си в лагера – отговори глухо Джос.

Ръката ѝ се сви в юмрук.

– Кралят е побеснял срещу Аскотови и гневът му расте от ден на ден. Гевин замина за Шотландия, за да вразуми малкия си брат. Рейн се падна на мен.

– Знаеш ли, че той заповядва на пратениците да прескачат пасажите в писмата, които се отнасят до теб?

– Предполагам. Проклет да е Рейн! Проклетата да е рицарската му чест! Ако успея да го накарам да ме изслуша, ще разбере, че не мога да бъда предателка. Знам, че това е почти невъзможно, но се надявам поне да отклоня вниманието му. Страх ме, че ще реши да тръгне сам срещу Роджър Чатауърт, когато узнае, че малкият му брат е изложен на опасност. Ако Майлс Аскот не беше толкова изкусен прелъстител, всичко това може би нямаше да се случи. Ала братята Аскот държат един на друг и си помагат, каквото и да са сторили.

– Значи си решила да го забавляваш? – засмя се весело Джослин. – Мисля, че ще се справиш. Знаеш ли, че изглеждаш невероятно добре? Тази виолетова рокля подчертава много изкусително блясъка на очите ти.

– След като сме заговорили на тази тема, ще ти кажа, че бях решила да дойда тук в просто облекло, по-подходящо за гората – отговори с усмивка Клариса. – Само че Джудит ме разубеди. Заяви ми, че красивите одежди ще се харесат повече на Рейн. Наистина ли съм се променила?

– Да, станала си по-закръглена. А коя е похотливата хубавица, която си повела със себе си?

Клариса го погледна замислено. Беше прекарала много време с него, но никога не го беше виждала толкова безгрижен и настроен за шеги.

– Как е Розамунд? – попита направо тя.

Джослин отметна глава назад и избухна в смях.

– Ти си умна жена, винаги съм го знаел. Розамунд се чувства великолепно и е станала още по-красива. А сега да вървим в лагера. Рейн ще се радва да те види отново, независимо как ще те посрещне.

Клариса си въобразяваше, че е подготвена за новата среща с Рейн, но се оказа, че се е лъгала. Той беше невероятно отслабнал и мускулите му се опъваха като въжета под твърдата кожа. Завариха го край лагерния огън да разговаря сериозно с двама мъже.

Клариса замръзна на мястото си, неспособна да откъсне поглед от него. Тя помнеше всеки сантиметър от тялото му и сега копнееше да изтича при него, да се хвърли на шията му, да го усети с цялото си същество.

Ала когато Рейн се обърна, тя спря дори да диша. Беше очаквала омраза, но в очите на Рейн липсваше буйният огън на това чувство. Посрещна я само ледена пустиня: такава студена синева, че кръвта замръзна във вените ѝ. Той дори не трепна, не показа, че я е познал, камо ли да кимне е глава за поздрав.

Без да се помръдне, Клариса проследи как Рейн ѝ обърна гръб и се запъти към площадката за упражнения.

– Този мъж е бесен от гняв – промърмори Джоан, която не се отделяше от господарката си. – Всички мъже от рода Аскот са капризни и проклетни. Разказвала ли съм ви вече как лейди Джудит слезе в една отвратителна дупка, за да спаси лорд Гевин? Нито една жена, която притежава поне малко разум, не би сторила това за мъж като лорд Гевин. За Майлс също не. За съжаление още не знам какъв е лорд Рейн в леглото. Добре ли ви е с него?

– Прекаляваш! – изсъска Клариса и очите ѝ засвяткаха от гняв.

Джоан я погледна с усмивка и още повече заприлича на котка, подушила топло мляко.

– Мисля, че постигнах целта си. Успях да ви накарам да забравите самосъжалението. Къде ще издигнем шатрата? Решавайте, а аз ще събера няколко мъже да ни помогнат.

Тя се отдалечи и след минута Клариса я видя сред група мърляви мъже, които я зяпаха жадно. Двете жени бяха довели със себе си четири коня с багаж и всичко това трябваше да бъде разтоварено и подредено.

– Както виждам, онези не успяха да ви изгорят – отбеляза ухилено

един мъж и я изгледа безсрамно от главата до петите.

– Истинските вещици не изгарят – обясни презрително една от жените.

– Роклята е прекрасна – обади се друга и в гласа ѝ имаше неприкрита завист. – С кого ли е спала, за да я заслужи?

Клариса вирна брадичка, но се постара да отговори равнодушно. Отдавна беше намислила думите, с които щеше да се обърне към спасителите си.

– Дошла съм да благодаря на всички, които ми се притекоха на помощ в онази страшна минута. Знам, че не заслужавах помощта ви, но въпреки това искам да знаете, че я ценя извънредно високо.

Хората я зяпнаха смаяни.

– Никой не дойде заради вас – обясни първият мъж и белезите по лицето му се разкривиха в ужасяваща гримаса. – Тръгнахме само заради лорд Рейн. А сега ми се струва, че той би предпочел да ви бяхме оставили да изгорите в пламъците.

Тълпата избухна в злобен смях и като се тупаха по раменете и си подмятаха остротии, те се запътиха към къщите си и оставиха Клариса съвсем сама.

– Сега да не се раздиврите! – изсъска в ухото ѝ Джоан. – Те само това чакат. Я вижте какво намерих!

С дълбока, сърцераздираща въздишка Клариса обърна гръб на горския лагер. Наистина ли беше очаквала, че хората ще забележат по лицето ѝ колко се е променила? Тя погледна Джоан и с изненада забеляза, че прислужницата е заобиколено от четирима едри, красиви младежи.

– Тези приятелчета ще ни помогнат да вдигнем шатрата – обясни Джоан и се усмихна прелъстително.

Клариса едва не се изсмя с глас. Красивата Джоан беше безгрижна и весела като птичка. Джудит ѝ бе обяснила, че прислужницата ѝ е като котка, която се промъква от легло в легло. Джоан започна да раздава заповеди на младите мъже с толкова самоуверен глас, че Клариса се смая още повече. Ала заповедите бяха придружени с целувки и не гневяха никого. По едно време Джоан погледна господарката си и ѝ смигна съзаклятнически.

Безсрамница! – каза си сърдито младата жена и се обърна, за да скрие усмивката си.

Трябваше да разтоварят денковете, които бяха събрали с Джудит. Клариса се зае да отвързва товара на конете и един от младите мъже

веднага ѝ се притече на помощ.

– Много благодаря – прошепна трогнато Клариса и се усмихна измъчено. – Ти си нов в лагера, нали?

Мъжът избухна в смях и в очите му засвяткаха весели искри.

– Бях тук още преди да дойде Рейн и ви познавам, откакто бяхте момче. Виждам обаче, че много сте се променили – отбеляза шеговито той и я разгледа с възхищение.

– Не знам... – започна колебливо тя и млъкна.

– Вероятно не сте забелязвали никого от нас. Гледахте само него. – Младежът посочи към шатрата на Рейн и се засмя. – Не мога да ви се сърдя. Все пак той е истински лорд, а вие сте само една... една... – Той млъкна смутено.

– Така ли изглеждаше? – попита невярващо Клариса. Тя зададе този въпрос повече на себе си, отколкото на него.

– Когато лорд Рейн ни заповяда да ви спасим, хората започнаха да говорят какво ли не.

– Значи той ви е заповядал – промълви замислено тя. – Не се съмнявам, че при тази заповед целият лагер е избухнал в лудо ликуване...

Младежът се покашля и метна вързоп на рамото си.

– Аз ще го занеса в лагера вместо вас.

– Почакай! – извика Клариса. – Как се казваш?

– Томас Картър – отговори ухилено младежът.

Клариса разтовари всички коне, докато мозъкът ѝ работеше усилено. Тя бе прекарала няколко месеца в този лагер, без да подозира за съществуването на Томас Картър. А той е бил през цялото време близо до нея и дори е рискувал живота си, за да спаси нейния.

Тя се намръщи и се запъти към лагера. Когато Томас я посрещна с усмивка, на сърцето ѝ стана малко по-леко.

Джоан и другите млади мъже вече бяха издигнали шатрата и започнаха да трупат вързопите вътре. Бяха направили и огнище и огънят вече прашеше весело.

– Вие май сте се издигнали доста – отбеляза ядно една жена, която стоеше край огъня и наблюдаваше внимателно суетнята на мъжете. Имаше ужасна гуша и главата ѝ беше изкривена на една страна.

– Искаш ли да ти дам малко от яденето, което ще приготвя? – попита любезно Клариса и се обърна гневно към прислужницата си, която я дърпаше за ръката и клатеше глава.

Жената я изгледа с разширени от почуда очи, поклати глава и изчезна в здрача.

– Да не мислите да се храните заедно с тази паплач? – попита ужасено Джоан. – И вие ли искате да ви порасне гуша? Тя трябва само да седне при нас и ще ни зарази!

– Млъкни веднага! – изфуча Клариса. Преди месеци и тя мислеше също като Джоан. – Няма да търпя да се изразяваш така презрително за хората в лагера. Те спасиха живота ми и въпреки мръсотията, в която живеят и престъпленията, които са извършили, заслужават да се отнасяме с тях човешки. Никога няма да мога да им се отплатя. А що се отнася до теб, изисквам да се държиш прилично с всички, не само с красивите млади мъже, разбра ли!

Джоан стисна здраво устни и промърмори нещо за съсловно предателство и за това, че лейди Клариса всеки ден заприличвала все повече на лейди Джудит. После безшумно се отдалечи в мрака.

Значи приличам на лейди Джудит, каза си с усмивка Клариса и се зарадва като дете. Никога не беше получавала толкова хубав комплимент. Тя влезе в шатрата и се приготви за сън. Настани се удобно в тясното легло и си припомни нощите с Рейн. Е, поне беше отново близо до него и за първи път от месеци насам щеше да спи добре. Последната й мисъл преди заспиване беше за малката Катрин.

На сутринта Клариса се събуди освежена и на лицето ѝ изгря усмивка. Студеният, чист горски въздух ѝ се отразяваше добре и дори ѝ вдъхна чувството, че се е завърнала у дома. Джоан не се виждаше никъде, затова тя се облече сама. Избра смарагдовозелена вълнена рокля с деколте, обточено със злато. Малката шапчица, ушита специално за роклята, не скриваше къдриците около лицето ѝ. Косата ѝ беше станала подълга и тя се беше научила да не мрази различните по цвят кичури, които ѝ придаваха необичаен вид.

Клариса излезе навън и бе посрещната от сънената, изтощена до смърт прислужница, която се бе облегнала на едно, дърво и не беше в състояние да се помръдне. Косата ѝ беше разпиляна по гърба, роклята разкъсана на раменете. По шията ѝ се виждаха сини петна, очите ѝ блестяха.

– Тези мъже са ненаситни – проговори тя, уморена, но толкова щастлива, че Клариса с мъка успя да задържи смеха си.

– Влез в шатрата и си почини – нареди строго тя. – Когато се събудиш, ще поговорим за възмутителното ти поведение.

Джоан се изправи тремаво и се запъти към шатрата. Клариса улови

ръката ѝ.

– И с четиримата ли се забавляваше? – попита смаяно тя.

Джоан кимна. Очите ѝ се затваряха.

Клариса се опита да си представи какво ли би било да има в леглото си четирима мъже наведнъж и тъкмо се смееше весело, когато пред нея застана Рейн. Очите му святкаха от гняв. Тя преглътна мъчително и изправи крехките си рамене.

– Добро утро – поздрави спокойно тя.

– Върви по дяволите с твоето добро утро! – изрева в отговор мъжът ѝ. – Уличницата, която си довела в лагера ми, е изцедила силите на четирима от най-добрите ми хора. Отведох ги на площадката, но те не са способни дори да вдигнат мечовете над главите си. Не знам защо си дошла, но мисля, че е по-добре да се върнеш обратно.

Клариса се усмихна и заговори с медено гласче:

– Как мило ме посрещаш, съпруге мой! Извинявам се за поведението на прислужницата си, но ще си позволя да ти припомня, че нямам много опит в общуването с подчинените. Не всички се раждат в благороднически семейства, нали? А що се отнася до идването ми тук, дошла съм да платя дълговете си.

– Ти не ми дължиш нищо.

– На теб! – Клариса буквално изплю тази дума, но побърза да се овладее. – По-скоро ти имаш задължения към мен като мой съпруг. Аз обаче имам дългове към хората в лагера.

– Откога си се загрижила за простия народ? – попита с присвити очи Рейн.

– Откакто хората от лагера рискуваха живота си, за да ме спасят – отговори искрено Клариса. – Би ли желал да закусиш с мен и да сложиш край на дългия пост? Ще ти предложи студен месен пастет от запасите на Джудит.

Рейн отвори уста да каже нещо, после се обърна рязко и я остави сама.

Клариса го изпрати с усмивка, макар че сърцето ѝ биеше до пръсване. Така и се искаше да скочи на широкия му гръб...

– Доволна ли си от себе си? – попита зад гърба ѝ Джослин. Клариса избухна в смях.

– Да не би да съм прозрачна? Рейн Аскот е невероятно самомнителен мъж. Въобразява си, че съм дошла само заради него.

– А ти не си ли?

– Ще го накарам да полудее от ярост – отговори развеселено

Клариса. – Искаш ли да закусиш с нас? Имаш ли време да поседиш с мен и да отговориш на няколко въпроса?

Клариса искаше да разбере всичко за хората в лагера. Всъщност, казваше си тя, аз би трябвало да знам как живеят тези хора, тъй като прекарах няколко месеца сред тях. Но тогава не се интересувах от проблемите им.

– Няма да ти е лесно да промениш мнението им – проговори замислено Джос. – Те имат право да те ненавиждат. Бланш е виновна за всичко. И днес повечето продължават да виждат в твое лице единствения виновник за проблемите си.

– Господи, съвсем бях забравила Бланш! – извика Клариса и скочи от мястото си. Тази жена я мразеше и искаше да ѝ навреди.

– Бланш е жената, виновна за смъртта на Констанс. Тя знаеше всичко за Едмънд Чатауърт и за случилото с онова нещастно момиче. Сигурно я мразиш до смърт...

– Вече не мразя никого – отговори тихо Джос и стана. – Искаш ли да видиш Розамунд? Ако наистина си решила да помагаш на тези бедняци, тя ще ти каже откъде да започнеш.

Розамунд беше неузнаваема. Очите ѝ блестяха като звезди, а когато гледаше Джослин, белегът на бузата ѝ сякаш се стопяваше. Очите на младия певец също сияеха.

– Клариса е дошла да ти помага – обясни той и взе ръката на Розамунд в своята.

Младата жена огледа внимателно Клариса и се усмихна с разбиране. Клариса, която едва бе успяла да преодолее смущението и страха си, благодари мислено на Джудит, че я бе научила да се владее.

– Сигурна съм, че ще намерим работа и за теб. Знаем, че можеш да бъдеш полезна – промълви меко Розамунд.

Клариса се опита да я убеди, че намеренията ѝ са сериозни. Мина цяла седмица, преди Розамунд да се увери в искреността ѝ. През това време двете работеха от сутрин до мрак, без да се плашат от мръсотията и лошите условия. Клариса миеше и превързваше гноящи рани, помогна при раждането на една жена, която страдеше от лещенка, и погребва сляпото ѝ бебе. Никой друг в лагера на пося да докосне нещастното същество. Седеше с часове до леглото на една старица, която непрестанно надаваше викове и се мяташе насам-натам с убеждението, че вижда призраци, и ѝ пееше, за да я успокои.

– Тази млада лейди прави хубави неща за простия народ – отбеляза замислено един мъж и сърцето на Клариса подскочи от радост. – По-рано се боеше да не си изцапа ръчичките, а сега се хвърля в най-голямата мръсотия. За съжаление Рейн не ѝ обръща внимание.

Когато се прибра в шатрата си, Клариса се отпусна изтощено на ед-но столче и стисна с две ръце пулсиращите си слепоочия. Главата я бо-леше от постоянния шум и гадните миризми. Болните ѝ позволяваха да ги докосва, но здравите не ѝ обръщаха внимание и продължаваха да ѝ се подиграват. А Рейн почти не се мяркаше пред очите ѝ.

– Защо дойдохте тук? – питаше я непрекъснато Джоан. – За да си върнете лорд Рейн или за да се грижите за болните престъпници?

– Рейн! – прошепна с копнеж Клариса и потърка слепоочията си. Шатрата беше празна. Джоан предпочиташе да спи другаде. Клариса не беше свикнала да заповядва на слугите и не можеше да контролира действията на Джоан. Като видя, че кофите за вода са празни, тя се намръщи, но грабна едната и се запъти бързо към реката.

Коленичи на брега и се загледа в блещукащата повърхност на вода-та. Пръските искряха като диаманти на лунната светлина. Някакъв шум я накара да се обърне и сърцето се качи в гърлото ѝ. Зад нея стоеше Рейн – нейният прекрасен, могъщ Рейн, мъжът, за когото беше готова да даде живота си. Фигурата му закриваше луната.

– Доказа ли онова, което искаше да докажеш? – попита делово той и гласът му беше по-твърд от стомана. – Нима очакваше, че хората от лагера ще паднат в краката ти и ще се разплачат от благодарност само защото превързваш гноящите им рани? Те познават човешките души по-добре от мен.

– Какво искаш да кажеш с тези груби думи? – попита обидено тя.

– Ти си добра артистка. Някога бях повярвал, че си... честна и поч-тена, но платих скъпо и прескъпо за тази заблуда. Надявам се, че хората ми няма да се хванат в капана ти като мен.

Клариса скочи и застана пред него с ръце на хълбоците.

– Спести ми самосъжалението си – заговори тя през здраво стисна-тите си зъби. – Нещастният, горкичък лорд Рейн! Как е можал да се уни-жи дотам, че да се влюби в момиче от простия народ? А когато глупава-та му жена сторила всичко, за да го спаси от кралския гняв, той поискал да ѝ внуши, че няма право да прекрачва границите си. – Гласът ѝ се усилваше с всяка дума. – Искам да ти кажа само едно, Рейн Аскот: няма никакво значение дали тези хора ме мразят или не. Аз заслужих омраза-та им. Но те поне са честни. Ти се държиш като мъченик и не желаяш да

се вслушаш в гласа на разума. Затворил си се в черупката си и постоянно си повтаряш, че с теб са постъпили несправедливо. Защо си въобразяваш, че само ти имаш чувство за чест?

– А какво знаеш за честта ти, една обикновена жена? – отзова се подигравателно той.

– Почти нищо. Разбирам само от музика и нямам опит в реалния живот. Но аз поне съм готова да призная, че правя грешки. Ти обаче, благородни лорде, постъпи ужасно несправедливо с мен – и с дъщеря си, за която дори не ме попита.

– Чух, че си родила момиче – проговори сковано Рейн. Клариса изсъска гневно и кожата на Рейн настръхна, сякаш я беше погалила с добре наострена коса.

– Колко си великодушен! – изсъска ядно тя. – Великият, изискан лорд Рейн, господарят на обезправените, е благоволил да забележи, че има дъщеря. – Тя помълча малко и продължи вече по-спокойно: – Дойдох тук, за да те спечеля отново, но вече не съм толкова сигурна, че те искам. Махни се от пътя ми, Рейн Аскот. Вземи студената си чест да топли леглото ти.

– Има много други жени, които са готови да ме стоплят – отговори сърдито той и очите му станаха корави като камък.

– Можеш да им кажеш, че изпитвам искрено съчувствие към тях – отговори гневно Клариса. – А що се отнася до мен, искам да знаеш, че предпочитам мъже, които не се отнасят с жените си студено и грубо. Искам мъж, който е жив, а не стои пред мен като леден блок.

Тя не забеляза как ръката му се стрелна напред. Той беше много побърз и силен, отколкото го помнеше. Силните му пръсти стиснаха тънката ѝ талия и когато погледите им се кръстосаха, от гърлото му се изтръгна тих смях, развеселен и възбуден. Могъщото му тяло се прилепи до нейното и Клариса усети как коленете ѝ омекнаха. Рейн дръпна главата ѝ назад и устните му се наведоха към устата ѝ.

– Студен съм бил, значи... – промърмори той и по гърба ѝ пролази гореща тръпка.

Част от мозъка на Клариса все още беше в състояние да мисли разумно. Съпругът ѝ беше решил да ѝ даде урок, но тя не можеше да му го позволи. Надигна се на пръсти и обви с ръце силния му врат.

Когато устните им се докоснаха, и двамата извикаха задавено. След минута се отделиха един от друг и в очите на Клариса блесна предателска влага. Рейн я погледна и отново я взе в прегръдката си. Устните му потърсиха нейните и той я зацелува като умиращ от жажда. Изправи се,

без да я изпуска от ръцете си, и Клариса не усети как се издигна във въздуха. Силната му ръка стискаше тила ѝ до болка, езикът му играеше в устата ѝ и изпращаше огнени искри към слабините ѝ. Останала без сили, Клариса се отпусна върху силното му тяло и се остави да я носи.

Устните му милваха устата ѝ, ръцете му се движеха трескаво по тялото ѝ, сякаш искаха да си припомнят извивките му. Клариса го прегърна още по-силно, за да се слее цялата с него. Краката ѝ се вдигнаха и се обвиха около хълбоците му.

Тя раздвижи глава, взе инициативата в свои ръце и зъбите ѝ се впиха в устата му.

Наблизо се чу конски тропот и двамата се стреснаха. Рейн се овладя пръв. Инстинктът го предупреждаваше за опасност. Макар и бавно, той пусна Клариса на земята и разтърси глава, за да проясни мозъка си. В първия момент погледът му беше мек, после отново се вкорави и стана студен като лед.

– Ти се надяваше да ме върнеш с тялото си, нали? – попита гневно той. – Сигурно си използвала тези оръжия и с Роджър Чатауърт?

Минаха няколко секунди, преди Клариса да вникне в смисъла на думите му.

– Ти си един голям глупак, Рейн Аскот – отговори тихо тя, като подчертаваше всяка дума. – Нима омразата те е направила сляп за любовта? – Тя прибра полите си и се отдалечи с твърди крачки, забравила кофата с вода. След малко чу гневния глас на Рейн, който се караше за нещо за нощните конници.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

– Няма защо да се мръщите – говореше сърдито Джоан, докато разресваше къдриците на господарката си. – Хората вече не са така зле настроени към вас, както при идването ни тук. Крайно време е да престанете да им посвещавате цялото си време и да се заемете с лорд Рейн. Не разбирате ли, че трябва да си върнете благосклонността му? Минаха цели две седмици, откакто живеем в лагера, а той продължава да се гневи. Защо просто не свалите дрехите си и не се вмъкнете в леглото му?

– Ти май искаш да се призная за победена? – попита ядосано Клариса и закопча маншетите на пурпурната вълнена рокля. – Няма да му позволя да се наслаждава на лесната си победа. Той ми каза страшни неща.

Джоан избухна в смях.

– Какво значение имат думите, които мъжете казват в гнева си? Разумът им стига само да се избиват помежду си. Дайте меч в ръцете на мъжа и той вика от щастие. Жената е тази, която трябва да му внуши, че в живота има и други неща.

– Мисля, че си права. Рейн се тревожи повече от моето така наречено предателство, вместо да ме попита за детето ни и как расте сега без майка и баща. Май е по-добре да се върна при моята Катрин и да оставя Рейн да се пържи в собствените си съмнения.

– Точно така – подкрепи я Джоан. – Знаете ли, че не е спал с нито една жена, откакто се е върнал от Аскот Касъл?

Клариса се ухили толкова широко, че зъбите ѝ засвяткаха.

– Той ви обича, Клариса – поясни тихо Джоан.

– Защо тогава не го показва? Защо продължава да ме гледа мрачно и да се усмихва подигравателно? Когато работя с Розамунд, трябва само да вдигна глава и го виждам как стои и ме зяпа с ледените си очи. Имам чувството, че непрекъснато излива върху главата ми кофе студена вода!

Джоан се засмя развеселено.

– Тъкмо това трябва да ви подсказже, че е привързан към вас! Какво очаквате от него, извинения ли? – Смехът ѝ се усили. – Господ е направил жените по-силни от мъжете, за да могат да понасят слабостите им. Казахте, че по-рано сте се отнасяли зле с хората в гората. Сега признахте открито грешката си, като дойдохте тук, за да им помагате. Да не мислите, че мъжът има силата да постъпи по същия начин?

– Рейн ме обвини в предателство – напомни й мрачно Клариса.

– Кралят заяви, че лорд Рейн е предател. Той не е прав, разбира се, но нима е готов да признае грешката си? Вие също не можете и не бива да очаквате, че съпругът ви ще дойде при вас и ще се извини за необоснованите си подозрения.

– Това не ми харесва – отвърна Клариса и вирна брадичка – Не съм сторила зло на Рейн. Роджър Чатауърт...

– Проклет да е целият род Чатауърт! – прекъсна я разгорещено Джоан. – Гордостта на Рейн е силно засегната. Вместо да защитите собствения си съпруг, вие застанахте редом е чуждия мъж. Мъжете очакват от съпругите си сляпа лоялност.

– Аз съм лоялна към него, но...

Клариса млъкна и се обърна изненадано към изхода. В шатрата се втурна задъханият Джослин.

– Ела с мен! – извика той. – Трябва да предотвратим едно убийство. Без да каже дума, тя стана и го последва към края на гората.

– Какво е станало?

– Брайън Чатауърт се появи внезапно и помоли постовеите да го пуснат. Рейн чу за идването му и сега слага бронята си, за да го предизвика на двубой.

– Но Джудит каза, че Брайън е обичал Мери и е върнал тялото й на семейството!

– Цялата работа е в името Чатауърт. Само споменаването му е достатъчно да подлуди Рейн.

Джослин сложи Клариса на гърба на коня си, метна се зад нея и препусна, сякаш го гонеше дяволът. Клариса се приведе към гривата, за да се пази от клоните на дърветата. Когато най-после спряха, тя погледна смаяно малката полянка, позлатена от яркото утринно слънце. Там стоеше млад мъж, дребен, тънък, невероятно крехък. Приличаше много на Роджър Чатауърт. Ако го беше срещнала другаде, Клариса щеше да го сметне за негов син.

Тя се плъзна от седлото, преди Джослин да е успял да й помогне.

– Поздравявам ви с добре дошъл – заговори меко тя и закрочи бавно към момъка. – Аз съм Клариса Аскот, съпругата на лорд Рейн. Преди известно време се запознах с брат ви.

– Аз нямам брат – отговори твърдо Брайън и се изправи в целия си ръст. Гласът му прозвуча изненадващо мъжествено. – Дойдох да се присъединя към лорд Рейн. Знам, че той иска да отмъсти за смъртта на сестра си.

– Велики боже! – прошепна невярващо Клариса. – А аз се надявах, че ще ни помогнете да сложим край на тази кървава вражда.

– Всички желаят това – чу се глас от близкото дърво. Тя погледна изненадано клоните, но не откри никого.

– Кой сте вие? Не сте от пазачите на Рейн, нали?

– О, разбира се, че съм поставен тук, за да пазя Рейн. А вие наистина ли сте жена му?

Клариса се вслуша внимателно в гласа на непознатия и окончателно се убеди, че не го е чувала никога преди това. В този глас имаше мелодичност и хумор. Тя се обърна отново към Брайън и Джослин. Лицето на момъка беше неподвижно и твърде кораво за един толкова млад мъж. Джос я погледна неразбиращо и вдигна рамене.

Изведнъж вниманието на всички се насочи към лорд Рейн, който излезе между дърветата в пълно бой снаряжение, възседнал огромния боен жребец. Той скочи от седлото и закри тежко към Брайън Чатауърт. Младежът дори не трепна, макар че Рейн можеше да го свали само с един удар.

– И ти ли смяташ да се криеш зад гърба на жена ми? – попита студено Рейн. – Тя е известна с това, че защитава всички мъже от рода Чатауърт.

Клариса застана пред Брайън.

– Ти да не си решил да воюваш с деца? – изрева гневно тя и дърветата затрепериха от гласа ѝ. – Не можеш ли първо да го изслушаш? Нямах ли поне малко ум в главата си, та веднага се нахвърляш върху момчето с оръжие в ръка?

Рейн отвори уста да отговори, но в клоните на дървото се понесе ехиден смях и той млъкна объркано. Клариса вдигна глава и този път видя мъжа, който скочи като котка на земята. Непознатият носеше най-необикновените дрехи, които някога беше виждала: жълта риза с широки ръкави, върху нея светлосин тартан, увит като одеяло около хълбоците му. Краищата на тартана образуваха нещо като поличка. Тежък колан придържаше плата на кръста. Другият му край беше праметнат през рамото. Коленете бяха голи, само прасците бяха обути в дебели вълнени чорапи. Обувките му бяха грубо изработени, но изглеждаха много удобни.

– Стивън! – извика смаяно Рейн и очите му омекнаха.

– Точно така. Аз съм, братко – отговори странно облеченият мъж. Едър, строен, с тъмноруса коса – истински красавец. – Аз доведох момчето при теб. Той иска да сподели изгнанието ти и да се учи от теб.

– Той е от семейство Чатауърт – възрази Рейн и очите му отново станаха корави и недостъпни.

– Разбира се, че е Чатауърт – озъби се Клариса. – И ти никога няма да му простиш това, нали? Без съмнение ще намразиш и мъжа, който посмя да го доведе в лагера ти, макар че ти е брат. Вървете си – обърна се тя към Стивън. – Няма смисъл да апелирате към разума му. Вместо мозък той има в главата си парче дърво.

За нейна изненада Стивън избухна в сърдечен смях.

– О, Рейн – извика весело той и тупна брат си по рамото с такава сила, че железото издрънча застрашително. – Ако знаеш колко пъти съм се молил да преживея тази сцена! Както виждам, ти си влюбен в една прекрасна жена, която се бори с теб със зъби и нокти. Гевин ни писа, че съпругата ти е едно мило, сладко, безпомощно същество и че можем само да сме щастливи с новата си сестричка. – Той се обърна към Клариса и продължи засмяно: – Джудит каза, че имаш силен глас, но аз повярвах едва когато за малко не се строполих от дървото.

– Значи ти си Стивън Аскот – проговори невярващо Клариса. Този мъж приличаше на Гевин, но говореше като чужденец. И това странно облекло...

– Аз съм Стивън Макарън – поправи я с усмивка мъжът. – Ожених се за господарката на клана Макарън и приех името на рода ѝ. Ще ми дадеш ли целувка или предпочиташ да се караш с брат ми?

– О, разбира се, че ще те целуна! – отговори Клариса с такава въодушевление, че Стивън отново избухна в луд смях. После я заключи в прегръдките си и я целуна съвсем не братски. – Ще ми помогнеш ли да влея малко ум в главата му? – пошепна в ухото му тя. – Той е луд на темата Чатауърт.

Стивън ѝ намигна съзаклятнически, пусна я и се обърна отново към Рейн:

– Изминах дълъг път, за да дойда при теб, братко. Няма ли да ми предложиш нещо освежително?

– А какво ще стане с него? – попита мрачно Рейн и посочи Брайън.

– Той също заслужава да пийне нещо – отговори с усмивка Стивън. – После ще ми помогне да ти сваля бронята. А ти, Клариса? Няма ли и ти да дойдеш с нас?

– Поканена ли съм? – попита предизвикателно тя и погледна към мъжа си.

– Аз те каня – засмя си Стивън, сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към коня. – Следвай ни, Брайън! – извика през рамо той.

– Винаги ли си толкова сърдечен? – попита тя и го погледна с доверие.

Лицето му беше станало сериозно.

– Откога е в това състояние? – попита тихо той.

– За какво говориш.

– Рейн е ожесточен, гневен, погледът му е студен и пронизващ. Никога не е бил такъв.

Клариса помисли малко и отговори:

– Мисля, че се промени така след смъртта на Мери.

Стивън кимна.

– Случилото се го засегна болезнено. Именно заради това доведох в лагера Брайън. Дватама си приличат. Омразата към Роджър Чатауърт ги разкъсва. А ти добре ли си? Надявам се, че отвратителното настроение на брат ми не те е стреснало до смърт?

– Той вярва, че съм го предала.

– Да, знам. Гевин и Джудит ми разказаха всичко.

Гласът ѝ укрепваше с всяка дума.

– Той не иска да ме изслуша. Опитах се да му обясня, но той изпращаше писмата ми обратно, без да ги прочете. Не пожела да чуе дори Гевин.

Стивън стисна ръката ѝ.

– Гевин винаги ще се отнася към Рейн и Майлс като към деца. Рейн и Гевин не могат да останат и две минути в една стая, без да се скарат. Дръж се за мен, Клариса. Ще се опитам да вразумя неразумния си брат.

Клариса му благодари със сияеща усмивка и Стивън отново избухна в смях.

– Ако продължаваш да ме гледаш така, Алисия ще нареди да ѝ поднесат сърцето ти на сребърна табла. Наистина ли можеш да пееш като ангел или Джудит ме е излъгала?

– Пея по-добре от всички ангели – отговори убедено Клариса и Стивън се разтресе от смях.

Спряха пред шатрата на Рейн и Стивън се намръщи недоволено. Обясни ѝ, че това е напразно пилеене на пари, но Клариса не разбра думите му. Рейн вървеше след тях с изпънати рамене и с лице на несправедливо обиден хлапак. Той хвърли кратък поглед към Клариса и заговори с брат си.

– Какво те накара да оставиш Шотландия и да дойдеш в тази гора? Твоите шотландци сигурно са те изгонили.

Дойдох, за да видя новата си снаха. Трябваше да се запозная с нея.

– Тогава ѝ разкажи, че си от семейство Чатауърт, и тя ще се влюби веднага в теб.

Стивън свали шлема на брат си и заразглежда шарките му.

– Не мога да ти позволя да говориш така – отбеляза спокойно той. – И с мен ли искаш да се скараш? Нима ще ме отблъснеш, защото доведох в лагера ти едно момче от семейство Чатауърт?

– Ти си ми брат – отговори рязко Рейн.

– И ти си убеден, че можеш да ми имаш доверие само защото съм ти кръвен роднина? – попита с тих смях Стивън. – Каж ми, братко, какво те ядоса повече – че жена ти е посмяла да говори с един Чатауърт или че е била в компанията на един красив рицар?

– Разбира се, че Чатауърт – отговори сърдито Рейн и хвърли бърз поглед към Клариса, която съсредоточено разглеждаше ноктите си.

– Разказвал ли съм ти за ужасния номер, който ми погоди Хю Ласко? – попита с мека усмивка Стивън и се зае да сваля бронята му.

Докато Стивън разказваше дълга, фантастично звучаща история, Клариса наблюдаваше съпруга си. Едва след известно време проумя какъв беше смисълът на разказа му. Стивън едва не бе загубил съпругата си, защото бе повярвал, че тя е готова да се хвърли в обятията на приятеля му.

– Клариса? – попита меко Стивън и очите му засвяткаха развеселено. – Влюбена ли си в Роджър Чатауърт? Смяташ ли да напуснеш Рейн заради него?

Този въпрос беше толкова безсмислен, че Клариса избухна в смях – докато не забеляза мрачните светлини в очите на Рейн.

– Роджър Чатауърт заслужава смърт заради онова, което е сторил на Мери, но няма да позволя да бъде убит от съпруга ми. Не искам да видя как Рейн ще бъде обесен заради едно нищожество като него.

За момент Клариса повярва, че Рейн е готов да се вслуша в думите ѝ, но мигът отмина и очите му отново станаха безизразни. Той седна на леглото си и започна да развива памучните парцали, с които бяха омотани краката му, за да се запазят от коравото желязо.

– Жените умеят да говорят – промърмори под носа си той.

Стивън видя как очите на Клариса засвяткаха от гняв.

– Имаш моето разрешение да го цапнеш с бравата по главата – проговори съчувствено той. – Би ли ни донесла нещо за хапване, скъпа? Боя се, че умирам от глад.

Щом братята останаха сами, Рейн се обърна заплашително към Стивън:

– Защо си дошъл? Защо се месиш в моите работи? Защо се осмели да застанеш между жена ми и мен?

– Защото някой трябваше да го направи – отговори раздражено Стивън. – Ти не виждаш ли, че в очите на тази жена свети самото й сърце? Тя не знае правилата, които важат в нашето съсловие, а и жените имат по-различна представа за честта от мъжете. Чух, че още не си видял собствената си дъщеря. Тя ти е одрала кожата.

Рейн не се трогна от думите му.

– Защо ми доведе Чатауърт?

– Вече ти казах причината: той иска да овладее военното изкуство. Кралят ще побеснее, като научи, че обучаваш един млад благородник да се бие със собствения си брат, но какво от това? Има ли нещо вярно в слуха, че си събрал тази армия от престъпници, за да свалиш Хенри от трона?

Рейн избухна в смях.

– Кой ти е наговорил тези глупости?

– Панел Уолдънхем е съобщил на крал Хенри, че ти възнамеряваш да го нападнеш в столицата му и да го убиеш. Аз мислех, че Клариса е дошла да те предупреди. Кралят постоянно слуша разни лъжи за предателството и коварството на Аскотови.

– Клариса не сметна за нужно да ме предупреди – промърмори мрачно Рейн.

– О, аз съм убеден, че ти си отишъл при нея и най-любезно си я запитал защо е оставила детето си и се е отказала от удобствата на Аскот Касъл, за да живее близо до теб в тази студена и влажна гора!

– Не съм те молил да се месиш в личния ми живот.

Стивън вдигна рамене.

– Много добре си спомням ритниците, които получих, когато Алиясия имахме някои... семейни проблеми.

– А сега в дома ви грее вечно слънце, така ли? – попита Рейн и вдигна високо вежди.

Стивън се покашля многозначително.

– Е, не бих казал, че нямаме някои... различия в мненията, но в съществените неща сме единни.

– Много бих искал да чуя обясненията на Алиясия – отговори с усмивка Рейн и побърза да смени темата. – Видя ли Майлс?

Появата на Клариса спести отговора на Стивън. Тя носеше табла, отрупана с ядене, а след нея вървеше Джоан, понесла още една табла. Стивън не искаше да каже на Рейн, че неговият проблем с Клариса беше

направо смешен в сравнение с положението на Майлс.

Щом забеляза, че Джоан е зяпнала безсрамно Стивън и се държи като разгонена кобила, Клариса побърза да я изпрати навън. Обедът беше доста мъчителен, защото Рейн и Клариса седяха на една маса за първи път от идването ѝ в гората. Стивън се стараше да запълва паузите с весели шеги и случки от Шотландия.

– Трябва да видите сина ми – хвалеше се той. – Едва се научи да седи и Там го качи на гърба на коня. Помниш ли, Рейн, ние с теб се качихме на кон едва когато се научихме да ходим? А как изглежда дъщеря ти, Клариса?

За първи път от седмици насам младата майка се отдаде изцяло на мисълта за момиченцето си.

– Катрин е силно и здраво дете – заговори в унес тя. – Постоянно тропа с крачета и пее толкова весело, че синът на Джудит я придружава с ликуващо гласче.

– Младият мъж защитава братовчедката си – засмя се Стивън. – Катрин е взела твоите очи.

– Видя ли я? – Клариса скочи от столчето си. – Кога? Здрава ли е? Пораснала ли е?

– Не мисля, че се е променила кой знае колко, но мога да кажа, че гласът ѝ е забележителен. Мислиш ли, че един ден ще се научи да пее? – Той се обърна развеселено към Рейн. – Трапчинките ѝ са същите като твоите. Наследили сте ги от семейството на мама.

– Трябва да се погрижа за хората си. – Рейн се изправи толкова рязко, че едва не преобърна чиниите с ядене, които Клариса беше наредила на масата. Той кимна сковано на брат си и бързо излезе от шатрата.

– Ще го оправим – засмя се Стивън и погледна уверено Клариса, която едва не избухна в сълзи.

Клариса се опита да забрави гнева на Рейн и съсредоточи вниманието си върху Брайън Чагауърт. Скоро разбра, че той е един нещастен млад човек, скрил дълбоко в сърцето си изгарящата го омраза. Той не се усмихваше никога, не отговаряше, когато му задаваха въпроси. Клариса се опита да го накара да заговори за Мери и за всичко онова, което го мъчеше, но не успя. Той отказа да отговори на въпросите ѝ какво е правил след смъртта на Мери, къде е живял, как се е издържал. Постоянно беше обгърнат в ледено мълчание.

След известно време Клариса се отказа от усилията си и го

предостави на мъжете, които трябваше да го обучат на бойното изкуство. Рейн се правеше, че не забелязва госта си. Той не говореше с него и прекарваше цялото си време със Стивън.

Бяха минали три дни от пристигането на Стивън, когато Джоан доча развълнувана в шатрата при Клариса.

– Мисля, че се бият – съобщи възбудено тя.

– Кой? Да не би Рейн и Брайън Чатауърт?

– Разбира се, че не – отговори нетърпеливо Джоан. – Лорд Рейн и лорд Стивън се скриха в гората и един от стражите съобщи, че е чул възбудени гласове от тази посока. Мъжете са решили да отидат и да видят какво става.

– Само да посмеят! – изкрещя Клариса и изскочи навън. – Джослин! – извика зарадвано тя, като забеляза приятеля си. – Опитай се да ги задържиш. Нека оставят Рейн на мира. А ти – обърна се тя към излязлата след нея прислужница, – ти ще ми помогнеш да задържим мъжете в лагера. Направи всичко, каквото трябва, но без улични номера, чу ли? – нареди през рамо тя и забърза към гората.

Джослин намери няколко помощници между бившите войници. Ранените подкрепиха Клариса, а Джоан прибягна до някои от любимите си похвати, с които държеше мъжете в послушание. Като обединиха силите си, тримата успяха да удържат хората от лагера далече от мястото, където Рейн и Стивън решаваха по свой начин спорните въпроси.

– Мисля, че почти свършиха – съобщи един от стражите, когато беше сменен.

Клариса излезе от лагера, защото не искаше да чуе подробностите. Рейн беше много по-масивен от брат си, по-тежък и със сигурност посилен. Стивън не можеше да спечели битката срещу него и тя можеше само да се моли шотландският ѝ девер да не е получил сериозно нараняване.

Когато слънцето залезе, Клариса взе кофите за вода и тръгна към реката, тъй като вече не можеше да понася злобните гласове и хиленето на хората, насядали около огъня. Всички се трупаха около стражите и слушаха жадно разказите им.

Тя стигна до реката и застана неподвижно на един камък, зарадвана от тишината, която я заобикаляше. Стресна я някакъв шум и тя се обърна да види какво става. Рейн излезе между дърветата с тежки, уморени крачки. Ако се беше вслушала в коментарите на стражите, Клариса щеше да бъде по-добре подготвена за тази гледка. Лявата страна на лицето му беше подута и оцветена в тъмночервено. Брадата му беше

окървавена, едното му око представляваше пламтяща смесица от неестествени цветове.

– Рейн! – извика невярващо Клариса. Мъжът вдигна глава, но не посмя да я погледне в очите. Стигна до водата и коленичи, за да се измие. Клариса забрави напрежението и натрупания помежду им гняв и се втурна да му помогне.

– Дай да видя – помоли тихо тя.

Без да се съпротивлява, мъжът обърна лице към нея и тя положи хладните си пръсти върху обезобразената му буза. После безмълвно вдигна полата си, откъсна парче от ленената фуста, натопи го в студена вода и избърса лицето му.

– Разкажи ми всичко – нареди строго тя с генералския си глас. – Както виждам, Стивън те е ударил по бузата си боздугана си.

Мина много време, преди Рейн да отговори:

– Не, удари ме с юмрук...

Клариса спря за момент и го изгледа недоверчиво.

– Нали рицарите... – започна колебливо тя. Рейн ѝ беше повтарял хиляди пъти, че рицарите не се бият с юмруци, че това е нечестен бой и всеки истински мъж трябва да го избягва. Благородниците предпочитаха да умрат, вместо да се защитават с юмруци и по този начин да нарушат кодекса на честта.

– Стивън е придобил странни навици в Шотландия – обясни с нежелание Рейн. – Твърди, че двама мъже могат да се бият по най-различни начини.

– А ти? Не се съмнявам, че си стоял насреща му като грамаден вол и си му позволил да те пребие от бой, вместо да се отбраняваш, макар и не като рицар!

– Опитях се – отговори честно Рейн и потръпна от болка, но бързо се овладя. – Само че той танкуваше около мен като жена.

– Не обиждай жените. Надали ще се намери жена, която да те нареди така.

– Стига толкова, Клариса! – Рейн стисна болезнено китката ѝ. – Нямаш ли поне малко милост? Винаги ли ще бъдеш срещу мен?

Тя взе лицето му между ръцете си и го погледна право в очите.

– Аз се влюбих в теб в мига, в който те видях, Рейн. Дори когато бях твърдо решена да те мразя, усещах силата на привличането ти. Борех се с любовта си, но не можех да влияя върху чувствата и волята си. Сякаш ме тласкаше някаква неведома сила и вече не бях господарка на себе си. Още ли не си проумял, че аз съм винаги на твоя страна? Ако

беше убил Роджър Чатауърт, кралят щеше да те обеси. Преди това се престорих, че те мама с Джослин само за да те накарам да си останеш в гората, на сигурно място. Какво друго можех да сторя, за да ти докажа любовта и лоялността си?

Рейн освободи лицето си от ръцете ѝ.

– Не харесвам методите ти. Защо никога не ми казваш какво смяташ да направиш? Защо през цялото време се бориш с мен?

– Защото борбата е единствената ми възможност да те накарам да ме изслушаш – отговори раздражено тя. – Когато ме обвиниха в кражба, ти казах, че не бива да напускаш гората заради мен, но ти не пожела да се вслушаш в думите ми. Казах ти, че не можеш да убиеш Роджър Чатауърт, но ти стоеше срещу мен и ме гледаше с дяволските си очи, като че искаше да ме убиеш с погледа си. – Гласът ѝ се усилваше с всяка дума.

– Не знам кой ме унижи повече, брат ми или ти...

Рейн говореше като малко момче, обидено от несправедливия свят, и Клариса едва успя да потисне смеха си.

– За какво се скарахте със Стивън?

Рейн потърка ранената си буза.

– Стивън ми предложи да обмисля и другите възможности и да си представя, че си действала именно от лоялност към мен, като си спасила живота на онзи гаден Чатауърт... – Той раздвижи глава и я погледна дълбоко в очите. – Несправедливо ли постъпих? Много лошо ли се отнесох към теб? Успя ли да запазиш в сърцето си поне искрица любов към мен?

Клариса докосна бузата му.

– Аз ще те обичам винаги, Рейн, каквото и да ми сториш. Понякога дори си мисля, че съм се родила с любовта си към теб.

На лицето му се появи една трапчинка и тя затаи дъх, очаквайки той да я грабне в прегръдката си. Вместо това Рейн бръкна в джоба на jakета си и извади нещо увито в кожа.

– Може би ще заслужи поне една усмивка – проговори нежно той и ѝ подаде колана с лъва.

– Господи! – прошепна невярващо Клариса. – Та това е лъвският ми колан! Къде го намери? А аз си мислех, че съм го загубила завинаги! О, Рейн! – прещастлива, тя се хвърли на шията му покри лицето му с целувки. Рейн едва не изкрещя от болка, но не посмя да се помръдне, за да не я спре. – Ти си най-прекрасният съпруг на света – зашепна страстно Клариса. – О, Рейн, ако знаеш колко ми липсваше!

Тя не каза нищо повече, защото пръстите му се заровиха в косите ѝ и дръпнаха главата ѝ назад, докато устата му завладя нейната. Клариса имаше чувството, че ще се разпръсне на хиляди парченца. Тя се хвърли с цялата си тежест отгоре му и тъй като не беше много сигурен в краката си, Рейн политна назад и падна в пясъка, без да я изпуска от прегръдката си. Двамата се затъркаляха в пясъка като деца, смениха посоката и след още едно превъртане се озоваха в студената вода. Клариса беше отдолу.

– Рейн! – изпищя сърдито тя, когато огромното му тяло притисна ръката ѝ към един камък. – Ще ме смачкаш! – Зъбите ѝ затракаха от студ.

– Имам право на малко обезщетение за всички мъки, които изтърпях – заговори през зъби той и се разположи удобно във водата, сякаш се намираше в пухеното си легло. – Преди да те срещна, живеех мирно и тихо. А сега бях пребит от собствения си брат.

– Заслужаваш си го! – изфуча разярено Клариса. – Това е единственият начин да се вслушаш в гласа на разума. А сега ме пусни, защото ще се превърна в парче лед.

– Аз пък знам начин да те стопля – промърмори блажено той и загриза ушенцето ѝ.

– Ти си един грамаден, глупав глиган! – изрева в ухото му тя. Силният ѝ глас го накара да се отдръпне уплашено и да разтърси глава, защото ушите му забучаха. – Жена ти е мокра до кости, мръзне и скоро ще умре. Ако не ме пуснеш, ще крещя за помощ с все сила и скоро тук ще довтаса целият лагер.

– Как мислиш, дали ще се опитат да ти помогнат, или ще застанат на моя страна?

Тя го блъсна и се изсмя подигравателно.

– Сигурно няма да те познаят с това пурпурночервено лице.

Рейн се изсмя гърлено на забележката ѝ и най-после я пусна.

– Много добре изглеждаш, Клариса – отбеляза доволно той. Очите му поглъщаха стройната ѝ фигура, която се очертаваше под мократа, залепнала за тялото рокля.

Клариса се изправи с мъка, защото дрехата ѝ беше напоена с вода и тежеше като олово. Рейн избухна в смях, скочи на крака, взе я на ръце и се запъти към най-тъмната част на гората.

– Ей, лагерът не е в тази посока! – напомни му сърдито Клариса.

– Някой трябва да те научи, че не е възпитано непрекъснато да раздаваш заповеди. Може би понякога имаш право, но е добре да се

вслушваш в думите на мъжете и да оставиш командите на тях.

– Аз правя само онова, което е правилно, и ще продължа да го правя, за да те спася от самия теб – отговори самоуверено тя.

– Ако продължаваш да ме дразниш, ще ти запретна полите и ще те напердаша така, както никой досега не си е позволявал да го направи – отговори строго Рейн. – Всъщност, като си помисля, започвам да се съмнявам, че изобщо са те пляскали по дупето. Свещеникът, който те е обучавал, е трябвало да посяга по-често към лютнята, за да те налага по гърба. Така щеше да те научи поне на малко скромност.

– Аз съм скромна поне колкото теб – възрази тя и го погледна с усмивка. – Нима искаш от мен да стая настрана и да си държа езика зад зъбите, когато вършиш глупости?

– Клариса, отиваш твърде далеч – проговори предупредително Рейн.

– И как ще ме накажеш, че ти казвам истината в очите?

– По начин, който няма да ти хареса.

– Как смееш да ме заплашваш? След всичко, което направих за теб! Спасих те от Роджър Чатауърт. Едва не ме изгориха на кладата, защото съдиите бяха хвърлили око на земите ти и искаха да ги разпределят помежду си. Напуснах лагера с Джослин, за да не те подгони кралят.

Рейн я сграбчи за раменете и я отдалечи от себе си. Едната половина на лицето му беше подута и зачервена, другата пламтеше от гняв.

– Сега вече отиде твърде далеч – проговори през здраво стиснатите си зъби той. Преди Клариса да е поела дъх, за да отговори, той се настани на един пън, сложи я на коленете си и запретна полите ѝ над главата. После я плесна здравата по стегнатото задниче.

– Ти не отиде на кладата заради мен – изрече тежко той. – Срещата ти с Панел е станала преди да дойдеш при мен в гората.

Клариса не можеше да отговори, защото полите ѝ пречеха. Рейн я плесна втори път и продължи:

– Признавам, че онзи ден на панаира побеснях от гняв и може би не биваше да давам заповед за убийството на Чатауърт, но мястото беше усамотено и никой нямаше да ни види, за да съобщи на краля. Не съм чак толкова глупав, колкото си мислиш, и щях да заровя тялото му някъде в гората.

Ръката му се спусна тежко върху задника ѝ.

– Не ми харесва, когато възразяват срещу заповедите ми, особено пред подчинени и рицари. Ясно ли ти е? – Той завърши изречението си с нов, много болезнен удар.

Клариса кимна мълчаливо и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Много добре! Освен това не ми харесва, когато с Джослин ми се смеете зад гърба. Нямах представа как ме заболя, когато те видях с друг мъж, а по-късно, когато разбрах, че само сте се престрували, сякаш сте имали насреща си недодялан селяк, с когото можете да си играете като с пумпал, бях готов да ви убия. С глупавите си игрички ти застраши живота на дъщеря ми, а това не се прощава лесно. – Този пасаж завърши с още по-силен удар. – Ти едва не загуби детето ми в огъня и го подложи на ужасни мъчения, докато обикаляше Англия с Джослин. Това не бива да се повтаря, ясно ли е, Клариса?

Ръката му отново я плесна по дупето.

– Разбрахме ли се? Ти си моя жена и е крайно време да започнеш да се държиш като такава!

Той я плесна още веднъж и най-после я сложи на земята.

Клариса се отпусна на едно паднало дърво и извика от болка. От очите ѝ капеха сълзи и всичко се размиваше пред погледа ѝ.

Рейн стана и се изправи пред нея като непристъпна кула.

– Щом свършиш с хленченето си, ела в шатрата ми и аз ще те прегърна толкова страстно, че ще забравиш коя си – обеща тържествено той. После се обърна и се отдалечи в мрака.

Клариса го погледна изумено и отвори уста да му извика нещо обидно, но се опомни навреме. В никакъв случай нямаше да пропусне любовния турнир в леглото! Разтърка набързо скованите си крака и се втурна към лагера.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Клариса лежеше по гръб, праметнала голия си крак върху бедрото на Рейн. Чувстваше се удовлетворена и щастлива от малкото пръстче на крака си до корените на косата. Рейн беше изпълнил обещанието си. През нощта я беше любил ненаситно, не я остави да поспи нито минута, подхвърляше я насам-натам като кукла. Тя помнеше, че отначало беше върху него, после отдолу, след това отстрани, свита между краката му. Той беше нежен и мек, в следващия момент изискващ и настойчив, изгарящ като пожар. След малко я поглеждаше едва ли не с досада, сякаш беше забравил присъствието ѝ, и тя правеше нещо неприлично, за да завоюва отново вниманието му. Чувственият му смях ѝ подсказваше, че само си е поиграл с нея и досадата е измислена.

Когато тя го помоли да сложат край на играта, слънцето вече изгряваше. Рейн целуна връхчето на носа ѝ, изгледа я накриво, прокара лице по обезобразената си буза, стана, изми се и се облече, после безшумно излезе от шатрата. Клариса се зави до брадичката и заспа само след минута. Измъченото ѝ тяло копнееше за почивка.

Когато най-после се събуди, тя лежа дълго, без да се помръдне, замислена за изминалата нощ. В главата ѝ се оформяше тържествена мелодия.

– По всичко личи, че най-после се научихте да се отнасяте правилно към мъжа си – отбеляза Джоан, която бе влязла безшумно в шатрата. – Отдавна се питах дали всички братя са добри като лорд Майлс. Сигурно са, след като ви виждам толкова изтощена. Знаете ли, че през цялото време се усмихвахте насън?

– Млъкни, безсрамнице – засмя се Клариса и гласът ѝ прозвуча толкова дружелюбно, че Джоан изобщо не се почувства обидена.

– Време е да ставате. Лорд Стивън е получил вестите от Шотландия и смята да напусне лагера.

– Да не е нещо лошо? – попита разтревожено Клариса и скочи от леглото. Гърбът ѝ болеше ужасно и тя прокле наум Рейн, които очевидно смяташе, че жена му е нещо като кърпа и може да я увива около тялото си според желанията си – единият крак тук, другият там, ръцете на трета страна... Вратът ѝ беше скован и като си припомни какво беше сторил Рейн, за да ѝ остави тази огромна синина, тя се ухили до ушите.

Джоан я наблюдаваше с неприкрит интерес.

– Моите четирима красавци не успяха да ме доведат до това състояние – отбеляза с уважение тя. – Лорд Рейн е невероятен любовник.

Клариса я изгледа унищожително.

– Само ако посмееш да го погледнеш похотливо, ще заповядам да ми поднесат сърцето ти на сребърна табла.

Джоан се ухили с разбиране.

– Години наред се опитвах да се промъкна в леглото му, но той не проявяваше интерес. Какво ще облечете днес?

Клариса избра рокля от бледосиня коприна с подплата от мека заешка кожа, оцветена в пурпурночервено.

– О! – прошепна възхитено Стивън, като я видя. – Не очаквах да срещна толкова красота в тази дива гора. – Той улови ръката ѝ и я целуна.

Клариса стисна пръстите му и прегледа кокалчетата. Видя едва зараснали рани и гневът ѝ избухна с нова сила.

– Ако още веднъж удариш така мъжа ми, да ти изсъхне ръката! – прокле го страстно тя.

Стивън примигна изненадано, после избухна в смях.

– А моят нещастен брат се е загрижил за лоялността ти! Трябва непременно да дойдеш в Шотландия и да се запознаеш с моята Алисия. Сигурен съм, че ще ти хареса.

– Чух, че си получил вест. От Майлс ли?

Лицето на Стивън помрачня.

– Роджър Чатауърт е намерил Майлс и Фиона и е ранил брат ни в рамото. Лейди Фиона се е върнала в Англия.

– Господи! Дано това сложи край на враждата. Роджър си върна сестрата и сега трябва само да помолим краля да прости на Рейн.

– Дано си права – въздъхна Стивън. – Но сега е крайно време да се върна при клана си. Освен това Майлс е бесен от гняв и иска да се бие с Чатауърт.

– Върни се в Шотландия – помоли тихо Клариса. – И се опитай да го спреш.

Стивън отново целуна ръката ѝ.

– Ще направя, каквото мога. Сега поне знам, че оставям Рейн в добри ръце. Той е много своенравен, но ти ще се справиш.

Клариса избухна в смях.

– Когато... когато разговаряхте вчера в гората, споменахте ли Брайн Чатауърт? Рейн може би ще поиска да му отмъсти за удара, който Роджър е нанесъл на Майлс...

– Не, не вярвам. Тази сутрин Рейн говори надълго и нашироко с Брайън и мисля, че момчето му е харесало. В момента двамата се намират на площадката за упражнения. Трябва да тръгвам, Клариса. Хората ми ме чакат.

– Къде са хората ти? – попита смаяно Клариса. – Не видях нито един. Мислех, че си дошъл сам.

Стивън изглеждаше поласкан от учудването ѝ.

– Доведох шестима мъже от клана Макарън, но ги разпределих в гората и им заповядах да пазят – обясни гордо той.

– Но Рейн е разположил стражите си навсякъде в гората – възрази Клариса. – Трябваше да кажеш на хората си да дойдат при нас, да се стоплят на огъня и да се нахранят с топло ядене. Нима не помисли, че ще замръзнат на този студ?

Стивън се засмя весело.

– Англичаните са мек, изнежен народ. Нашите лета не са така топли като вашите зими. Непременно трябва да ни посетиш в Шотландия. Вчера Дъглас ми каза, че със сигурност ще разплачеш братята му с песните си.

Клариса искаше да му зададе още много въпроси, но не посмя да го задържи. Чувствата бяха изписани на лицето ѝ.

– Ела при нас – заключи с усмивка Стивън, целуна я по бузата и изчезна между дърветата. Късият плейд се развяваше изкусително около голите му крака.

Минаха три сравнително спокойни дни. Рейн беше обикнал сакатия Брайън и непрестанно се възхищаваше на усърдието му.

– Омразата го разяжда отвътре – обясни една вечер той, докато прегръщаше Клариса. – Уверен е, че ако тренира достатъчно упорито, ще се научи да се бие и ще победи брат си в рицарски двубой. Той няма представа, че Роджър е страшен боец. Ще убие момчето само с един удар на меча.

– Брат срещу брат – прошепна Клариса и потрепери от ужас. Беше помолила Брайън да ношува при тях в лагера, но момъкът предпочиташе да спи край реката, увит само в едно одеяло.

– Нямам доверие в този човек – твърдеше упорито Джоан. – Той почти не говори и отказва да има нещо общо с хората тук.

– Душата му е ранена. Един ден може би ще се възстанови – защитаваше го Клариса.

– Сигурно е замислил нещо лошо. Събира мъха от дърветата, а вчера даде много пари на един от мъжете, за да отнесе някакво послание.

– На кого? – попита разтревожено Клариса. Може би Брайън беше запазил братската си лоялност и възнамеряваше да доведе Роджър Чатауърт при Рейн или да издаде скривалището им на кралските хора.

– Нямам представа за кого е било посланието.

– Трябва да кажем на Рейн – реши Клариса, хвана слагинята си за ръката и я повлече към площадката за упражнения.

– Знам за това послание – отговори спокойно Рейн, когато развълнуваните жени му съобщиха какво са научили. – Брайън иска да знае как е сестра му.

– И какво узнахте?

Рейн заби меча си в дървената фигура.

– Семето на малкия ми брат е паднало върху плодородна почва. Лейди Фиона носи под сърцето си детето на Майлс.

Клариса си припомни прекрасната Фиона и острия ѝ език.

– Това няма да ѝ хареса. Вероятно е побесняла от гняв срещу мъжа, който я е взел в леглото си, а после я е напуснал.

Рейн я погледна сърдито.

– Ти май смяташ, че брат ми е виновен за всичко? А може би Фиона Чатауърт е просто една кокетка и е положила всички усилия да прелъсти Майлс. И после, когато той се е влюбил в нея, го е напуснала. Щом Чатауърт е ранил брат ми в рамото, това означава, че Майлс се е опитал да задържи Фиона при себе си. Не е ли така?

– Може би, но Майлс... – Тя млъкна и се послуша напрегнато. В края на гората прозвуча сигнал на тропети. – Какво е това, за Бога?

Рейн се обърна към един бивш войник:

– Иди да разбереш какво означава сигналът.

Мъжът се метна на коня си и препусна към края на гората. Върна се само след минути.

– Роджър Чатауърт приема предизвикателството, милорд.

– Рейн! – изкрещя гневно Клариса.

Съпругът ѝ я изгледа остро и заговори бавно и отчетливо:

– Не съм изпращал предизвикателство. Вероятно Чатауърт е решил да направи първата стъпка.

– Не, милорд. Той...

– Аз изпратих предизвикателството – намеси се спокойно Брайън Чатауърт и всички се обърната изненадано към него. – Знаех, че брат ми няма да приеме предизвикателство, изпратено от мен, затова си

позволих да му изпратя покана за двубой от името на Рейн Аскот.

– Сега обаче трябва да отидеш при него и да му кажеш какво си направил – заговори Клариса, сякаш увещаваше непокорно дете.

Тромпетите отново дадоха сигнал.

– Хайде, иди при Роджър – настоя Клариса. – Трябва да му обясниш.

– Върни се в шатрата, Клариса – заповяда спокойно Рейн. – Това не е женска работа.

Тя погледна мъжа си и изтръпна. Лицето му все още беше белязано от боксовите удари на Стивън, но онова, което прочете в очите му, беше по-ужасно от всичко.

– Рейн, нали не мислиш да приемеш това предизвикателство? Не си го изпратил ти. Имаш достатъчно разум, за да откажеш, нали?

– Джослин, отведи Клариса – нареди все така спокойно Рейн.

Тя се прибра покорно в шатрата и зачака мъжа си. Разхождаше се неспокойно напред-назад, мърмореше и се караше на прислужницата, докато Джоан не издържа и я остави сама.

Когато Рейн най-после се появи, погледите им се кръстосаха и Клариса изпъшка задавено.

– Не, Рейн, не! – Тя се втурна и го прегърна през кръста. – Ти не си го предизвикал!

Рейн се отдръпна и сложи ръце на раменете ѝ.

– Клариса, този път трябва да проумееш, че това е въпрос на чест и аз не мога да не отговоря на предизвикателството. Ако Чатауърт умре, моето семейство ще заживее отново в мир. Ако сега не го убия, той ще поиска сметка от Майлс за обезчестяването на Фиона. Той се кълне, че Майлс я е взел насила.

– Тогава нека Майлс се бие с Чатауърт! – изкрещя Клариса. – Какво ме е грижа! Нека всичките ти братя се бият с него, само не ти!

– Не говори така, Клариса – продължи меко Рейн. – Разбирам, ти си жена, освен това не си израсла с нашите понятия за чест и достойнство. Затова те моля да не ме обиждаш повече. Помогни ми да си сложа брочията.

– Искаш да ти помогна? И ми говориш за чест! Как смееш? Какво ме интересува честта ти, когато мъжът, когото обичам, може да загине? Борих се дълго, за да спася живота ти, а сега искаш да заплатиш цената за глупавата игра на един хлапак. Нека Брайън се бие с брат си, щом толкова иска, но не ти. Не ти!

Лицето на Рейн пламна от гняв.

– Брайън не е дорасъл да се бие с Роджър Чатауърт, не разбираш ли? Освен това обидата е нанесена на семейство Аскот, не на Брайън. Забрави ли какво стори Чатауърт на сестра ми? Забрави ли, че я тласна към самоубийство? Аз няма да се бия за Брайън, а за Мери и Майлс, за бъдещия мирен живот на семейството.

Клариса падна на колене пред мъжа си и захълца сърцераздирателно.

– Моля те, не отивай! Той може и да не те убие, но сигурно ще те рани тежко.

– Стига, Клариса. – Рейн се усмихна и помилва косата ѝ. – Ти сигурно не знаеш, но аз ще ти кажа, че земите, които притежавам, са купени именно с парите, които съм спечелил от участието си в рицарски турнири. Приел съм стотици предизвикателства и, както виждаш, съм жив и здрав.

– Не си прав – отговори през плач Клариса. – Никога не си получавал такова предизвикателство. Омразата, която Чатауърт храни към теб, е липсвала при турнирите. Моля те, Рейн!

Мъжът се изправи.

– Повече няма да те слушам. Ще ми помогнеш ли да си сложа бронята или да повикам Джослин?

Клариса скочи на крака.

– Наистина ли ме молиш да ти помогна да се приготиш за собствената си смърт? Искаш от мен да играя ролята на покорна съпруга и да те окуражавам със сладки думи за чест и достойнство? Или е по-добре да ти говоря за смъртта на Мери и да наля още масло в огъня на омразата? Ако Мери беше още жива, дали щеше да поиска от теб да отмъстиш на насилника? Не беше ли целият ѝ живот битка за мир и любов?

– Не искам да се разделим озлобени. Опитай се да разбереш, че трябва да приема предизвикателството.

Клариса се разтресе от гняв и престана да се владее.

– Ако сега се разделим и ти отидеш да се биеш с Роджър Чатауърт, макар че не си му изпратил предизвикателството, аз няма да ти простя. И гневът ще ни раздели.

Рейн я погледна мълчаливо.

– Внимавай какво говориш – прошепна след малко той. – И друг път сме се карали за тези неща, но никога не си говорила така.

– Рейн, нима не виждаш, че тази омраза ще те унищожи? Дори Стивън ми каза, че си силно променен. Забрави Роджър Чатауърт. Иди при краля и го помоли да ти прости. Искам да живея с теб, не разбираш ли?

Престани да говориш за смърт и разруха и живеј с мен!

– Аз съм рицар. Заклел съм се да отгъщавам за неправдите.

– Тогава направи нещо срещу законите, които отнеха земята на селяните! – изкрещя вбесено тя. – Те също са несправедливи. Но сложи край на тази отвратителна вражда с Роджър Чатауърт. Сестра му ще роди един Аскот. Един нов живот за живота на Мери. Какво повече искаш?

Сигналът на тропетите прозвуча за трети път и Клариса се сгърчи като от удар.

– Трябва да се въоръжа – повтори търпеливо Рейн. – Ще ми помогнеш ли?

– Не – отговори съвсем тихо тя. – Сърцето не ми позволява да го сторя.

– Така да бъде – съгласи се глухо той, погледна я с неизказана болка и се наведе над бронята си.

– Ти избираш между мен и Роджър Чатауърт – напомни му Клариса.

Рейн не ѝ отговори, само се наведе още по-ниско над бронята си. Клариса излезе от шатрата.

– Иди при него, Джослин – обърна се тя към младия певец, който чакаше отвън. После махна на Джоан и извика: – Ела с мен, трябва да си съберем багажа. Връщам се при дъщеря си.

Клариса имаше намерение да напусне гората на обезправените преди началото на двубоя. Разбира се, Рейн можеше да спечели, но нима тя трябваше да стои и да гледа как Роджър разсича тялото му на парченца? Беше убедена, че омразата тласка Роджър към лудост също както и Рейн.

Минаха около два часа, преди да се чуят първите шумове от битката. Клариса, която все още сгъваше дрехите си, остави работата си и излезе от шатрата. Каквото и да правеше Рейн, с когото и да се биеше, каквито и чувства да го вълнуваха, той беше неин мъж и тя трябваше да остане до него.

Тя махна на Джоан и закричи безшумно към полянката, където трябваше да се състои двубоят. Почти беше стигнала, когато Джоан улови ръката ѝ, за да я спре.

– По-добре не гледайте – прошепна разплакано слугинята. – Чатауърт е безмилостен.

Клариса я погледна втренчено, после се освободи от ръката ѝ и се втурна към полянката.

– Джос! – извика задавено Джоан. – Спри я, моля те!

– Това не е битка, а клане – заговори твърдо той и я погледна право в очите. – Сигурно гневът на Роджър е бил по-могъщ и му е придал нечовешка сила. Каквато и да е причината, трябва да знаеш, че Рейн губи двубоя.

Клариса го блъсна с все сила.

– Рейн е мой – и в живота, и в смъртта! Пусни ме да ида при него!

Джослин погледна безпомощно Джоан и се отстрани, за да направи път на Клариса.

Въпреки предупрежденията на двамата си приятели, Клариса не беше подготвена за сцената, която се разиграваше на полянката. Дватама противници бяха слезли от конете и се биеха с мечовете си. Бронята на Рейн беше цялата в кръв. Златните леопарди, гербът на семейство Аскот, изобщо не се виждаха. Лявата ръка на Рейн висеше сякаш на един конец, но той продължаваше да се бие смело с десницата си. Роджър Чатауърт очевидно се наслаждаваше на безпомощния, непрекъснато отслабващ противник и си играеше с него на котка и мишка.

– Той умира – проговори глухо Клариса. Рейн имаше такова доверие в рицарската си чест, а сега трябваше да умре като звяр в клетка, зависим от милостта на Чатауърт, дълбоко унижен. Клариса понечи да се втурне към мъжа си, но Джослин успя да я задържи.

– Рейн! – изпищя тя.

Роджър Чатауърт се обърна и я видя. Макар че лицето му беше скрито зад наличника, Клариса усети, че мъжът е разбрал мъката ѝ. Той описа бърз полукръг, вдигна бойната си брадва и със силен вик я заби в кръста на противника си.

Рейн остана неподвижен, после политна напред и падна по лице в праха. Рухна като отсечено дърво и земята потрепери. Роджър застана мълчаливо над поваления враг.

Клариса се откъсна от Джос и изскочи като безумна на полянката. Коленичи пред обезобразеното тяло на съпруга си, вдигна главата му и я сложи в скута си. В очите ѝ нямаше сълзи. Усещаше само как тялото ѝ бързо изстива, сякаш собствената ѝ кръв изтичаше и попиваше в земята.

Бавно и много внимателно тя вдигна главата на Рейн и свали шлема му. Погледна лицето му и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик.

Уплахата на Клариса накара Роджър да се обърне още веднъж към падналия противник. В първия момент победителят не повярва на очите си, после отметна глава назад и нададе безумен вик. Реакцията му беше същата като на Рейн, когато бе получил вестта за смъртта на Мери.

– Живот за живот – прошепна умиращият Брайън и отпусна глава в скута на Клариса. – Сега вече Мери може да почива в мир.

Клариса вдигна треперещата си ръка и помилва запотените му бузи. Момъкът ѝ благодари с топъл поглед, после изпусна последния си дъх и лицето му застина в маската на смъртта.

– Дайте ми го – проговори с безкрайна умора Роджър, наведе се и взе тялото на мъртвия си брат от ръцете ѝ. – Сега Брайън е мой.

Клариса се изправи като замаяна, без да обръща внимание на кръвавите петна по роклята си, и проследи как Роджър натовари трупа на Брайън на коня си и го поведе към края на гората.

– Какво става тук, Клариса? – попита слисано Джослин. – Защо Ча-тауърт отнесе тялото на Рейн?

Клариса се обърна към слугинята си и очите ѝ се разшириха от ужас.

– Господи, едва не забравих Рейн! Къде е той? Не вярвам, че доброволно се е съгласил Брайън да облече бронята му.

Тримата се разтичаха и скоро откриха Рейн, заспал под едно дърво, без броня, само с кожения елек. Клариса видя, че тялото му е извито под неестествен ъгъл, и се стресна до смърт.

– Отровили са го! – изплака тя и се втурна към него. Крайниците му бяха топли, следователно беше жив, но ако не го бяха намерили толкова скоро, сигурно щеше да умре.

– Веднага повикай Розамунд – нареди тя, без да се обръща към Джоан, после коленичи до мъжа си и започна да го пляска по бузите, за да го свести. Усилията ѝ не дадоха резултат, дори крясъците ѝ не го събудиха. – Помогни ми да го изправим, по дяволите!

Джослин и Клариса положиха много усилия, докато изправят на крака безжизненото тяло на Рейн. Розамунд дойде много скоро. След като огледа набързо спящия, тя се обърна към Джос с разширени от страх очи.

– А аз се надявах, че е станала някаква грешка! Преди два дни ми откраднаха опиума. Крадецът очевидно не е знаел как да си послужи с него...

– Опиум ли? – попита сърдито Клариса. – Но това е средство за сън! Снаха ми също го използва.

– Вярно е, опиумът се използва често – потвърди Розамунд. – За съжаление повечето хора не знаят, че ако вземе повече от определената доза, човек може и да не се събуди.

Клариса я погледна ужасено.

– Значи ти смяташ, че Брайън Чатауърт е дал на Рейн твърде голяма доза опиум?

– И един напръстник е прекалено много. Трябва да приемем, че Рейн е погълнал свръхдоза опиум. Да вървим в лагера. Чака ни много работа.

Мина цял ден, преди да прочистят тялото на Рейн от отровата. Розамунд непрестанно наливаше в устата му отвратително миришещи билкови отвари, за да го накара да повръща и да изпразни червата си. Мъжете трябваше постоянно да го развеждат в кръг и да го държат буден.

– Искам да спя, оставете ме да спя – мънкаше сърдито Рейн, но нямаше сили да се противи.

Клариса тичаше напред-назад, окуражаваше мъжете да го развеждат пред шатрата, наливаше в устата му билковите отвари. След няколко часа той стъпи по-здраво на краката си и се опита да ходи сам. В тялото му вече нямаше никаква храна и Розамунд му нареди да пие с литри чиста вода, надявайки се да изчисти и последната капчица отрова. Рейн се събуди окончателно и запротестира шумно срещу заповедите ѝ.

– Ти си тук? – попита по едно време той и погледна смаяно Клариса. – Не си ме напуснала?

– Трябваше да го направя, но сглупих – изфуча разярено тя. – Пий вода, какво чакаш!

Мина и вторият ден. Надвечер Розамунд най-сетне разреши на пациента си да поспи и двамата с Джослин също се оттеглиха в шатрата си. Макар и изтощена до смърт, Клариса настани мъжа си в леглото, зави го и излезе навън, за да благодари на хората в лагера за помощта им.

– И вие трябва да поспите – отговори мрачен мъжки глас и Клариса позна един от мъжете, които някога я бяха обвинили в кражба. – Не сме спасили единия Аскот, за да загубим сега пък другия.

Тя се усмихна с толкова сърдечна благодарност, че мъжът почервения и се извърна настрана. Клариса се обърна и се върна с олюляваща се крачка в шатрата си. Рухна до мъжа си и веднага заспа.

Клариса остана при Рейн още една седмица – докато един ден той я залови как люлее в ръцете си бебето на една жена и от очите ѝ се ронят едри сълзи.

– Трябва да се върнеш при Гевин – отсече рязко Рейн.

– Не мога да те оставя сам.

Рейн смръщи чело.

– Ти още ли не си разбрала, че присъствието ти тук не може да измени предначертанията на съдбата? Чатауърт ще погребее брат си и ще

плаче на гроба му. Не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Иди си вкъщи и гледай дъщеря ни.

– Ще отида за малко при Катрин и ще се върна при теб – реши Клариса и очите ѝ засвяткаха радостно. – Ще остана една или две седмици, не повече.

– Аз също няма да издържа дълго без теб, Клариса. Хайде, върви и кажи на Джоан да събира багажа. Само след три дни ще видиш отново нашата Катрин.

Клариса изпита такава благодарност към мъжа си, такава радост, че ще се върне при дъщеричката си, че скочи устремно и се хвърли в обятията му. Целуна го пламенно и започна да го милва. Преди да осъзнаят какво става, двамата вече се търкаляха по дебелия килим и хвърляха дрехите си.

Любиха се с много нежност, после дълго лежаха един до друг. Рейн не се насищаше да гледа щастливите очи на жена си. Той я притисна силно до себе си и заговори дрезгаво:

– Клариса, искам да знаеш колко много означаваше за мен фактът, че остана в гората по време на двубоя с Чатауърт. Все едно признаваш ли го или не, ти имаш високоразвито чувство за чест. Е, може би не за честта, както я разбирам аз, но за някакъв твой вид чест. Ти забрави своята представа за честта, защото ме обичаш. Много ти благодаря. – Той се усмихна и нежно изтри сълзите, които капеха от очите ѝ и мокреха ризата му. – Отиваш да видиш дъщеря ни, защо плачеш?

– Нима ще ме наречеш егоистка, защото искам всичко? Искам ти също да видиш дъщеря ни. Искам всички да живеем заедно.

– И това ще стане, и то скоро. А сега искам да видя усмивката ти. Нима трябва да те запомня с обляно в сълзи лице или с типичната ти усмивка на горски елф?

Клариса се засмя през сълзи и Рейн я целуна по устата.

– Ставай вече, трябва да се приготвиш за тръгване.

Клариса постоянно си повтаряше, че раздялата им ще трае не повече от месец, но дълбоко в сърцето си усещаше, че никога вече няма да види горския лагер на обезправените. Хората около нея очевидно знаеха това и я отрупаха с подаръци.

– За бебето ви – каза един мъж и ѝ подаде красиво изработена дървена играчка. Всички подаръци бяха саморъчно изработени, съвсем обикновени предмети, но Клариса ги приемаше със сълзи на

благодарност.

– Вие гледахте бебето ми, докато беше болно – рече трогнато една жена.

– Вие погребяхте малката ми дъщеря – каза друга.

Когато дойде времето за сбогуване, Рейн застана тихо зад жена си, сложил ръка на рамото ѝ. В очите му светеше гордост.

– Не се бави много. Върни се при мен – помоли тихо той, целуна я за последен път и я вдигна на седлото.

Клариса потегли към края на гората. На първия завой се обърна за последен път назад и замаха за сбогом на обитателите на лагера, докато фигурите им се скриха зад дърветата.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Цели две седмици Клариса беше безкрайно щастлива и доволна да се занимава с дъщеря си и да измисля приспивни песни за нея и сина на Джудит. Тя пишеше дълги, пламенни писма на Рейн, описваше му прелестите на дъщеря им и товареше пратениците с лекарства за Розамунд. Един от рицарите се върна с вестта, че Бланш била заловена да краде и мъжете я изгонили от лагера. Клариса не изпита очакваната радост, до-ри се разтревожи от по-нататъшната съдба на „съперницата“ си.

След две благословени седмици тя започна да усеща болезнено липсата на Рейн и един ден излезе от детската стая, за да говори сериозно със семейството си.

– Джудит ми каза, че си се върнала – пошегува се Гевин, който я срещна в коридора. – Но не ѝ повярвах, защото така и не дойде да ме поздравиш. Ела с мен при соколаря. Джудит тъкмо се пазари с него.

– Как мислиш, Саймън, дали кралят ще хареса този ястреб? – попита сериозно Джудит, застанала пред сивокосия стар соколар.

– Разбира се, милейди. В цялата страна няма да намерите по-добър. – Джудит сложи на ръката си голямата, покрита с качулка хищна птица и я огледа внимателно.

– Да не си решила да я изпратиш като подарък на краля? – попита изненадано Клариса.

– Трябва да направим още един опит да го умилостивим – обясни спокойно Джудит. – След смъртта на Брайън и бременността на Фиона името Аскот е станало още по-омразно за краля.

– А откакто умря кралицата... – започна намръщено Гевин.

– Кралица Елизабет е мъртва? – извика с мощния си глас Клариса и ястребът разпери уплашено крила. Джудит едва успя да го успокои. – Прощавайте – промърмори смутено Клариса. Тя нямаше понятие от отглеждане на ловни соколи. – Вестта за смъртта на кралицата ме изненада много и...

– Хенри загуби най-големия си син и жена си само за една година. На всичко отгоре семейството на овдовялата му снаха заплашва, че ще си поиска обратно зестрата. Оттогава кралят седи в покоите си и размишлява. Не пуска никого при себе си, иначе щях да замина за Лондон и да говоря с него.

– И за какво щеше да го помолиш? – попита тихо Клариса и в очите

й блесна надежда.

– Искам да сложим край на тази вражда – отговори спокойно Гевин. – Един от нашето семейство загина, Чатауърт загуби брат си и смятам, че това е напълно достатъчно. Ако мога да говоря с краля, ще се опитам да го убедя да помилва Рейн.

– А какво ще стане с Майлс? – попита страхливо Клариса.

– Той е обезчестил Фиона Чатауърт и се съмнявам, че брат й ще му прости това зло.

Гевин и Джудит размениха многозначителен поглед. След малко Джудит отговори с мека усмивка:

– Майлс ни писа няколко пъти и от писмата му стана ясно, че е готов да се ожени за Фиона, ако кралят даде съгласието си.

– Роджър Чатауърт сигурно ще се радва да приеме един Аскот в семейството си – засмя се Клариса. – Значи вие искате да изпратите ястреба на краля, за да го направите по-благоклонен към желанията ви. Той обича ли лова със соколи?

Гевин и Джудит отново размениха многозначителни погледи.

– Клариса – започна нерешително Гевин, – всъщност ние смятахме първо да говорим с теб. Оставихме те да прекараш известно време с Катрин, но сега трябва да ни изслушаш.

Клариса го погледна несигурно и изведнъж в гърлото й заседна буца. По гърба й полазиха студени тръпки и тя изпита усещане за предстояща опасност.

– За какво искате да говорите с мен?

– Нека да влезем в къщата – предложи Джудит и върна ястреба на соколара.

Когато се настаниха в кабинета на Гевин, Клариса беше успяла да възвърне част от решителността си.

– Каж ми какво трябва да направя – помоли глухо тя.

– По-добре да говоря аз – намеси се решително Джудит. – Клариса, кралят не обича особено лова със соколи. В момента той не се интересува от нищо... освен от едно, и то е музиката – обясни тихо тя.

Клариса я погледна невярващо.

– И ти искаш аз да отида при краля на Англия, да му пея, за да го развлечам, и между другото да го помоля да прости на мъжа ми и да даде ръката на една богата наследница на смъртния враг на семейството й? – Тя се изсмя недоверчиво. – Никога не съм твърдяла, че мога да правя магии.

– Клариса, ти си способна да постигнеш всичко, което искаш –

опита се да я окуражи Джудит. – Никой в тази страна няма глас като твоя, да не говорим за композиторския ти талант. Ако накараш краля да забрави тъгата си поне за час, той ще те възнагради с половината кралство.

– Какво ме е грижа за краля? – разсърди се Клариса. – Нямам нищо против да свиря и пея за него, но се тревожа единствено за Рейн. Той непрестанно се опитва да ми внуши своето чувство за чест и аз най-после разбрах какво е искал да ми каже – или поне дотолкова, че днес съм абсолютно сигурна в едно: Рейн никога няма да ми прости, ако падна на колене пред краля и го помоля да помилва мъжа ми.

– Но ако успееш да издействаш кралската милост... – възрази тихо Джудит.

Клариса се обърна към Гевин:

– Ако ти беше на мястото на Рейн, щеше ли да поискаш от Джудит да отиде при краля и да се застъпи за теб? Нямахме ли да предпочетеш да се биеш като рицар?

Лицето на Гевин беше сериозно.

– Сигурно щеше да ми бъде много трудно да преглътна такова унижение.

– Унижение! – промърмори ядосано Джудит. – Ако Рейн бъде помилван, той ще се върне у дома и отново ще заживеем като едно семейство.

– И ще продължим да се караме зад стените на дома си – засмя се Гевин. – Разбирам Клариса. Не бих я посъветвал да отиде при краля против волята на съпруга си. Може би наистина е по-добре да се бием сами и да държим краля настрана.

Джудит понечи да му отговори, но погледна лицето му и се отказа. Клариса стана и излезе от стаята, без да посмее да погледне Джудит в очите.

Скоро обаче тя промени решението си – и причината за това беше нарастващият бяс на Роджър Чатауърт. Шпионите на Гевин се върнаха с новината, че Роджър се е заклел да убие както Майлс, така и Рейн, за да отмъсти за смъртта на Брайън и обезчестяването на сестра си.

– Рейн няма васали, с които да излезе срещу Чатауърт – разтревожи се Клариса. – А смятате ли, че Майлс ще успее да се пребори със стар и опитен воин като Роджър Чатауърт?

– Той може да разчита на подкрепата на всички мои хора – отговори спокойно Гевин.

– Ти говориш за война! – изкрещя сърдито тя. – Война между два

благородни рода, която ще те лиши от земите ти, а кралят... – Тя млъкна и сведе глава. Всичко зависеше от краля.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя избяга от стаята. Нима тя беше единствената, която беше в състояние да спре надигащата се война? Веднъж бе казала на Джослин, че ще направи всичко, за да спаси живота на Рейн, че предпочита да го види в прегръдките на друга жена, само не и мъртъв. Ала когато стори онова, което чувството ѝ подсказваше, той побесня от гняв и едва не я прогони завинаги. Той не искаше жена му да се меси в мъжките дела, особено когато беше засегната честта му.

А какво щеше да стане, ако тя откажеше да отиде при краля, ако се стигнеше да война? Дали щеше да живее щастливо със съзнанието, че Рейн е загинал с неопетнена чест? Или щеше да се проклена до края на дните си, че дори не е направила опит да предотврати убийствата и насилието?

След като седя дълго в стаята си, тя се изправи с тихо достойнство, приглади роклята си и слезе в зимния салон, където Гевин и Джудит играеха на домино.

– Ще отида при краля – заяви решително Клариса. – Ще му пея с цялата сила на гласа си, ще пълзя, ще моля, ще прося, ще направя всичко, което е необходимо, за да измоля помилването на Рейн и женитбата между Майлс и Фиона.

Клариса стоеше пред кралските покои и тялото ѝ трепереше неудържимо. Страх я беше, че роклята ще се свлече от раменете ѝ. Какво търсеше тя, дъщерята на бедния градски адвокат, в кралския дворец?

Крясъкът, който достигна до ушите ѝ откъм стаята, и шумът от чулещо се дърво я накараха да затаи дъх. Само след секунда вратата се отвори и един мършав мъж с флейта в ръка напусна на пръсти кралските покои. На бузата му пламтеше огромно петно. Мъжът погледна пренебрежително дребната жена, която чакаше реда си.

– Днес кралят е в ужасно настроение. Надявам се, че в слабичкото ти тяло се крие силен глас, иначе няма да постигнеш нищо.

Клариса се изправи в целия си ръст и се изсмя злобно.

– Сигурна съм, че кралят е очаквал от теб музика, а не скрибуцане, и че именно ти си развалил настроението му.

Мъжът изръмжа нещо неразбрано и я остави сама.

Клариса подръпна нервно роклята си, прекрасно творение от тъмнозелено кадифе, чиито ръкави и деколте бяха обшити със златни конци

и платът беше станал твърд като метална плоча. Роклята беше измислена от самата Джудит, а на прекрасната шарка бяха изобразени кентаври и елфи, свирещи на различни инструменти.

– Надявам се роклята да ти донесе късмет – беше я изпратила Джудит.

– Влез вътре и чакай – нареди един облечен в черно мъж, който бе проврял глава през вратата. – Негово величество ще те изслуша, когато намери време.

Клариса вдигна от пода цитрата си, прекрасен инструмент от розово дърво, украсен със слонова кост, и последва непознатия.

Стаята на краля представляваше огромно помещение с дъбова ламперия, богато обзаведено, но в никакъв случай не по-красива от стайте в Аскот Касъл. Клариса се огледа изненадано. Беше очаквала, че в кралските покои всичко ще бъде от злато.

Тя зае място, където ѝ посочи мъжът, и продължи да се оглежда. Кралят седеше в огромно червено кресло, но Клариса нямаше да разбере, че именно той е господарят тук, ако от време на време някой не се покланяше пред него. Тя видя едър, мрачен, уморен мъж, който често надигаше сребърната чаша с вино. В устата му бяха останали твърде малко зъби, всичките черни и изгнили. Смръщил чело, той се бе втренчил в младежа, който свиреше на лютня пред него, и бедният музикант ставаше все по-нервен. Въздухът беше зареден с напрежение, докато момъкът с лютнята напразно се опитваше да развесели краля.

При звука, който отекваше в голямото помещение, и при сковаността, с която слушаха присъстващите, не беше чудно, че кралят изглеждаше недоволен. Музиката, която се правеше тук, не беше в състояние да прогони тъгата му. Ако аз бях на мястото на краля, помисли си раздражено Клариса, щях да обединя музикантите в група и да ги предизвикам да опитат съвсем нова музика. Ако те се забавляваха от импровизациите си, кралят също щеше да изпита удоволствие от музиката им.

Клариса поседя още малко неподвижна. Днес бяха поканени единадесет музиканти. От известно време кралят отказваше да излиза от покоите си, дори бе отказал да присъства на погребението на кралицата. Клариса беше чакала цяла седмица, докато ѝ разрешат да свири и пее пред Негово величество. Дали и тя щеше да трепери и да се изнерви като всички преди нея?

Мисли за Рейн, повтаряше си тя. Мисли за всички Аскотови.

Тя пое дълбоко дъх, стана и след като изпрати кратка молитва към

небето, се обърна към най-близкия певец с цялата сила на гласа си.

– Стига толкова! Скоро ще разплачете всички ни, а ние се нуждаем единствено от веселие. Стига тъга! – Някой сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре, на Клариса виждаше само крал Хенри. – С ваше позволение, Ваше величество – продължи учтиво тя и направи реверанс. Кралят ѝ махна с ръка, без да я поглежда. Клариса усети как сърцето ѝ бие лудо в гърлото. Дали щеше да успее да накара музикантите да ѝ съдействат? – Можете ли да свирите на арфа? – попита тихо тя, без да обръща внимание на враждебния поглед на колегата си.

– Защо не чакаш, докато ти дойде редът? – изсъска ядно той.

– Защото ще загубя много повече от теб. Ако сме заедно, магията ще стане по-лесно. – Тя изкриви глава и попита предизвикателно: – Или талантите ти са ограничени?

Мъжът я изгледа замислено, после кимна с глава и вдигна арфата си от пода.

Клариса се върна към спомените си за момчешкия хор в Моретон и започна да командва мъжете, както си знаеше. Нареди ги в живописна групичка и им раздаде инструментите, които бяха натрупани в един тъгъл.

Щом музикантите се настаниха на столчетата, тя застана пред тях и засвири весела мелодия, като отмерваше с крак ритъма. Когато половината музиканти я последваха, тя запя с пълен глас и двама от мъжете веднага я придружиха. Лицата им се разтегнаха в широки усмивки.

Клариса умираше от нетърпение. Струваше ѝ се, че музикантите се бавят ненужно дълго, и се успокои едва когато мъжът на чембалото съедини гласа си с нейния. Музикантът с арфата поде мелодията и божествените струни ѝ вдъхнаха нова смелост.

Клариса бе избрала стара песен, защото се надяваше, че всички я знаят, но вероятно музикантите се смуцаваха от интерпретацията ѝ. Мъжът, на когото беше дала дайретото, измъкна от купчината инструмент тимпаните и дрънченето им разтресе цялата зала.

Най-после, най-после всички подеха мелодията и Клариса посмя да се обърне, за да погледне краля. Лицето му не издаваше вълнение, ала мъжете зад него я зяпаха смяяно. Сега поне знаеше, че е измислила нещо необичайно и има шанс да спечели вниманието на краля.

Музикантите повториха в хор три куплета от песента, след това Клариса им даде тон за една църковна песен, а накрая преминаха към народни напеви.

Беше минал почти цял час, когато Клариса отпусна цитрата си и

даде знак на музикантите да спрат. Сега щеше да запее сама, без акомпанимент. Веднъж, преди цели четири години, в Моретон се появи една възрастна жена, прекрасна певица, и жителите бяха готови да повярват, че Клариса има сериозен конкурент. Тогава тя се уплаши, че няма да издържи на състезанието, остана цяла нощ будна и написа прекрасна песен, много трудна за изпълнение, която подлагаше на сериозно изпитание певческите ѝ възможности. Когато я изпълни на другата сутрин, жената я изслуша със сълзи на очите, а накрая я прегърна и целуна по двете бузи. На сбогуване ѝ обясни, че трябва всеки ден да благодари на Бога за тази дарба.

Сега беше моментът да изпълни отново композицията си. Съзнаваше, че трябва да прибегне до крайни средства, за да спечели благоволенieto на краля.

Песента разкриваше богатството на гласа ѝ, дълбочината и височината му, овладяната сила и необикновенния обем. Бавно и постепенно Клариса се издигна до пълната мощ на гласа си, направи няколко вариации и в мига, когато беше достигнала най-високия тон, вложи всичко в него и го задържа, докато очите ѝ се напълниха със сълзи и дробовете ѝ пресъхнаха.

Когато свърши, тя направи дълбок реверанс пред краля, без да забелязва, че в залата се е възцарила абсолютна тишина.

– Ела тук, дете – проговори меко кралят и най-после прекъсна мълчанието.

Клариса отиде при него и целуна ръката му, без да смее да вдигне глава. Кралят се приведе към нея и повдигна брадичката ѝ.

– Значи ти си най-новото завоевание на Аскотови – прошепна с усмивка кралят и Клариса го погледна смяяно. – Опитвам се да вървя в крак с всичко, което става в кралството ми – обясни меко Хенри. – Установих, че мъжете от семейство Аскот се женят без изключение за много забавни жени. Това, което направи днес... – той посочи събраните в ъгъла музиканти – заслужава кралско възнаграждение.

– Радвам се, че ви доставих удоволствие, Ваше величество – прошепна почтително Клариса.

Кралят отново се усмихна.

– Ти направи много повече, детето ми. Зарадва ме. Какво искаш да получиш за усилията си? Сигурен съм, че не си напуснала дома на Гевин без сериозна причина.

Клариса събра цялата си смелост и погледна краля право в очите.

– Най-голямото ми желание е да сложа край на враждата между

семействата Аскот и Чатауърт. Предлагам ви да ги свържете в кръвна връзка, като позволите на Майлс да се ожени за Фиона.

Кралят се намръщи грозно.

– Според закона от 1495 година Майлс е престъпник. Той е отвлякъл лейди Фиона и я е опозорил.

– Не я е отвлякъл! – извика Клариса и всички придворни се стреснаха от силата на гласа ѝ. – О, прощавайте, Ваше величество! – Тя падна на колене пред трона. – Майлс не е виновен за отвличането на лейди Фиона. Тази прекрасна млада дама страда само по моя вина.

– И каква е твоята вина? Донесете веднага едно столче – нареди строго кралят и махна на Клариса да седне. – А сега ми разкажи историята от самото начало.

Клариса разказа как Панел я бе обвинил в магьосничество и в опит да го завладее с гласа си, как я бе принудил да се скрие в гората, как бе срещнала Рейн и го беше обикнала. Тя не откъсваше поглед от лицето на краля и когато разбра, че той я слуша внимателно, разказа как Панел я бе намерил, какво бяха преживели в подземието на замъка и как бе постъпил с Фиона.

– Наистина ли е заповядал да я отнесат на лорд Майлс увита в килим? – попита недоверчиво кралят.

Клариса се приведе към него и зашепна съзаклятнически:

– Моля ви се, не казвайте на никого, но както чух, лейди Фиона е била предадена на Майлс съвсем гола, а когато я развили от килима, откачила от стената една бойна брадва и се нахвърлила срещу него. Разбира се, това може да е само слух.

Кралят издаде някакъв звук, наподобяващ смях.

– Продължавай!

Клариса разказа подробно за процеса, който ѝ беше устроил Панел и как съдиите я бяха използвали, за да примамят Рейн в капан и да му отнемат имотите.

– Значи той те е спасил в последния момент?

– Дори малко след това, Ваше величество. Димът ме задуши и за няколко дни изгубих гласа си.

Кралят стисна съчувствено ръката ѝ.

– Това е било трагедия – промълви сериозно той. – И какво стана след спасението ви?

Клариса се усмихна замечтано и му разказа за дъщеричката си, за връщането си в гората и срещата с Брайън Чатауърт. Описа как Брайън бе упоил Рейн, за да се облече в бронята му и да нападне собствения си

брат. Не забрави да спомене, че Рейн едва не бе умрял от опиума.

– Значи искаш да оженим лорд Майлс и лейди Фиона...

– Да, и още...

– Продължавай – окуражи я кралят.

– Моля ви също да помилвате Рейн – заговори задавено Клариса. – Той има добро сърце. Никога не се е опитвал да събере армия, за да ви сваля от трона. Хората в горския лагер са обезправени престъпници и селяни, прогонени от земите им. Рейн ги учи как да се сражават само за да ги занимава с нещо и да им попречи да умрат от меланхолия.

– Меланхолия значи – въздъхна кралят. – И аз познавам тази болест. Какво ще кажеш обаче за лейди Фиона? Дали тя ще се съгласи да се омъжи за Майлс?

– Тя е интелигентна жена и без съмнение ще види смисъла на тази женитба. А ако и Майлс е като братята си, кой би могъл да му устои?

– Един ден трябва да узная тайната на мъжете от семейство Аскот. Все още не мога да проумея как правят така, че жените им са верни и лоялни независимо от обстоятелствата. Ако лейди Фиона е съгласна, ще дам позволение за женитбата ѝ. Тя трябва да се съгласи, дори само за да даде име на детето си.

– А Рейн?

– За него ще трябва да поработиш още малко. Какво ще кажеш, ако те помоля да останеш още една седмица при мен и всеки ден да ми пееш и свириш?

– Готова съм да посветя живота си на вашето удоволствие, господарю, стига да знам, че ще спася мъжа си – отговори решително Клариса.

– Не ме изкушавай, дете! Имам си достатъчно проблеми. А сега застани там и пей. Аз ще заповядам да изготвят документите.

Той махна на един от мъжете зад гърба си и след кратък поклон мъжът напусна стаята.

Клариса цял ден и спря едва когато гърлото ѝ се разрани. След като слънцето залезе, кралят задряма доволно в креслото си.

– Идете да си починете – посъветва я един от придворните. – Лорд Гевин ви чака отвън, за да ви покаже къде ще се настаните. Сигурен съм, че Негово величество ще ви повика утре рано.

Щом видя Гевин, Клариса забрави умората си и се втурна зарадвано насреща му. Прегърна го и се развика с обичайната си мощност:

– Кралят се съгласи! Кралят се съгласи! – Гевин я погледна смаяно, защото от устата ѝ излезе само дрезгаво грачене. После обаче я прегърна и я завъртя в кръг.

– Ела бързо с мен! Трябва веднага да кажем на Джудит, а после ще се погрижим за гласа ти. Пусни ме, ако обичаш, защото, ако продължаваме да се държим така глупаво, целият двор ще заговори за отношенията ни.

Клариса се скова в ръцете му и Гевин избухна в смях: Предложи й ръката си и двамата закрчиха тържествено през дългите мрачни коридори на двореца. Покоите, отредени за семейство Аскот, бяха доста далеч.

Клариса изпи благодарно билковата отвара с мед, която грижовната Джудит вече бе приготвила, и се отпусна изтощено в едно кресло. Не й оставаше нищо друго, освен да чака – и чакането продължи много дни. Крал Хенри я викаше всеки ден и се държеше с нея като с дресирано кученце. Представи я на сина си Хенри и на овдовялата си снаха Катрин. Клариса бе посветена в кухнята за слухове на двора и скоро узна, че кралят е решил да се ожени за младата принцеса, за да запази зестрата ѝ. Високият, сериозен и замислен принц Хенри, който беше само на дванадесет години, ѝ хареса много. Това момче умееше да се държи като бъдещ крал.

Вместо една седмица, както беше казал кралят, Клариса остана в двора почти две, докато подготвят документите, с които се обявяваше помилването на Рейн и женитбата между Майлс и Фиона. Гевин и Джудит се зарадваха, когато най-после можаха да напуснат кралския двор и Лондон, но Клариса не преставаше да се тревожи за новата среща с Рейн. Как ли щеше да реагира този път на намесата ѝ?

Минаха дни, докато съберат багажа и тръгнат на път. Когато отново видяха пред себе си могъщите стени на Аскот Касъл, всички въздъгнаха облекчено. Клариса слезе от коня с лудо биещо сърце и зачака с надеждата, че Рейн вече се е върнал в дома си.

За съжаление съпругът ѝ не беше тук, за да я посрещне. Вместо Рейн ги чакаха няколко пратеници. Роджър Чатауърт отказал да даде съгласието си за женитбата на Фиона, но Майлс бе успял да я намери. Като прочете писмото на брат си, Гевин се намръщи грозно и се закле да го накаже за неуважението му към закона. Все пак радостната новина беше, че двамата са се венчали близо до имението на Чатауърт, макар че веднага след церемонията Фиона се бе върнала при брат си. Никой не можа да разбере защо е станало така, тъй като Майлс не си бе направил труда да даде някакво обяснение за действията на жена си.

Мина цяла седмица, без да дойде вест от Рейн. В края на втората седмица Гевин изпрати един от рицарите си в гората. Пратеникът се

върна скоро и съобщи, че лагерът бил пуст, че никъде нямало стражи и че се скитали цял ден из гората, без да срещнат жива душа.

На следващия ден Гевин свика васалите си и тръгна да търси изчезналия си брат. Върна се едва след седмица.

– Рейн се е прибрал в имението си – съобщи мрачно той. – Взел е със себе си всички хора от горския лагер. Раздал им е земя и настоява да им плаща за труда. Ако продължава така, най-късно след три години ще стигне до просешка тояга.

– Гевин... – започна колебливо Клариса.

Едрият мъж се усмихна и я помилва по бузата.

– Брат ми е луд от гняв, но мисля, че скоро ще проумее какво си сторила за него и ще се примири.

Клариса кимна и мълчаливо излезе от стаята. Гевин и Джудит я проследиха с тъжни лица.

– Каж ми истината – помоли тихо Джудит.

– Проклет да е Рейн Аскот! – изгърмя Гевин и удари с юмрук по масата. – Твърди, че Клариса го е обидила дълбоко и че не може да понесе това. Заяви ми, че многократно я е предупреждавал, но тя не е пожелала да се вслуша в думите му. Твърди, че при това положение двамата не могат да живеят заедно.

– Ако Стивън се опита да го убеди... – промълви замислено Джудит.

– Стивън също се опита, но този път не успя. Рейн не желае да чува нищо. Прекарва цялото си време с онези нещастници... – Гевин млъкна за малко и изведнъж се засмя. – Знаеш ли, станало е нещо много странно! Нали помниш, че Клариса постоянно ни повтаряше колко много дължи на хората от гората и как няма възможност да им се отплати за добрината им. В лагера е живял и един красив музикант, името му е Джослин. Доколкото знам, двамата с Клариса са избягали от Рейн и са обикаляли страната, преди Рейн и Клариса да се оженят. Та този Джослин срещнал един от музикантите, които свирили на краля в деня, когато се представила и Клариса. Не съм съвсем сигурен какво точно е станало, но мъжът разказал на Джослин, че Клариса е пяла страхотно и че едно от нещата, за които помолила краля, било милост за хората, които живеят в гората под водачеството на Рейн.

– Не си спомням Клариса да ми е разказвала такова нещо.

– Мисля, че го е направила по заобиколен път. Тя просто е разказала на краля за живота си в гората и той е узнал много неща за обезправените, с които е живяла. Даже чух, че един ден я накарал да се прооблече

като момче, за да му докаже, че е живяла между престъпници и изгонени селяни, без да я открият.

– Според теб Клариса е успяла да внуши на краля, че някои от онези хора са били осъдени несправедливо, така ли?

Гевин се засмя с искрено възхищение.

– Клариса е толкова невинна! При нейния произход се съмнявам, че има представа за властта, която упражняваше върху краля. Знам, че някои са били готови да извършат дори убийство, за да получат достъп до стаята на краля, а тя беше неотстъпно до него цели две седмици.

Джудит погледна замислено мъжа си.

– Значи нашата Клариса е могла да спаси стотици хора... Кралят сигурно е подписал още помилвания?

Гевин се ухили широко.

– Кралят е изпратил пълномощно на Рейн, което му дава право да помилва всеки, който според него е бил осъден несправедливо. Джослин е узнал от онзи музикант, че Клариса постоянно е пеела хвалебствени химни за Рейн, че непрекъснато е уверявала краля в честността и лоялността на съпруга си и накрая той почнал да го смята едва ли не за светец. Тя е представила нещата така, че кралят е повярвал, че Рейн му е оказал истинска услуга, като е нападнал Роджър Чатауърт.

– Прекрасно момиче е тази Клариса! Гласът ѝ прави истински чудеса. Знаят ли хората, че именно тя им е издействала милостта на краля?

– Разбира се. Джослин се е погрижил всички да го узнаят. Когато трябва да се пеят хвалебствени химни, той надминава и Клариса. Всички мъже и жени от горския лагер изпращат сърдечни поздравии на Клариса и ѝ желаят прекрасно бъдеще. Повярвай ми, тези хора са по-ужасни дори от шотландците на Стивън! Господи, светът започва да губи уважението си към висшестоящите!

Джудит избухна в смях.

– Трябва веднага да кажем на Клариса какво добро е сторила. Също така трябва веднага да почнем да обработваме Рейн. Той е длъжен най-сетне да проумее, че Клариса не е засегнала честта му с отиването при краля.

– Дано поне ти успееш да го убедиш.

– Моля се на Бога да успее!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мина цял месец без вести от Рейн. Гевин и Джудит непрекъснато му пращаха послания, но той не им обръщаше внимание. През първите седмици Клариса беше изпаднала в дълбоко униние, но после тъгата ѝ се превърна в гняв. *Щом гордостта му е по-важна от моята любов и от малката ни дъщеря, нека бъде така*, каза си сърдито тя.

Гневът ѝ се подхранваше през цялото лято. Тя гледаше как Катрин расте и ѝ се радваше. Всички твърдяха, че малката е наследила фигурата и лицето на баща си.

– Е, колкото и да ми е мъчно, трябва да призная, че дъщеря ми надали ще израсне като стройна и елегантна млада дама – въздъхна с комична тревога Клариса, докато наблюдаваше как Катрин се опитва да ходи с дебелите си крачета.

– Всички бебета са дебели – засмя се Джудит и прегърна сина си. – Катрин все повече заприличва на Рейн. Много ми е мъчно, че той не може да я види. Убедена съм, че като погледне във виолетовите ѝ очи и види прелестните трапчинки, ще се разтопи като сняг на слънце. Рейн никога не е устоявал срещу прелестта на децата.

Думите на Джудит преследваха Клариса дни наред и в края на седмицата тя взе решение.

– Ще изпратя Катрин на баща ѝ – заявя една вечер тя, докато Джудит подрязваше розите в градината.

– Какво?!

– Щом не иска да прости на мен, не виждам защо и Катрин трябва да страда от липсата на баща. Тя е почти на една година, а още не го е виждала.

Джудит стана и изтри ръце в престилката си.

– Ами ако Рейн откаже да ти я върне? Ще понесеш ли да загубиш и съпруга, и дъщеря си?

– Ще му съобщя, че му я изпращам до Коледа и че Гевин ще отиде да я вземе за празниците. Рейн ще спази уговорката, сигурна съм. За него това е въпрос на чест.

– Ами ако не се съгласи?

Клариса не отговори. С цялото си сърце се надяваше, че малкото момиченце ще спечели обичта на баща си и ще разтопи ледената стена, която Рейн бе издигнал помежду им.

След няколко дни, когато Катрин беше готова за път, Клариса едва не промени решението си и Джудит трябваше да я задържи насила. Придружена от двадесет рицари и две бавачки, малката дама потегли на път, изпратена от благопожеланията на роднините си и на всички прислужници.

Клариса чакаше с нетърпение писмата на бавачките. Рейн не ѝ писа нито дума, но двете жени я осведомяваха редовно за здравето на детето и изпращаха писмата си по сложната мрежа от посредници, организирана от Гевин с помощта на Джослин.

Първото писмо на сестрата описваше какъв хаос настанал при пристигането на гостенката и колко смело се държало малкото момиченце. Къщата на Рейн, хората, които живеели в нея и самият Рейн уплашили до смърт бедната Катрин. В началото бавачката била готова да повярва, че лорд Рейн няма да обърне внимание на дъщеря си, но веднъж, докато си играели в градината, той извадил топката ѝ от бодливия храст, а после седнал на една пейка и проследил игрите им. Катрин хвърлила топката на баща си, той я уловил и се засмял. После си играли цял час.

Писмата на бавачките ставаха все по-подробни, пълни с описания на конкретни случки: лорд Рейн извел Катрин на езда; лорд Рейн лично сложил дъщеря си да спи; лорд Рейн се заклел, че детето му може да говори; лорд Рейн твърди, че Катрин е най-интелигентното момиченце в цяла Англия.

Клариса се радваше на новините, но се чувстваше ужасно самотна. Искеше да бъде с мъжа си и да споделя радостите от израстването на дъщеря им.

В средата на ноември писмата престанаха да пристигат и едва малко преди Коледа се чу нещо за Катрин. Възбуденият Гевин влетя в стаята на Клариса и ѝ извика, че Катрин се е върнала и чака в зимния салон.

Клариса се втурна като безумна надолу по стълбата. Стъпалата се размиваха пред очите ѝ. Малката я чакаше на сред стаята, облечена в скъпа рокля от златна коприна. Изглеждаше спокойна, самоуверена и изобщо не позна майка си. Не се бяха виждали няколко месеца и когато Клариса понечи да я прегърне, детето отстъпи крачка назад.

– Не ме ли помниш, миличко? – попита с треперещ глас Клариса.

Момиченцето отстъпи още една крачка назад, а когато майката отново протегна ръце, то се обърна, изтича при баща си и се вкопчи в краката му.

Клариса скочи на крака и погледна в дълбоките сини очи на Рейн.

– Аз... аз не те видях – прошепна изумено тя. – Мислех, че Катрин се е върнала сама.

Рейн не каза нито дума.

Сърцето на Клариса се качи в гърлото и едва не я задуши.

– Изглеждаш много добре – проговори тя в отчаяно усилие да се овладее.

Рейн се наведе и вдигна дъщеря си от пода. Клариса го изгледа ревниво и проследи как малката се сгуши доверчиво на широките му гърди.

– Исках да се запознаеш с дъщеря си – прошепна с пресекаващ глас тя.

– Защо? – попита кратко той и този дълбок, плътен глас, толкова познат и толкова скъп, я накара да заплаче.

Все пак тя преглътна сълзите си и в гърдите ѝ пламна луд гняв.

– Защо ли? – изсъска тя. – Защото не си я виждал никога, а аз не исках да я лиша от баща!

Тихият, спокоен мъжки глас потуши гнева ѝ:

– Защо изпрати най-скъпото, което имаш на този свят, на мъжа, който те изостави, който не те подкрепи в трудните мигове?

Клариса застина на мястото си.

Рейн помилва нежно къдравата главичка на Катрин.

– Тя е прекрасно дете, добро и великодушно като майка си.

– Но аз не съм... – започна Клариса и гласът отказа да ѝ се подчинява.

Рейн мина покрай нея и предаде Катрин на бавачката, която чакаше на вратата.

– Искаш ли да си поговорим?

Клариса кимна и го последва към камината. Рейн застана с лице към пламъците и заговори пламенно:

– Когато чух, че си отишла при краля, бях готов да те убия. Имах чувството, че си заявила на целия свят как Рейн Аскот не умее да се справя със собствените си проблеми.

– Никога не съм искала...

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

– Не ми е лесно, но трябва да го кажа. Докато живеехме в гората, знаех защо хората не те харесват. Ти беше много над тях и съзнанието за това ги възмущаваше. Когато започна да проумяваш, че си се държала зле, ти реши да поправиш грешката си. Ти се промени, Клариса. – Той помълча малко и продължи с натезал от болка глас: – Никак не е приятно да се погледнеш отстрана, да откриеш собствените си грешки,

но понякога е нужно да станеш съдия на самия себе си. – Той сведе глава, отпусна могъщите си рамене и сърцето на Клариса се сви от съчувствие.

– О, Рейн! – прошепна задавено тя. – аз те разбирам. Не е нужно да ми казваш нищо повече.

– Но аз искам да ти го кажа! – отговори страстно той и се обърна към нея. – Да не мислиш, че ми беше лесно да проумея колко съм бил слаб! И че една дребна, крехка жена като теб извърши нещо, което се оказва невъзможно за мен, силния мъж!

– Какво толкова съм направила? – попита с искрено учудване Клариса.

Рейн я погледна недоверчиво, после се усмихна и в очите му блесна любов.

– Сигурно съм смятал, че всичко трябва да стане по моята воля, защото съм пожертвал онова, което имам, за две дузини мръсни просяци. Може би ми е доставяло удоволствие да царувам над банда престъпници.

– О, не, Рейн! – Клариса протегна ръка и го дръпна за ръкава. Мъжът улови ръката ѝ и я вдигна към устните си.

– Защо отиде при Хенри?

– За да го помоля да ти прости. За да го убедя, че трябва да разреши женитбата на Майлс и Фиона.

– Това нарани гордостта ми, Клариса – обясни глухо Рейн. – аз си представях как ще вляза в покоите на Хенри с блестящата си броня и ще му говоря като равноправен. – На бузата му се появи трапчинка. – Вместо това при краля отиде жена ми и падна в краката му, за да моли за милост. Знаеш ли колко ме заболя...

– Не съм искала да те нараня... О, Рейн, бях готова да се влача в краката му, само и само да те спася!

Рейн стисна пръстите ѝ толкова силно, че тя изохка сподавено.

– Бях заслепен от гордостта си. Искам... искам да те помоля за прошка.

Клариса беше готова да му изкрещи, че му прощава всичко, но разбра, че моментът е твърде важен, за да го пропусне.

– Сигурна съм, че ще продължа да правя неща, които ще нараняват гордостта ти.

– И аз съм убеден в това.

Тя го погледна изпитателно и вирна брадичка.

– И какво ще правиш, когато обидя чувството ти за чест?

– Ще побеснея от гняв. Ще ти крещя. Ще те заплашвам, че ще те убия.

– О! – прошепна удивено Клариса и примигна, за да скрие сълзите си. – Тогава може би ще бъде по-добре...

– Клариса, аз искам теб, не друга жена, която във всичко ще се съгласява със съпруга си. – Рейн преглътна мъчително и изкриви лице. – Ти беше права, като отиде при краля.

– А в случая с Роджър Чатауърт?

В очите му заискри опасен огън.

– В случая с Роджър Чатауърт не беше права. Ако го бях убил, Майлс нямаше да...

– Ако Роджър беше загинал от твоята ръка, Хенри щеше да заповяда да те обесят! – изкрещя сърдито Клариса.

– Щях да скрия трупа му! Никой нямаше да го намери.

– Нали те познавам! – озъби се тя. – Ти си от хората, които изповядват греховете си пред цялото общество. Не, убедена съм, че постъпих правилно.

Рейн понечи да каже нещо, но се отказа.

– Може би си права.

– Какво?! – прошепна Клариса като ударена от гръм, но забеляза трапчинките на бузите му и се намръщи заплашително. – Не се шегувай с тези неща!

Рейн се засмя гърлено и я притисна до широките си гърди. Тя се опита да се освободи, но той не й позволи.

– По всичко личи, че никога няма да бъдем на едно мнение, но може би ще успеем да се обединим около идеята, че трябва да работим заедно. Моля те отсега нататък да бъдеш малко по-любезна и да обсъждаш действията си с мен, преди да ги извършиш.

Клариса го погледна несигурно.

– Ами ако ми забраниш да направя нещо, което съм си наумила? Ако продължа да настоявам на решението си и след като ти ми забраниш?

– Чуй ме, Клариса – започна разгневено Рейн, после избухна в луд смях. – О, Клариса, Клариса, Клариса! – Той я хвърли високо във въздуха и я улови в мощните си ръце. – Мисля, че никога няма да престанем да се караме. Готова ли си да се примириш е това?

– Сигурно ще престанем да се караме, когато ти започнеш да мислиш с главата си и после да действаш. Поне веднъж в живота си помисли какво ще стане утре. Ако беше осъзнал какво те очаква, сигурно

нямаше да поведеш войниците на краля срещу... – Тя не успя да довърши думите си, защото Рейн я захапа за ухото.

– Аз съм страстен мъж – прошепна дрезгаво той. – Искаш ли да се променя и в тази насока?

Клариса отметна глава назад и се наслади на милувките му.

– Готова съм да понеса страстта ти, но има нещо друго, с което няма да се примиря. – Тя отстъпи крачка назад и го погледна сериозно. – Чуй ме, Рейн! Ще ме напуснеш ли пак? Ще изоставиш ли и мен, и децата си, ако сторя нещо, което не ти харесва?

Рейн я погледна право в очите.

– Заклевам ви се, Клариса Аскот, заклевам ви се в рицарската си чест, че никога вече няма да ви изоставя с гняв в сърцето.

Тя го погледна изпитателно и очевидно намери в очите му онова, което търсеше, защото се засмя щастливо и го прегърна с цялата си сила.

– Толкова те обичам, Рейн!

– Ако се наложи, ще те затворя в стаята ти и ще сложа стражи пред вратата, но никога вече няма да те изпратя при големия си брат и да му предоставя да реши проблемите ми.

– Проблеми! – изрева в ухото му тя. – Аз съм истинска благодат за семейството ти. Ти си този, който разби сърцата им. Ти си един грамаден, упорит...

Рейн я пусна и потърка бръмналата си глава.

– Ох! Откога не бях чувал нежния глас на милата си съпруга! Мек като пролетно утро, прекрасен като...

Той млъкна, защото Клариса впи устни в неговите. Очевидно беше забравил какво искаше да каже.

КРАЙ

© 1983 Джуд Деверо
© 1998 Ваня Пенева, превод от английски

Jude Deveraux
Velvet Song, 1983

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
ИК „ИРИС“, 1998
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова
ISBN 954-455-031-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10520>]